

VITA NOSTRA

Korp! Tehnola 100

Vita Nostra
Korp! Tehnola 100

Väljaandja: korporatsioon Tehnola

Teostus: Sõnaseadja OÜ

Tekstide koostaja ja toimetaja: Heli Lehtsaar-Karma

Keeletoimetaja: Killu Mei

Kujundaja: Margit Toovere

Fotod: korporatsioon Tehnola arhiivist, kui pole märgitud teisiti

Korp! Tehnola eksliibris:

Paul Luhtein, Eesti Kunstimuuseumi graafikakogu

Trükikoda: AS Printon

Kõik õigused kaitstud

ISBN 978-9916-4-0805-6

Hea lugeja!

Täname Sind, et oled avanud selle raamatu ja tunned huvi korporatsioon Tehnola vastu. Korduvalt on meilt küsitud – mis on korporatsioon? Lühidalt vastates on korporatsioon akadeemiline üliõpilasorganisatsioon, mis muudab maailma paremaks oma liikmete arendamise kaudu. Me austame vanu kombeid ja traditsioone, kuid oleme avatud ka uuendustele.

Korp! Tehnola on noorte tudengite jaoks organisatsioon, kus saab end proovile panna ja oma oskusi täiendada. Toetame oma liikmeid enese-teostamisel ja arendamisel ning sõpruskonna loomisel, mis kestab kogu elu.

Sada aastat on maailma ajaloo mõttes viivuke, kuid ühe üliõpilasorganisatsiooni jaoks märkimisväärselt pikk aeg, mille jooksul on nähtud nii rõõmsamaid kui ka traagilisemaid hetki. Me võime vaid ette kujutada, mida ootasid loodavalt organisatsioonilt 12 tudengit, kui nad sada aastat tagasi asutasid korp! Tehnola. Ja siin me nüüd oleme, sada aastat hiljem, et vaadata tagasi ja meenutada inimesi, kes meie organisatsiooni rajasid ja selle tegevusele oma jälje jätsid. Samuti heidame pilgu toredatele sündmustele, aga ka katsumustele, mis meie eelkäijatele osaks on saanud.

Meie järgmised 100 aastat sõltub just sellest, kuidas Sina, hea lugeja, selle kujundamisel osaled. Korp! Tehnola lugu on jätkuvalt kirjutamisel. Oled alati teretulnud meid külastama, et vahetada mõtteid mineviku, oleviku ja tuleviku üle!

Vivat, crescat, floreat korp! Tehnola in aeternum!

vii! Aarto Eipre ja viii! Mats Soomre

Sisukord

Lubage tutvustada – korp! Tehnola	5
Elu eksiilis ja kodumaal	23
Taassünd pärast ligi 50-aastast sunnitud pausi	35
Tehnolused läbi saja aasta	53
Traditsioonid liidavad ja arendavad	81
Rebased lennus!	97
Tehnola sõbrad	103
Kasutatud allikad	112

Lubage tutvustada - korp! Tehnola

Kalendris keerati ette 1918. aasta septembrikuu, kui Eestis pandi alus esimesele tehnilist haridust andvale kõrgkoolile, Tallinna Tehnikumile. Uue õppeasutuse looja oli Eesti Tehnika Selts, kuhu olid koondunud ärksad tehnikaharitlased. Hoolimata sellest, et aeg oli keeruline – kestis ju Eestis ikka veel Saksa okupatsioon –, asus 1918. aasta 17. septembril 115 õppurit Alexander Martin Lutheri mööblivabriku keldris osalema tehnikaseltsi korraldatud erikursusel. Aasta hiljem kujunes sellest avalik õppeasutus Tallinna Tehnikumi nime all, mida tänapäeval tunneme Tallinna Tehnikaülikoolina.

1918. aasta septembris asutati Eesti esimene tehnilist kõrgharidust andev õppeasutus, mis aasta hiljem nimetati Tallinna Tehnikumiks.

Üliõpilaselu pole aga kunagi tähendanud ainult pingelisi õpinguid, vaid ka seltskonnaelu, mida võib rikastada harivate ettevõtmistega. Selle ülesandega on kenasti hakkama saanud üliõpilasorganisatsioonid. Eestis sai nende tegevus hakatuse 19. sajandi alguses Tartus, kus tudengid kuulusid peamiselt Tartu Ülikooliga seotud organisatsioonidesse – tegutses nii üliõpilaste ühinguid, seltse kui ka korporatsioone. Tõsi, viimaste asutamine oli Tartu Ülikooli juures 1830. aastaist kuni aastani 1855 keelatud.

Raamatus „Noorsootöö Eestis“ kirjeldatakse toonaseid olusid nii: „Aastatel 1802–1918 ehk veidi enam kui sajandi jooksul asutati Tartus 25 korporatsiooni. Sel ajal üliõpilastel oma konvendikortereid veel ei olnud. Koguneti Rae-koja platsil, iga organisatsioon ise nurgas.“

Veedeti aega linna kõrtsides, vehklemist duellide tarvis harjutati ülikooli vehklemissaalis. Duelle, mis olid rangelt keelatud, peeti linnalähedastes metsades või kõrtsides, et mitte korralvurite silma alla sattuda.“

19. sajandil õppisid Tartu Ülikoolis suuremalt jaolt baltisakslased ning seetõttu oli suurem osa korporatsioonide saksakeelsed ja koosnesid eelkõige baltisakslastest. Siiski hakkasid ka eesti rahvusest inimesed 19. sajandi keskpaigast järjest enam kõrgemasse kooli pääsema. See omakorda tõi kaasa eestlastest üliõpilaste ühistegevuse, mis sai stardipaigu aastal 1870. Kolm aastat hiljem võtsid organiseerunud tudengid kasutusele nime Vironia, kuid paraku ei saanud tegutsemiseks heakskiitu Tsaari-Venemaa riigivõimult. Seetõttu registreeriti eestlaste organisatsioon üliõpilasseltsina Eesti Üliõpilaste Seltsi (EÜS) nime all. Toonase bürokraatiamasina kirjeldamise lõpetuseks olgu öeldud, et Vironia õnnestus registreerida alles aastal 1900 ja sellega oli lõpuks esimene eesti üliõpilaskorporatsioon sündinud.

Aastatel 1919–1929 asutati 40 akadeemilist korporatsiooni, seltsi, ühingut, koondist ja konventi – seda oli ligi kaks korda rohkem kui varasema saja aasta jooksul kokku.

Tõelise hoo said tudengiorganisatsioonid sisse Eesti iseseisvumisel. Aastatel 1919–1929 asutati 40 akadeemilist korporatsiooni, seltsi, ühingut, koondist ja konventi – seda oli ligi kaks korda rohkem kui varasema saja aasta jooksul kokku. Tallinnas tööle hakanud tehnikumi arenemisega ilmnes ka pealinna üliõpilasperes vajadus organiseerumiseks ning üliõpilaskonna ja Tallinna Tehnikumi esindamiseks. Vähetähtis polnud ka soov kasvatada ülikoolis õppivates meestes rahvuslikku vaimu, parandada haritust ja kombeid ning edendada inseneriteadust.

Selleks, et paremini toonasesse aega sisse elada, väärrib meenutamist, et üliõpilaskond koosnes suures osas Vabandussõjas osalenud meestest, kes pärast sõda oma pooleli jäänud õpinguid jätkates tahtsid rahvuslikus ülesehitustöös jõudumööda kaasa lüüa.

1920. aasta oktoobris loodi pealinna esimene korporatsioon Leola, kuhu võeti vaid Tallinna Tehnikumis tudeerivad meesüliõpilasi. Aasta hiljem oli sealsamas aeg küps ka teise akadeemiliste eesti meeste organisatsiooni, Tehnola sünniks.

Tosin meest teeb idee teoks

1921. aasta sügissemestri alguses kogunes 12 Tallinna Tehnikumi üliõpilast mõtteid vahetama, kuidas oleks kõige otstarbekam organiseeruda. Valik langes korporatsioonile, sest leiti, et sellelaadilisel organisatsioonil on distsipliinivõimelisem sisekord, mis tugineb autoritaarsele kasvatusmeetodile ja vanuseprintsibile, mis tagaks kasvatussihtide edukama teostamise.

Siinkohal võib tekkida küsimus, miks pidi täiskasvanud, kõrgharidust omandavaid mehi kasvatama ja distsiplineerima? Anname sõna ühele Tehnola kaheteistkümnest asutajaliikmest, vil! Oskar Lubile, kes kirjeldas tagamaid 1936. aastal ilmunud Eesti üliõpilaskonna häälekandjas (tsitaatide kirjalpilt siin ja edaspidi muutmata). „Ühest küljest Maailmasõja ja revolutsiooni pärandina noorsoos levinud lõtv ellusuhtumine ning selle tagajärjel kõlblalt negatiivsed nähted ka akadeemilises peres, kiirustasid asutama organisatsioon, kus kindla distsipliini all võidakse kasvatada väarikaid kodanikke.“

1921. aasta sügisel otsustas tosin Tallinna Tehnikumi üliõpilast asutada korporatsiooni. Selle nimeks sai Tehnola.

Hoolimata sellest, et organisatsiooni vormiks valiti korporatsioon, ei tahtud seni tuntud korporatsioonide radadele astuda, kus valitsesid ammustest aegadest pärit võõrad kombed ja drastilised kasvatusviisid. Järgisid ju eestlaste asutatud korporatsioonid tavaliselt baltisaksa omade traditsioone, kus kombestik detailideni paika pandud ning kasutatakse saksa- ja ladinakeelset segaterminoloogiat. Tehnola rajamisel seati hoopis sihiks Eesti rahvusliku vaimu arendamine ja sobiva õhkkonna tekkimine nii teaduslikuks kui ka ühiskondlikuks tööks, et Eesti riik pärast rasket sõjaaega üles ehitada. Siiski tuleb möönda, et kuna vilistlaskogusse võeti vastu kaks läänes õppinud inseneri – endised saksa buršid, siis matkiti esimestel tegetsemisaastatel üsna hoogsalt saksa korporatsioonide sisekorra elemente ja täitmata jäi eesmärk luua võõrapärastest kommetest vaba sisekord.

Kuid lähme tagasi 1921. aasta sügisesse. Tehnola põhikirja koostamisele aitas kaasa tehnikumi õppejõud Johannes Kiivet, kes valiti esimeseks auvilistlaseks. Asutajaliikmetena kirjutasid põhikirjale alla 12 meest: August Laupa,

Paul Piller, Heinrich Leevald, Oskar Piibar, Richard Jaanus, Valler Leevald, August Lond, Eduard Pruuler, Villem Tõnisson, Oskar Lubi, Anton Trumm ja Johannes Kuresson.

Üheksa 12-st Tehnola asutajaliikmest: (vasakult) seisavad Paul Piller, Heinrich Leevald, Richard Jaanus, Valler Leevald, Oskar Piibar ja Anton Trumm, istuvad Villem Tõnisson, August Laupa ja Oskar Lubi. Fotolt puuduvad August Lond, Eduard Pruuler ja Johannes Kuresson.

Oskar Lubi ettepanekul otsustati loodava korporatsiooni nimeks võtta Tehnola. Nimi peegeldas fakti, et asutajad olid peamiselt tehnikaüliõpilased. Vil! Egon Nurmet meenutas aastaid hiljem Tehnola ajakirjas Vita Nostra korporatsiooni nimega seonduvat humoorikat lugu: „Üks auvilistlane arvas, et nimi on tõesti hästi valitud. Esimene nime pool näitab kutsealalist huvi, teine pool „ola“ aga näitab, et siin ka lõbus ollakse. Tõepoolest omapärane tõlgendus. Kuigi meie „ola“-tamist ei põlga.“

Lisaks nimevalikule tuli otsustada muudegi välistunnuste üle. Tunnusvärvideks valiti must, roheline ja valge järgmise tähendusega: must – kohusetruudus, roheline – noorus, valge – lakkamatu püüe edu poole. Tehnoluste vapikirjaks sai „Kindlus. Ausus. Vendlus“.

23. oktoobril 1921 kinnitas Tallinna Tehnikumi juhatus korp! Tehnola põhikirja. Esimeseks juhatuse esimeheks valiti A. Laupa, tema abiks V. Tõnisson ja kirjatöimetajaks O. Lubi, abiks R. Jaanus ning laekuriks H. Leevald.

Kuna asutajaliikmete hulka kuulus kolm Tartust üle tulnud üliõpilast, kes olid seal juba samalaadses organisatsioonis tegevliikmed olnud, siis kaaluti ka Tartu Ülikooli juures osakonna avamist. Pikemate vaidluste käigus jõuti aga seisukohale, et noorel organisatsioonil kujuneb kahes kohas tegutsemine üle jõu käivaks ning sellest loobuti. See otsus osutus igati õigeks, kuna selgus, et loodetud heatahtlikkuse asemel kujunes Tartu organisatsioonide suhtumine üsna jahedaks.

Esimesed aastad täis tegutsemistahet

Tallinnas hakkas vastloodud korporatsiooni tegevus tuure koguma. Esialgu käidi koos tehnoluste erakorterites, kuid peagi üüriti aiamaajake Narva maantee ja Köleri tänava nurgal. Sinna soetati hädavajalik sisustus ja konvendi elu muutus sellest peale märgatavalt hoogsamaks. Lisaks regulaarsetele õlleõhtutele ja kaks korda aastas toimuvatele kommerssidele tegeleti liikmete intellektuaalse arendamisega. Vil! Oskar Lubi meenutas: „Erialaste, kui ka populaarteaduslike referaatidele ja vaidlusõhtutele määratakse üks õhtu nädalas, millest elavalt osa võetakse. Tehakse kohuseks igale liikmele vähemalt ühe referaadi pidamine semestri kestel. Samuti näeme ka kasvatustööle suurt rõhku pandavat, niihästi isamaalisuse kui ka üksmeelsuse süvendamiseks ja seltskondliku elu ülesehitamiseks. [...] Esikohale tõstetud on eriti vaimsete väärtuste, kõrge hinge kultuuri nõue ja üldise isikutubliduse arendamine.“ Lisaks Lubi mainitule tehti veel sporti, korraldati tantsukursusi, tekkisid eriringid muusika ja male alal jne.

Korp! Tehnola aktiivset tegevust märgati. Liikmeks soovijaid muudkui lisandus, kuid konvendi otsuse kohaselt võeti noorliikmeid vastu piiratud arvul ja hoolikalt valides. Oskar Lubi: „Seega on Tehnolas ära hoitud laiatuspüüded ja „kuldse tudengipõlve elumõnususte nautimine“ ning tõsistele töötaheliste üliõpilastele on loodud vabaaja kasutamiseks otstarbekohasemaid võimalusi.“

Tehnola nimi peegeldab fakti, et asutajad olid peamiselt tehnika-üliõpilased.

Tehnulused
mais 1924
Tallinnas.
Istuvad
vasakult:
Heinrich
Leevald,
Johannes
Kiivet, Hans
Ernst Markus,
esimees
Richard
Jaanus,
Oskar Ottas,
Konstantin
Thomson ja
Anton Trumm.

Tehnulused
Klaasingi
tänavas
konvendis
1925. aastal.

Tehnulused
koosolekul.
Tavaliselt
algasid
koosolekud kell
20 või 20.30
ja kestsid
teinekord
kaugelt üle
südaöö.

Töötahet pidi liikmeil tööpoolest jaguma. Sellest annab tunnistust vil! Aleksander Merilaid, kes kirjeldas esimest kokkupuudet Tehnolaga nii: „Kirjutati aastaarvu 1922, mil toimus minu esmakordne kokkupuude vastasutatud Tehnolaga. Ahtakesed olid tol ajal meie korporatsiooni konvendi ruumid Narva maanteel. Koosnesid kolmest piisikesest toast, üks neist oli isegi varakambriks. Olime tihedalt külj-külje kõrval. Ent seda ruumipuudust tasus mitmevõrdselt soojus ning südamlikkus meie tulihingedes. Esimesed arglikud esinemised rebasena. Iga nädal sunduslikud rebasteõhtud, referaatõhtud, laulu- ja paukimisõhtud (paukimine: rapiiridega vehklemine – *toim*), vahel sekka ka õlleõhtud. Iga päev neljakordsed kohustused: teenistus, õpingud Tehnikumis, konvent, seltskond. See töö ning tegevus kestis varahommikust hilisõhtuni, tihti peale üle südaöötunni. Nüüd aiva imestad, kuipalju oli noil ajal meil seda jõudu-jaksu, tahet ja energiat kõike aktiivselt kaasa teha, kõike kaasa elada. Jätkuski aega lõbutsemiseks, tudengi naljadekski.“

Anname sõna ka vil! Viktor Toomile, kes 1966. aastal ekssiilis ilmunud Vita Nostras meenutas rõõmsat rebasepõlve. „Tallinnas võeti stuudiumi tõsiselt – juba esimesest semestrist peale, kuigi konvent just eriti rebastelt oma aja nõudis. Et noorest tudengist saaks korporant, pidi ta läbi tegema „kooli ja katsumised“ üsna mitmel alal. Treening toimus iganädalastes rebasetundides, cantusetundides ja paukimistundides. Sellele lisandusid ametlikud õlleõhtud ja mitteametlikud istumised. Tundidest ja ametlikest õlleõhtuist oli rebaste osavõtt kohustuslik. Muiduistumistel oli aga iga rebane alati teretunud.“

Tehnola kolmas tegevusaasta tõi kaasa olulisi uuendusi. Esiteks oli liikmete arv nii palju kasvanud, et Narva maantee majake jäi kitsaks. Uued ruumid üüriti majas Klaasingi tänaval, mis kulges praeguse Liivalaia tänava ääres asuva Kaasani õigeusu kiriku juurest Tartu maanteele. Klaasingi tänava maja teisel korrusel asunud konvendis tegid tehnolused oma kätega kapitaalremondi, milleks tuldi kokku igal pealelõunal.

Liikmete arv oli nii palju kasvanud, et Narva maantee majake jäi kitsaks.

Samal aastal jõuti selgusele ka võõrapäraste kommete ning korporatsiooni asutamisel üles seatud sihtide

Vita Nostra
nr 38, ilmunud
24. veebruaril
1938.

ebakõlas. Nüüd tekkis algatusrühm, kelle survele muudeti kodukord ja sõnavara eestipäraseks. Algatusrühma teine teene oli Tehnola siseelu käsitleva ajakirja Vita Nostra väljaandmisega alustamine 1928. aasta märtsis. Vita Nostra ilmus tavaliselt korporatsiooni tähtpäevadel ning seal avaldati peale tõsiste artiklite ja referaatide ka humoristlikke palu ja karikatuure.

Kolmas kaalukas sündmus, mis 1924. aastal korp! Tehnolat mõjutas, oli 1. detsembril kommunistide korraldatud riigipöördekatse. Selle järelmõjuna astusid tehnolused *in corpore* Kaitseliitu, moodustades hiljem tehnilise malevkonna juures eri rühma.

1926. aastaks oli lõppenud siseelu korraldamine ja tegevus hakkas kulgema väljakujunenud rada pidi. Rebasekolleegiumites pandi rõhku kasvatustööle, isamaalisuse ja üksmeele süvendamisele ning seltskondliku lihvi andmisele. Tegeleti spordi ja muusikaga, aktiivselt osaleti Tallinna üliõpilaskonna organiseerimisel ning suhete korraldamisel Tartu üliõpilaskonnaga. Seejuures oli Tallinna Tehnikumi üliõpilaskonna organiseerumisel ja selle

Kaitseliidu Tehnola rühma kogunemine 1939. aasta 24. veebruaril Laial tänaval, et marssida vabariigi aastapäeva paraadile.

esinduse kujundamisel korp! Tehnolal teiste üliõpilasorganisatsioonide seas silmapaistev koht – tehnolused olid Tallinna Tehnikumi, hilisema nimega Tallinna Tehnikainstituudi üliõpilaskonna juhatuses kas esimeesteks või nende abideks. Aktiivselt tegutseti ka mujal: 1926. aastal alanud läbikäimine Helsingi Tehnikaülikooli üliõpilastega muutus regulaarseks, osa võeti Soome, Eesti, Läti ja Leedu üliõpilaskondade liidu ehk SELL-i konverentsidest ning Eesti-Poola akadeemilise ringi asutamisest.

Korp! Tehnola vapp.

Tehnola viiendaks aastapäevaks tegi vilistlaskogu korporatsioonile kingituse – vapi. Selle kavandi autor oli vil! Oskar Lubi, mees, kes Tehnolale nimegi pani. Vapp kujutab Tehnola tunnusvärvidega kolmeks jagatud kilpi, mis on ümbritsetud tammepuuokstega ja mille värvid on ilustatud järgnevalt: must – korporatsiooni sirkliga, roheline – riigi ja pealinna vapi ehk kolme leopardiga, ning valge, tehnika ja edu embleem – viikingi laevaga.

Kõrvalepõige Emajõe Ateenasse

1920. aastate lõpul hakkasid Tallinna Tehnikumi kohale kogunema murepilved. Nimelt tehti kõrgemal pool otsus, et majanduslikult on soodsam koondada kogu Eesti kõrgharidus Tartusse ning Tallinna tasub tehnilistest erialadest jätta vaid tehnikute õpetamine. Nii avatigi Tallinnas 1934. aastal uus keskastme tehnikum ja Tartu Ülikoolis tehnikaosakond. Tallinna Tehnikum määrati sulgemisele.

Ei läinud aga kaua, kui riigi juhtkond ümber otsustas, leides, et tehnikaülikooli õige koht on siiski pealinnas, äri- ja tööstuselu tuiksoonel. Sellise otsuse langetamisele aitasid kaasa ka tehnolused, kes tuliste Tallinna-pooldajate-na saatsid märgukirju nii haridusministrile, Riigikogu rühmadele kui ka Tallinna linnavalitsusele ning käisid ametnikega kohtumas. Tehnikahariduse andmine koliski tagasi pealinna, kui 1936. aasta sügisel avati Tallinna Tehnikainstituut. Kaks aastat hiljem hakkas see kandma Tallinna Tehnikaülikooli nime.

Korp! Tehnola grupipilt
1920. aastate lõpust.
Asutajaliige vii! August
Laupa on kolmandas reas
vasakult neljas.

TALLINNA TEHNIKAÜLIKOOI
MUUSEUM

Teel kevadkommersile Rannamõisas 1929.

Rebaste *coetus* aastal 1928.

Väljasõit Naissaarele, kus peeti 1926. aasta kevadkommerssi.

MEREMUUSEUM

Vanamees rebastega aastal 1930.

Teh nolused 1930. aasta oktoobris hõimupäevadel Helsingis.

Need sündmused mõjutasid ka korp! Tehnola käekäiku. Kui aastaks 1928 oli liikmete arv kasvanud sajani, siis se-gaste väljavaadete tõttu hakkas noorte juurdekasv vähe-nema ja 1930. aastal lakkas hoopis. Ühtlasi sai Tehnolast ainus Tallinna korporatsioon, mis asus Tartusse ja regist-reeriti 1935. aasta mais sealse ülikooli juures. Kuperjanovi tänav nr 17 majas leiti avar konvendikorter ning algas vil-gas ja huvitav elu. Esmalt oli tegevkonvent kümneliikme-line, kuid juba esimese Tartu-aasta jooksul see peaaegu kahekordistus. Samal ajal ei hüljatud ka pealinna, vaid te-gutsema jäi Tallinna osakond. Ühtlasi käidi üksteisel kül-las – kord tartlased pealinnas, siis jälle vastupidi.

Tartu-periood ei kestnud kaua – kuna 1936. aasta sügisel alustas pealinnas tegevust Tallinna Tehnikainstituut ja Tartu Ülikooli tehnikateaduskond likvideeriti, kolis Teh-nolagi tagasi sünnilinna ja registreeriti tehnikainstituudi juures. Vahepeal oli pealinna konvent asunud mitmes pai-gas: aadressil Uus tänav 2, Toompeal Toomkooli 4, samuti Kentmanni tänavas. Nüüd, aastal 1936 koliti suuremasse konvendikorterisse keskaegsesse majja Lai tänav 32, mille kolmest korrusest keskmine sai tehnoluste käsutusse.

Tehnola
konvendikorter
asus aastail
1935–1936
Tartus, majas
aadressil
Kuperjanovi 17.

Muutusterohked viis viimast

1930. aastate teist poolt võib pidada hooga konvendielu ajaks. Liikmete arv hakkas pärast madalseisu kasvama, uuendati konvendi sisustust ja suheldi aktiivselt teiste

Konvendis 4. detsembril 1927, seinal aasta varem valmis saanud vapp.

Tehnola üheksanda aastapäeva kommersi viisakas algus ja lõbus edenemine.

Korporatsiooni juhatus 1933. aasta II semestril.

Tehnolal kujunesid soojad suhted Soome üliõpilasorganisatsioonidega. Karikatuur 1937. aastal ilmunud Vita Nostrast.

Konvendi ruumides Tartus Kuperjanovi tänaval. Pildil olevaist asjadest on säilinud paremal toolil olev padi, üks laual olevatest Vita Nostra köidetest ja vasakul näha olev hõbedast õllekann.

organisatsioonidega. Aina tihedamaks kujunesid sidemed Soome üliõpilastega, kellega vastastikused külaskäigud muutusid traditsiooniks. Muu hulgas sõlmiti Helsingi Tehnikaülikooli üliõpilasorganisatsiooniga Tekniikan Ylioppilaat 1937. aastal sõprusleping.

Teatrihuvilised teavad ilmselt peast operetist „Silva“ tuntud laulujuppi „Jah, ilma naisteta on kurb maailm“. Kui palju oli teatrihuvilisi Tehnolas, pole teada, kuid laulu sõnumiga oldi küllap nõus *in corpore*. Selleks, et aidata kaasa tehnooste perekondade omavahelise läbikäimise süvenemisele, asutati 1938. aasta jaanuaris korp! Tehnola naisklubi, kuhu kuulusid kaasvõitlejate ja vilistlaste abikaasad. Naisklubi ülesannete hulka kuulus iseseisvate klubiõhtute ja kellaviitee organiseerimine ning konvendi abistamine koosviibimiste korraldamisel.

Sama aasta oktoobris ilmunud Vita Nostras ei hoita naisklubi aadressil kiidusõnu kokku: „Kujuneb sellisel, et konvendil enesel pole vaja enam löbustuste eest hoolt kanda, ja ta võib ennast täie koormatusega rakendada ülesehitavale tööle. Naisklubi korraldab kaks löbusat õhtut, ühe „kuiva“ ja teise „märja“. Imelikul kombel olla ka „kuiv“ õhtu olnud löbus ja lõppenud puhtakasuga, mis siis veel rääkida teisest õhtust, kus hästi organiseeritud baar ei jõudnud küllastajaid mahutada ja kust naisklubi oli saanud oma majandusliku aluspõhja. Rahul oldi baariga mõlemas leeris, mehed said juua ja daamid raha, kuna selle kavalalt organiseeritud röövimise tagajärjed ilmnevad alles nüüd kilpide ja tsirklitega varustatud kohviserviisi näol.“

1936. aasta sügisel kolis Tehnola Tartust tagasi Tallinna ja registreeriti vastavalt Tallinna Tehnika-instituudi juures.

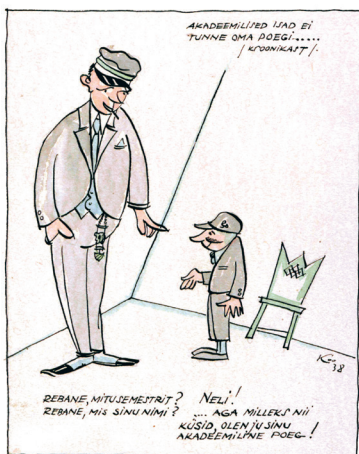
Estonia teatri Valges saalis 1930. aastate lõpus.

TALLINNA
TEHNIKAÜLIKOOI
MUUSEUM

Järjekordsed rebased said värvid mais 1929.

Karikatuur ilmus 1938. aasta veebruaris Vita Nostras.

Richard Jaanus (vasakul) ja Oskar Lubi 1929. aastal kevadkommersil Rannamõisas.

Tehnuluste autorongkäik Viru tänavalt Kakumäele kevadkommersile 1930.

Mitmed tehnelused pidasid konvendis ka pulmi: fotol Nikolai Põlderil (pruudi kõrval) pulmapidu.

Konvendi pidulikud sündmused olid toimunud aastaid ilma lipulauluta. Eesti Korporatsioonide Liidu 50. aastapäevaks ilmunud raamatus kirjutavad Tehnola vilistlased Harald Lipping, Viktor Toom ja Karl Jõgise: „Oma jõudude loominguna ei olnud see veel tekkinud, välisabi ei soovitud. Küll kerkis lipulaulu küsimus aeg-ajalt päevakorrale, kuid selle sõnaline tekst valmis alles 1937. Viis sündis palju hiljem, alles paguluses. Sõnad on vil! Karl Jõgiselt, viis vil! Manivald Loitelt.“

1939. aastate lõpu aina ärevamaks muutunud ajad ei jätanud puutumata ka Tehnolat. Kui Nõukogude Liit üritas 1940. aasta suvel Eesti okupeerimisele uue Riigikogu valimisega seaduslikku ilmet anda, astusid punastele vastaskandidaatideks vil! Richard Jaanus Tartus ja üks Eesti elektroonikatööstuse rajajatest vil! Valdar Tamera Tallinas. Edu neid loomulikult ei saanud, vastupidi – nad kõrvaldati valimistelt, arreteeriti ja kadusid jäljetult.

Tehnola ametlikule tegevusele löödi hingekella sama aasta augusti viimasel päeval, kui siseminister Maksim Undi dekreediga suleti kõik üliõpilasorganisatsioonid. Korp! Tehnola vara määrati üleandmiseks Balti Manufaktuuri kommunistlike noorte ühingule. Võõrastesse kättesse satumisest pääsesid vapp, lipud, rapiirid, trofeed, Vita Nostrara ja kroonika köited ning osa raamatukogust. Keeruliste aegade keerises läks aga esialgu päästetud varast nii mõndagi kaduma.

Hoolimata ähvardustest ja ohust jätkasid tehnolused aeg-ajalt kohtumist. Tehnola aastapäeva puhul 1940. aasta sügisel korraldati salajane kommerss ühes tühjas erakorteris. Osavõtt oli arvukas ja julgeoleku tagamiseks olid välja pandud vahipostid.

Ka Saksa okupatsiooni ajal ei lubatud korporatsioonide tegevust taastada. Kokku tuldi ebakorrapäraselt ja väikeste rühmadena. Kui 1941. aasta oktoobris Tallinna restoranis Du Nord suurema kogunemisena Tehnola 20. aastapäeva tähistati, selgus, et ennesõjaaegsest paarisajaliikmelisest perest on 60 surnud või teadmata kadunud.

1937. aastal kirjutas vil! Karl Jõgis Tehnola lipulaulu sõnad, hiljem, paguluses, lisis vil! Manivald Loite sellele ka viisi.

1938. aastal alustas tegutsemist Tehnola naisklubi, mis leidis kohe äramärkimist ka Vita Nostras. Karikatuur ilmus 1938. aasta veebruaris Vita Nostras.

Tehnola tegevus taastati eksiilis 1948. aastal, kodumaal hakati salaja koos käima kuus aastat hiljem.

Sellest kurvast statistikast nähtub, et Tehnola liikmete saatus oli sama, mis eesti rahva saatus. Kes põgenes läände, kes jäi paigale ja arreteeriti, küüditati või mobiliseeriti, oli ka sõjas langenuid. Tehnola vaimu ei suutnud aga murda sõda, okupatsioon ega võõrsile sattumine.

Korporatsiooni tegevus taastati eksiilis 1948. aastal ja kodumaal hakati saladuskatte all koos käima kuus aastat hiljem. Tugev ühtekuuluvustunne ja sõprus olid need, mis korp! Tehnola tõsistest katsumustest hoolimata ellu jättis.

Foto toodi koos korp! Tehnola tekliga Tartu Ülikooli muuseumisse. Tekliga kaasas olnud legendi järgi heisatakse Saksamaa pagulaslaagris Tehnola lippu, kuid trikoloori värve vaadates näeme, et see pole Tehnola, vaid ilmselt Eesti Vabariigi lipp. Küll aga võivad mehed olla tehnohused. Selline segane olukord kipub tekkima paljude vanade fotode ja mälestustega.

TARTU ÜLIKOOI MUUSEUM, MUSEAAL ÜAMF 404:1F

Elu eksiilis ja kodumaal

Tehnola liikmeskond oli esimeseks Vene okupatsiooni-aastaks kasvanud umbes paarisajapealiseks. 1940. aasta hilissuvel aga lõpetas uus võim nii Tehnola kui ka kõikide teiste Eesti korporatsioonide tegevuse. Miks seda tehti, kirjeldas tabavalt Tehnola vilistlaskogu esimees Ülo Kannelmäe 1991. aastal ilmunud Vita Nostras. „Korporatsioon on aateline organisatsioon. Korporatsioonid keelustati 1940. aastal just selle pärast, et need olid uuele võimule sobimatute ja ohtlike, täiesti vastupidiste põhimõtete kandjad. Selliste põhimõtete nagu korp! Tehnola lipukirjas: kindlus, ausus, vendlus. Julm vägivald ja totaalne nõmedus ei suutnud murda mehi, kes neid aateid kandsid. Need mehed suutsid teha võimatut. Nad säilitasid ja töid meieni korp! Tehnola vaimu. On vist võimatu iialgi täielikult mõista, mida see neile meestele tegelikult maksma läks.“

Kümnetele tehnolustele läks kindluse, aususe, vendluse ja eestimeelsuse au sees hoidmine maksma ei vähem ega rohkem kui elu, olgu siis rindel või Siberi vangilaagris. Umbes 40–50 meest põgenes 1944. aasta sügisel läände, kui oli selge, et siinmail kolm aastat valitsenud sakslased saavad lüüa ja Eesti satub jälle Vene võimu alla. Kodumaa- le jäänud tehnolustest elasid Stalini ajal küllap paljud hirmus koputuse ees uksele, mis võis kaasa tuua pika rongireisi suure kodumaa avarustesse – nii mõnigi tehnolus saadeti Siberisse, kust õnneks leiti lõpuks tee tagasi koju

Esimese okupatsioonista hilissuvel lõpetas uus võim Tehnola tegevuse.

– või kiire kohtumõistmise siinsamas Eestis. Alles pärast „suure juhi“ surma aastal 1953 hakkas hirmuõhkkond veidi leevenema. Hoolimata kõigist katsumustest, mida nii kodumaale jäänud kui ka vabasse maailma põgenenud tehnolused kogema pidid, hakkas korp! Tehnola vaikset pead tõstma nii siin- kui ka sealpool raudset eesriiet.

Tehnolused vabas maailmas

Sõjajärgseil aastail asutati Tehnola koondised Austraalias, Põhja-Ameerikas ja Rootsis.

Sõjaajal põgenes 40–50 Tehnola liiget Eestist Rootsi ja Saksamaale. Rootsi emigreerunud jäid enamjaolt sinna paigale, vaid mõned siirdusid edasi Kanadasse. Saksamaale sattunud tehnolused elasid aastaid põgenikelaagrites ning töötasid õpetajate ja inseneridena. Hiljem mindi sealt peamiselt USA-sse, Kanadasse ja Austraaliasse, kus olid ees ootamas mõned enne Teist maailmasõda Eestist välja rännanud kaasvõitlejad – näiteks elas juba 1926. aastast Austraalias üks Tehnola asutajaliige, Anton Trumm, kes töötas ehitusettevõtjana.

Austraalia, Põhja-Ameerika ja Rootsi olidki need paigad maailmas, kuhu asutati sõjajärgseil aastail Tehnola koondised. Kõige elujulisemaks kujunes Põhja-Ameerika oma – USA-s ja Kanadas elas paarkümmend tehnolust, neist pooled New Yorgis. Austraalias aga oli tehnolusi vaid käputäis ning sealsed üüratud vahemaad ei soodustanud tihedat läbikäimist, seetõttu jäi Austraalia koondise tegevus tagasihoidlikuks.

Korp! Tehnola 28. aastapäeva tähistamine 1949. aastal Stockholmis ksv! Truuveti korteris.

Eesti Korporatsioonide Liidu esinduskogu otsustas 5. novembril 1951 korp! Tehnola liidu liikmeks vastu võtta. Pidulik õhtusöök pärast liikmeks astumise vandetöötuse allkirjastamist 25. jaanuaril 1952.

TEHNOLUSTE
PROTOTÜÜPE
LÄBI AEGADE

- 1925

1925 - 30

1930 - 1940

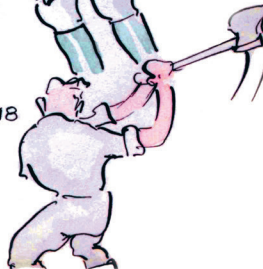
1940 - 1945

1948 - 1950

1945 - 1948

Illustratsioon
1950. aastal
Rootsis ilmunud
Vita Nostrast.

Tehnola Rootsi koondis. Seinal olev vapp jõudis Eesti taasiseseisvudes lõpuks kodumaale tagasi.

Vita Nostras on 1955. aastal Stockholmis tähistatud Tehnola aastapäeva kirjeldatud niiviisi: „34. aastapäev „Ambassadööris“ oli hubane. Ruumide suurus oli eriti sobiv meie perele, kes oma liikmete arvuga just praalida ei saa ja soe oli ka. Söökide üle ka nuriseda ei saa, olgugi et puudus õrre praad treitud kartulitega.”

Esimesena alustas eksiilis 1948. aastal tegevust Tehnola Rootsi koondis. Aasta hiljem astuti ka Eesti Akadeemilise Koondise liikmeks ja 1951. aasta sügisel võeti korp! Tehnola vastu Eesti Korporatsioonide Liitu. 1957. aastal otsustati muretseda oma kooskäimise koht ja osteti Stockholmi külje all Trinntorpis krunt, kuhu ehitati maja.

1940. aastate lõpus ja 1950. aastate esimesel poolel oli kümnekonna tehnoluse kooskäimine Rootsi Kuningriigis üsna aktiivne, eriti pidulikult tähistati Tehnola aastapäevi. 1956. aastal Rootsis välja antud Vita Nostrast saame lugeda aasta varem peetud suure peo kohta: „Täna on, nagu te kõik teate ja Hansu suust kuulsite, korp! Tehnola 34. aastapäev, mida meie siin Rootsi kuninglikus pealinnas ühes parimas pidusaalis „Ambassadöris“ Kuninga tänaval pühitseme. Kas võis meist keegi seda unes ette kujutada / nägemisest pole juttugi/ kui pidasime oma suur päevi Tallinnas kas Aia tänaval, Toompeal või Laial tänaval ja laulud käisivad nii vägevalt, et inglise kuninglik ambassadör, kes üle tänava asus, und silma ei saanud. Nüüd istume siin „Ambassadöris“ ja rootslane teisel pool seina kergitab üht kulmu kui 10 mehe „Gaudeamus“ kõlab 8 daami kaasabil.“

1950. aastate teisel poolel aga tegevus soikus, isegi nii võrd, et Vita Nostra viie aasta ühendnumbris 1956–1961

Tehnola Rootsi koondis püsis elujõulisena tänu sellele, et 1960. aastatel hakati eesti soost akadeemilisi noori mehi taas liikmeks võtma.

Tehnola 45. aastapäev Stockholmi Eesti Majas, vasakul ääres seisab Tõnis Pops ja paremal Ool Hommik.

Vabas maailmas
 elanud tehnolused võisid
 endale lubada
 Tehnola
 sümbolika
 eksponeerimist:
 koduseinal
 ripuvad tekkel,
 värvilindid ja
 rapiir, istuvad
 (vasakult) vil!
 Nikolai Põlder
 ja vil! Valter
 Raudsepp
 1972 juunis
 Stockholmis.

nenditi: korp! Tehnola Rootsi koondise tegevus on nii kokku kuivanud, et sellest ei jätku isegi iga-aastaseks korralikuks kroonikaks. Küllap oli aktiivse korporatsioonielu vaibumisel mitu põhjust, aga üks neist ilmselt asjaolu, et erinevalt Põhja-Ameerika Tehnola koondisest kaheldi kaua, kas hakata Tehnolasse noorliikmeid vastu võtma või mitte. Siiski leiti lõpuks, et kui huvilisi leidub, võiks neile Tehnola ukсед valla hoida. Nii võetigi Rootsis 1960. aastate alguses esimeseks noorliikmeks vastu Ool Hommik, Eestisse jäänud vilistlase Karl Hommiku poeg. Edaspidistelgi aastatel täienes Tehnola Rootsi koondise liikmeskond sealsete eesti soost akadeemiliste noorte meestega ja seetõttu püsis koondis elujõulisena.

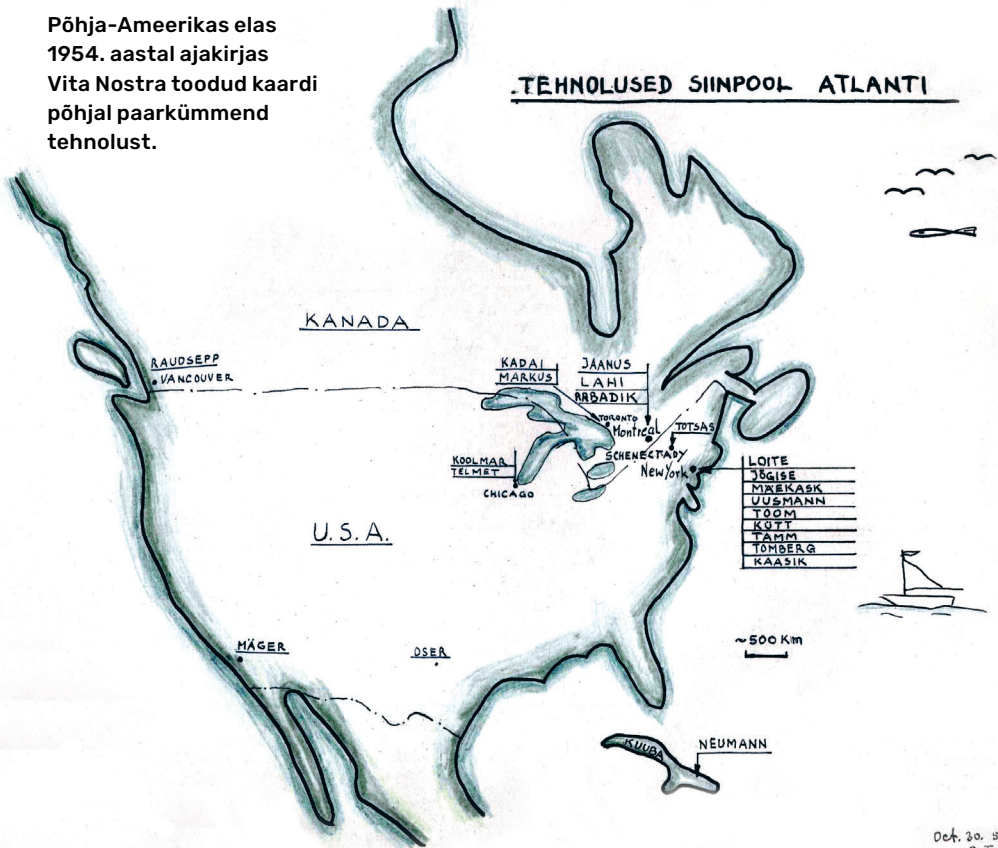
Hästi käis tehnoluste käsi ka Põhja-Ameerikas. Sealset paarikümnest tehnolusest elas suurem osa USA-s, väiksemaarvuliselt oli neid kanda kinnitanud Kanadas. Vahemaad olid küll suured ja elutempo kiire, kuid omavahel hoiti ühendust ja peagi alustati ametlikult korporatsioon Tehnola tegevusega.

Esimene pääsuke oli 1952. aasta veebruaris asutatud New Yorgi koondis – selles hiidlinnas elas toona pea kümme tehnolust. Suvepäevadel 1958 rajati koos Kanadas elavate tehnolustega ühine Põhja-Ameerika Koondis. Floridas elanud vil! Väino Aare meenutas koondise algusaegu Vita

Korp! Tehnola suvepäevad USA-s 4.-5. juulil 1954. Pildiallkiri Vita Nostras: kaarid on pargitud ...

Põhja-Ameerikas elas 1954. aastal ajakirjas Vita Nostra toodud kaardi põhjal paarkümmend tehnohist.

4. august 1961 Roots: Ool Hommik (vasakult kolmas) saab värvid.

Nostra veergudel: „Mulle meenuvad ajad kui Eesti oli okupeeritud peale Teist Ilmasõda ja akadeemilised organisatsioonid keelatud. Aga tehnolused Põhja Ameerikas olid optimistlikud, lootes Eesti iseseisvuse taastamisele ning asutasid Korp! Tehnola Põhja Ameerika Koondise et edasi kanda Korp! Tehnola vaimu ja akadeemilist korda ja väärtusi. Selle Koondise põhitaladeks olid vanad vil!! ja ksv!! New Yorki ümbrusest, kes juba Eestis olid liikmed.“ Väino Aare mäletamist möödas kasvas just Herbert Kaasiku, Vladimir Mäekase, Mart Neumanni, Manivald Loite, Karl Jõgise, Viktor Toomi ja Juhan Kadai eestvedamisel Tehnola Põhja-Ameerika koondise liikmete arv üle poolesaja – kuue- ja seitsmekümnendail aastail lisandus aina uusi rebaseid, kes peagi värvikandja seisusesse tõusid.

Vanemate meeste lahku mine igavikku ning noorte meeste vähesus ja sideme puudumine okupeeritud kodumaaga vähendas väliskoondiste aktiivsust.

USA-s korraldati kommersse ja ölleõhtuid, uhkete hotellide ballisaalides tähistati sügiseti Tehnola aastapäeva ning suvel peeti looduskauites kohtades perekondlikke suvepäevi.

1966. aastal USA-s välja antud Vita Nostras jagas anonüümne autor oma muljeid Tehnola elust: „Tegevus USA-s on olnud tihe, kohati tihedamgi kui kodumaal: kaks kommerssi aastas, pluss osalemine EKL-i kommerssil, ölleõhtud, referaadid filmide ja valguspiltidega, ballid pikakleidilised.“

Niisiis jätkus väliskoondiste tegevus Roots ja Põhja-Ameerikas mõnda aega kenasti, Austraalias aga soikus.

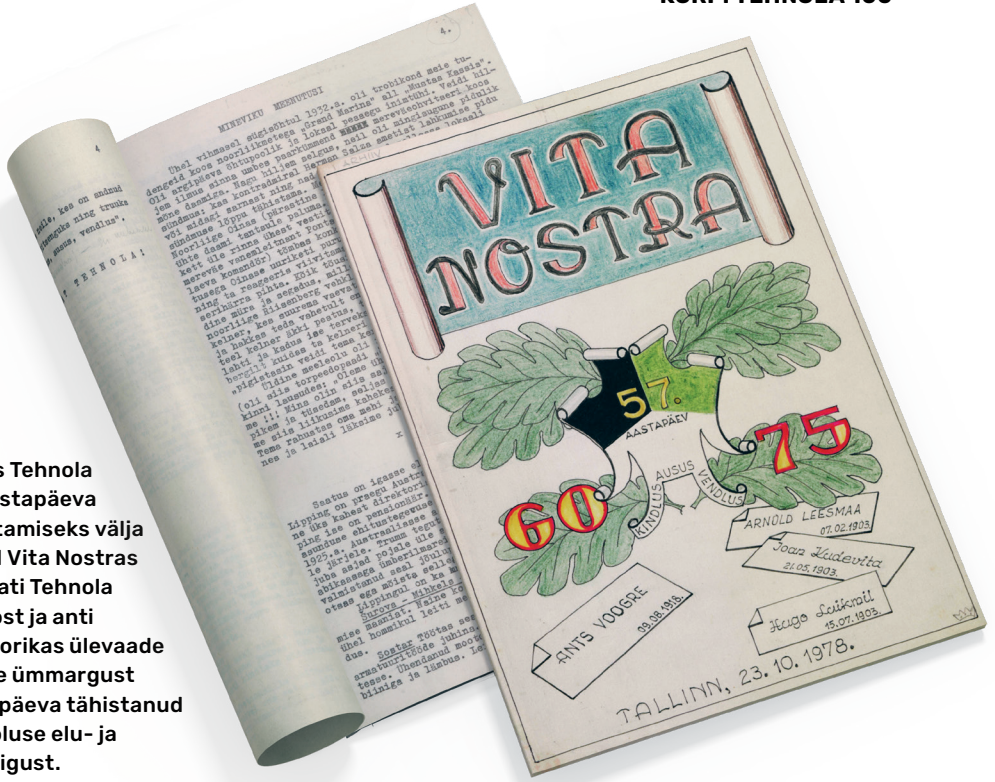

Teh noluste koosviibimine Eestis 1958. aastal. Keskel istub viil Tan Raamat, paremal viil Tiit Eipre, mõlemal mehel on peas laenatud teklid.

Kuigi Nõukogude Eestis oli akadeemiliste organisatsioonide tegevus keelatud, julgesisid tehnolused aknale kinnitada paberist tehtud Tehnola vapikilbi. Kõnet peab viil! Tiit Eipre.

Eestis Tehnola 57. aastapäeva tähistamiseks välja antud Vita Nostras kirjutati Tehnola ajaloost ja anti humoorikas ülevaade mitme ümmargust sünnipäeva tähistanud tehnoluse elu- ja töökäigust.

Ajapikku vähenesid siiski ka Rootsi ja Põhja-Ameerika koondiste aktiivsus, sest eestvedamine püsis peamiselt vilistlaste õul, kuid vanemate meeste lahkumine igavikku ning noorte meeste vähesus ja sideme puudumine okupeeritud kodumaaga tegi oma töö.

Tehnola kodumaal varjusurmas

Nõukogude Eestis hakkasid tehnolused vil! Villem Seidra eestvedamisel koos käima kümme aastat pärast Teise maailmasõja lõppu. Kuna akadeemiliste organisatsioonide tegevus oli keelatud, kasutati Tehnola nime asemel nimetust „vanad sõbrad“. Kokku saadi tavaliselt mitmesugustel tähtpäevadel, juubelitel ja matustel. Neist suurimatel osales kuni 40 tehnolust.

Nii nagu väliskoondistes, anti ka Eestis aeg-ajalt välja Vita Nostrat, kuid neis ei kirjeldatud Tehnola tegemisi, vaid portreeriti liikmeid nende tähtpäevadel ja kirjutati lahkunutele järelehüüdeid.

Vil! Hardi Tiidus vil! Bruno Rööpsoni 60. sünnipäeval.

Üks Tehnola taasasutamise eestvedajatest, vil! Aarto Eipre, mäletab lapsepõlvest tehnolusest vanaisal külas käinud sõpru, kes istusid koos pika laua taga, söid, jõid ja laulsid. Seinal aga oli paberist meisterdatud vapikilp, millel värvid must, roheline ja valge. „Ma teadsin, et Eesti Vabariigi ajal olid rahvusvärvid sinine, must ja valge. Seetõttu jäi mulle arusaamatuks, miks vanaisa vapikilbil oli sinise asemel roheline. Mulle selgitati, et need on korporatsiooni värvid, aga ega ma toona suurt aru saanud, mida see korporatsioon tähendab,“ mäletab Aarto Eipre.

1985. aasta, mil Nõukogude Liidu juhiks sai Mihhail Gorbatšov, tähistab sündmuste algust, mis viisid lõpuks hiidriigi lagunemiseni ja Eesti taasesiseseisvumiseni 1991. aastal. Gorbatšovi eestvedamisel hakati käsumajanduslikus riigis pisitasa ellu viima majandusuuendusi ja tutvustama turumajanduse põhialuseid. Hoo said sisse uutmine (vene k *perestroika*), mis tõi kaasa võitluse korrupsiooni ja alkoholismiga, ning avalikustamine (vene k *glasnost*), mis tähendas tsensuuri mõningast lõdvenemist ja salastatuse vähendamist. Nüüd oli aeg küps ka üliõpilasorganisatsioonide taassünniks.

Taassünd pärast ligi 50-aastast sunnitud pausi

1980. aastate lõpul hakkas aina selgemaks saama, et nõukogude riigi päevad on varsti loetud. Öhkkond muutus vabamaks ja inimesed võisid tegeleda ka sellega, mis varem oli keelatud, näiteks ettevõtlusega. Samuti hakati asutama uusi, kommunistlikust ideoloogiast vabu noorteorganisatsioone ja taastama ennesõjaaegseid korporatsioone.

Tehnola taasasutamise mõtted hakkasid korraga idanema mitmete, nii noorte kui ka elukogenud meeste peas. Mõtte teoks tegemise võimalusi hakati vaagima kahes, esialgu eraldi tegutsenud liinis: neist ühes Tallinna Polütehnilise Instituudi (TPI, hiljem Tallinna Tehnikaülikool) õppejõud ja Tehnola vilistlased ning teises tudengid.

1988. aasta sügisel tegutsema asunud õppejõudude ja vilistlaste liini eestvedaja oli Ülo Kannelmäe, 33-aastane TPI õppejõud. Vil! Ülo Kannelmäe: „Mul tekkis huvi, kuidas oleks võimalik säilitada ja edendada noortes meestes härrasmehelikku käitumist, sest paraku hakkas silma selle hääbumine. Olin omal käel tutvunud korporatsioonide ajaloo ja suhtlesin ka Eesti Muinsuskaitse Seltsis tegutsenud härraga, kes samuti korporatsioonidest rääkis. Tema mainiski, et eestiaegsete korporatsioonide liikmetest on paljud veel elus ja elavad siinsamas Eestis, ning sain Tehnola vilistlase, insener Eino Pillikse telefoninumbri. Mul on meeles, et kui Pilliksele esimest korda helistasin, võis see talle tunduda veidi sedamoodi, nagu

Tan Raamat (vasakul)
ja Eino Pillikse
abikaasadega. Mehed
pälvisid 23. oktoobril
1991 auvilistlase
nimetuse tänutäheks
suure panuse eest
Tehnola tegevuse
taastamisel.

Tehnola taastamise
algatusgrupi esimese
töökoosoleku protokoll
16. aprillist 1989.

inimene nn. "töö koositumine".
aeg: 16 aprill 1989
koht: Norma saun

Tuldi kokku, et aidata korp! põlvkonda.
kuna originaal oli hävinenud, ~~pe~~ tagasi
põlvkonda kootamisel endisajastele mäme-
tele ning teise, taastatud korp! põlvkonnale
(ei ole korp! Vironia põlvkonnale). Põlvkonda
kõrgis punktides jõuti ühiselt kokkuleppele.
rdani otsustati põlvkondi aidata vilistlastele.
seejärel aidati majanduslikele probleemidele.
jõuti otsusele, et iga-aastane sissevõtt
on korp! liikmetel 60 zbl. ja vilistlastel
100 zbl. + ettenägematud kulutused. Lühikesel
ajavahemikul tuleks teha 25 zbl. sissevõtt.
Peale selle aidati järgmisi probleeme:
kuid saada korp! maja, kuid saada lipud,
võimalised linnid ja ~~tehtud~~ ^{tehtud} kuuastusega
tõdeti, et samavõrdsed ~~tehtud~~ ^{tehtud} on ka
Tallinnas elitsemehesuita ~~id~~ ^{id} õpilastel (ainult
roosi pole TEHT- ti mitral). selles küsimuses
otsustati tulevikus pöörduda TEHT- ti juht-
konna poole.

ühiselt vaadati endisajastel pilti korp!
elust ning rõõgiti korp! traditsioonideid.
koosolek kestis üle 4 tunni ja lõppes sauna-
õhtuga. kohale oli 10 liiget.

Tõnne

oleks teisel pool toru olnud KGB, uurisin ju Tehnola kohta väga põhjalikult. Pillikse julges riskida – oli ta ju aastaid vangilaagris veetnud ja seetõttu olnuks põhjust vaikida küllaga – ning rääkis mulle Tehnolast.“

Telefonikõne oli inspireeriv ja nii asus Kannelmäe lisaks Pilliksele teisi Tehnola vilistlastest mõttekaaslasi otsima. Leidiski: TPI-i professori Johannes Aare, ajakirjaniku ja tõlkija Hardi Tiiduse, arhitekt Karl Lüüsi, ehitusinsener Tan Raamatu. „Meie jaoks oli suur õnn, et need mehed olid alles – tekkis selge järjepidevus ennesõjaaegse Tehnolaga,“ nendib Ülo Kannelmäe. Vil! Herki Tomberg leiab samuti, et just tänu vanadele vilistlastele tekkis järjepidevus, sest nemad kandsid edasi Tehnola vaimsust ja kombeid, mis jäid ka noortele külge. Tomberg: „Vanade vilistlaste erudeeritus ja soliidne käitumine mõjutas ja distsiplineeris meid ning küllap jäi seetõttu mõnigi lollus tegemata. Noortel oli vilistlaste suhtes väga suur respekt.“

Tudengite seas oli Tehnola taasasutamise eestvedaja Aarto Eipre, kelle vanaisa Tiit Eipre oli Tehnola vilistlane. Seetõttu oli noor Eipre Tehnola omaaegsete tegemistega pisut kursis. Järgmine tõuge Tehnola-huvi suurenemiseks tuli samuti Tehnola vanalt vilistlaselt. Vil! Aarto Eipre: „Kui ma Nõukogude Liidu sõjaväest tagasi tulin, kutsus üks vanaisa sõber, Karl Konsin, mind 1988. aasta talvel enda juurde külla. Nagu mu hiljuti lahkunud vanaisagi, oli ka Konsin Tehnola vilistlane. Vil! Konsin kinkis mulle Tehnola rapiiri, öeldes, et kuna tal meessoost järeltulijaid pole, siis annab ta rapiiri mulle. Lootuses, et ehk on kunagi võimalik Tehnola taastada, kuigi seni, kuni kommunistid on võimul, seda muidugi ei juhtu. Selle rapiiri olevat ta eelmise Eesti Vabariigi ajal Viru tänava komisjonikauplusest ostnud ja Tehnola värvidesse ümber teinud.“

TPI ehitusteaduskonnas õppinud Eipre, saanud innustust nii vanaisast, vil! Konsinist kui ka klassivendadest, kellest üks oli taastamas korporatsioon Rotaliat ja teine korporatsioon Fraternitas Liviensist, leidis aja küps olevat Tehnola taasasutamiseks. Oma ideest rääkis Eipre mitmele kesk-kooliaegsele klassivennale ja ehitusteaduskonna kursusekaaslasele, kuid innustunud mõttekaaslasi esialgu ei leidnud. Küll aga selgus noormehe õppejõu Uno Liivi kaudu, et

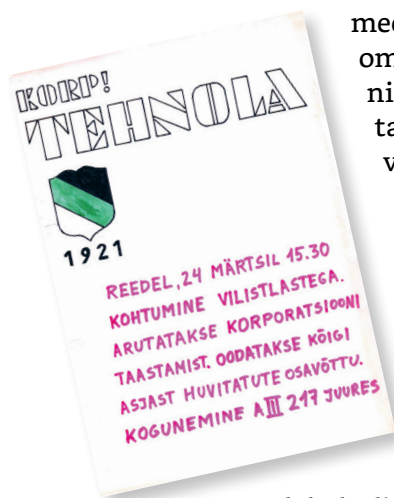
Tänu vanadele vilistlastele tekkis järjepidevus, sest nemad kandsid edasi Tehnola vaimsust ja kombeid, mis jäid ka noortele külge.

Esimene
päraatsõjaaegne
värvide kätteandmine
toimus 13. detsembril
1989 Tallinnas EKE
Projekti saalis.
Istub korp! Tehnola
esimene juhatus:
subsenior Aarto Eipre,
senior Ülo Kannelmäe,
scriba Enno Rebane.
Seisavad vasakult
Arvi Mägin, Mehis
Ilves, Margus Tint,
Ardo Ojasalu,
auvill!, vanamees
Eino Pillikse,
Rait Kolling,
Mats Soomre,
Andres Karlep,
Fred Pintsuk.

rühm õppejõude on Ülo Kannelmäe eestvedamisel samuti plaani võtnud korporatsioon Tehnola taastamise ning sel-lealasesse tegevusse oli kaasatud ka vilistlasi. 1989. aasta varakevadel saidki kokku kaks seni eraldi tegutsenud meeskonda – õppejõud Kannelmäe ja tudeng Eipre oma. Vil! Aarto Eipre: „Kohtusin õppejõududega ning leppisime kokku, et teeme Tehnolat tutvustava ürituse. Õppejõud pidid kohale tooma vanad vilistlased ja minu ülesandeks jäi leida tudengeid.“

Kutse tulla tutvuma Tehnolaga: 1989. aasta varakevad.

Esimest korda kogunes suurem seltskond Tehnola-huvilisi mehi tehnikaülikoolis 24. märtsil 1989. Kohaletulnute seas oli seitse-kaheksa üliõpilast, samuti endisi Tehnola liikmeid. Üliõpilased kuulasid lugusid Tehnola ligi 70 aasta tagusest asutamisest ja tegutsemisest ning koos arutati korporatsiooni taasasutamise võimalusi. Toonasest kohtumisest on säilinud poole

lehekülje pikkune protokoll, kust saame lugeda: „Leiti, et hädasti oli vaja taastada endisaegne korp! Edaspidise tegevuse koordineerimiseks valiti kolmeliikmeline esindus, kuhu üliõpilaste poolt kuulus A. Eipre. Koosoleku lõppedes määrati järgmine kuup., millal kohtutakse (24 aprill), koosolek kestis 1,5 tundi.“

EKE Projekti keldris asunud peorumis toimunud esimesele värvide andmise tseremooniale järgnenud koosviibimisel juhatas laulu viil! Hardi Tiidus.

TPI ehitusteaduskonnas õppinud Arvi Mägin oli üks neist tudengeist, kelleni jõudis info Tehnola taasasutamiskoosoleku kohta. Vil! Arvi Mägin: „Kohtasin Aartot esimest korda 1989. aasta kevadel TPI ehitusteaduskonna üliõpilasorganisatsiooni loomisel. Selle ürituse lõpus tõusis Aarto püsti ja teatas, et on plaanis taasasutada korporatsioon Tehnola, ning kutsus inimesi asutamiskoosolekule. Mulle jäi tema esinemisest meelde just kehakeel, mis kõneles palju rohkem kui sõnad – noor mees oli võtnud julguse kokku, et suure auditooriumi ees püsti tõusta ja rääkida.“

Küllap oli Eipre sõnavõtt piisavalt kõitev, sest 24. aprillil 1989 tuli polütehnilisse instituuti Tehnola koosolekule 12 üliõpilast. Lisaks neile õppejõud Kannelmäe ja viis Tehnola vilistlast. Kõrvalepõikena võib mainida, et koosolekule saabus ka kolm ehitusteaduskonna tütarlast, mille peale vil! Karl Lüüs kõva häälega küsis: „Mida naised siin teevad?“ Ülejäänud seltskond mõistis vaid punastada ja õrnem sugu pidas paremaks lahkuda. Paigale jäänud 18 meest otsustas korporatsiooni tegevuse taastada. Võeti vastu ka põhikiri, mille koostamisega oli algatusrühm eelnevalt üksjagu vaeva näinud, sest eestiaegne originaal oli hävinud ning šnitti sai võtta vaid endisaegsetest märkmetest ja teiste, juba taastatud korporatsioonide põhikirjadest. Hiljem leiti ka eestiaegse põhikirja koopiat ning asuti tegutsema selle alusel.

Tehnola juhatusse valiti Ülo Kannelmäe (*senior* – esimees), Aarto Eipre (*subsenior* – aseesimees) ja Enno Rebane (*scriba* – kirjatoimetaja). Oli jäänud veel üks tähtis samm: muuta tegevus ametlikuks. Vil! Ülo Kannelmäe: „Käisime professor Johannes Aarega TPI kõige kõrgema kolleegiumi ees ja rääkisime vajadusest asutada uus organisatsioon ning see ametlikult registreerida.“ Meeste jutt ei kõlanud kurtidele kõrvadele. Korporatsioon Tehnola registreeriti Tallinna Polütehnilises Instituudis 22. mail 1989 – nüüdsest sai Tehnola Eestis taas avalikult tegutseda pärast ligi 50-aastast sunnitud pausi.

**Korp!
Tehnola
registreeriti
Tallinna
Polü-
tehnilises
Instituudis
22. mail
1989.**

Kuidas istuda ja kuidas astuda?

Järgmise sammuna tuli hakata noorematele meestele vanu traditsioone õpetama. Igal teisipäeval toimusid

koosolekud, kus tutvustati korporatsioonielu ja Tehnola ajalugu. Põhitöö kommete, traditsioonide ja sisekorra selgitamisel tegid ära vil! Tan Raamat ja vil! Eino Pillikse. Korporatsioonielu lahutamatu osa on ka muusika ja selle eest seisis hea vil! Hardi Tiidus, kes õpetas nii uutele kui ka vanadele olijatele selgeks ametlikud ja vabakorra laulud. Vil! Arvi Mägin: „Tiidus polnud 50 aastat Gaudeamust laulnud, aga tuletas sõnad meelde nii ladina kui ka eesti keeles.“

Tehnola oli 1990. aastate alguses ainus korporatsioon, kus kõigil olid oma isiklikud frakid.

Ühtlasi said noored mehed vilistlastelt eluks kaasa õppetunni, et hilinemist ei sallita. Vil! Mats Soomre: „Tudengid olid kursis akadeemilise veerandtunni mõistega ja kui koosolek pidi algama kell kuus, siis tegelikult tuldi kohale nagu juhtus – kes varem, kes hiljem. Vilistlased selgitasid, et akadeemiline veerandtund ei tähenda seda, et tulete, millal tahate, vaid saabute täpselt – hilinemine kuni 15 minutit on lubatud ainult üksikutel erandjuhtudel. Sellest hiljem saabumine on lugupidamatu. Järgmisel koosolekul olid kõik varakult kohal ja hilinemisega rohkem muresid ei olnud. Lugupidamine vanemate vilistlaste suhtes oli niivõrd suur, et nende jutt oli mõjusam kui tavaliste õppejõudude sõnad,“ möönab Soomre.

Vil! Aarto Eipre meenutab, et korporatsiooni taastamine ja käivitamine oli väga töömahukas. „Autosid ja mobiile polnud ja seetõttu läks pärast koolipäeva mitu tundi organiseerimistöö peale. Palju aega kulus majanduslike probleemide lahendamiseks – kust saada tekli ja lipu riidet ning kus need valmis ömmelda, kust hankida paberit nimekirjade trükkimiseks ja leida ruumid, kohv ja šampus peo korraldamiseks. Tänapäeval on lihtne: tellid kõik vajaliku selleks mõeldud ettevõttele, aga toona pidi kõike nagu tikutulega taga otsima, midagi polnud saada.“

Vil! Mats Soomre: „Minu ema töötas varustajana ja organiseeris meile ehtsat musta kalevit. Läksime teenindusmajja (hoone Tallinnas A. Laikmaa tänaval, kus praegu asub Tallink City hotell – *toim*) ja rätsep tegi kõigile, ligi paarikümnele mehele frakid – olime ainus korporatsioon, kus kõigil olid oma isiklikud frakid. Tellisime ka ristlipsud – igaüks sai nii musta kui ka valge ja Eino Pillikse õpetas meid ristlipsu siduma. Väga uhke tunne oli omaenda fraki ja ristlipsuga perekonnaõhtutel ja muudel üritustel käia.“

Tehnola lipu õnnistamisel 27. detsembril 1989 Pühavaimu kirikus oli lippur ksv! Mats Soomre, tema kõrval ksv! Rait Kolling.

Ksv! Ülo Kannelmäe pidas Tehnola lipu õnnistamisel elus esimest ja viimast korda kiriku kantslis kõnet.

Lipu õnnistamisele järgnes pidu Kodulinna majas. Fotol rebased Kenti Kadarik, Hain Dengo ja Guno Sild. Sild on kõige kiiremini värvid saanud Tehnola rebane: ta sai värvid viie kuuga, Eesti Korporatsioonide Liidu 1990. aasta vabariigi aastapäeva balli suurepärase korraldamise eest.

Esimest korda pandi uhiuued frakid selga 1990. aasta hilissügisel, kui Glehni lossis tähistati Tehnola 69. aastapäeva. Vil! Herki Tomberg: „Eks me võisime alguses frakiga üsna koomilised välja näha, sest olime selle kandmisel kogenematud. Kindlasti aga oli frakil, teklil ja värvilindil käitumisele positiivne mõju – see kasvatas meid.“

Tehnoluste varustamisel oli abi ka Tehnola Põhja-Ameerika koondisest. Aarto Eipre 10. novembril 1989 kirjutatud kirjast Ameerika tehnolustele saame lugeda: „Meil on suur au tänada Teid meie uuesti organiseerumisel osutatud suure abi eest. Suur aitäh vil! Mäekasele, tänu kellele me saime musta sametit teklite valmistamiseks ja lipuriide. Nii teklid kui ka lipp on praegu õmblemisel. Samuti oleme saanud kätte Rebascolleegiumi konspekti, seitse hõbetsirkli ja veekindla lipu. Meie sotsialistliku majanduse tingimustes on niisuguse atribuutika hankimine

Tehnolused
1990. aastal
Glehni lossis
perekonna-
õhtul, seljas
isiklikud frakid.
Vasakult: ksv!
Alar Jäger,
ksv! Aarto
Eipre koos
koos tulevase
abikaasa
Terjega korp!
Amicitia
ning vil! Mats
Soomre.

väga raske, kui mitte võimatu. [...] Kahjuks puudub meil seni kindel kodukord, ühtegi originaali me kusagilt kätte saanud ei ole. Kui ka Teie selles suhtes aidata ei saa, ei jää muud üle kui uuesti kirja panema hakata. [...] Vapp on tõenäoliselt hävinud – 50-ndate aastate keskpaiku leiti ta ühe elumaja pööningult ja sattus KGB kätte. Kõige suuremaid raskusi valmistab konvendi korteri leidmine, sest ruumikitsikus on Tallinnas suur, kuid lootust on.“

1989. aasta kevad, suvi ja sügis oli tehnolustele niisiis väga

Tehnolused koos kaasadega Tehnola 69. aastapäeva perekonnaõhtul 2. novembril 1990 Glehni lossis.

kiire aeg, sest muude tegevuste kõrval tuli hakata ette valmistama sügisest värvide saamist. Seejuures taasasutajatel tavapärasest kahe semestri jagu kestvat rebaseaega polnudki, vaid värvid saadi Tehnola taasasutamise eest juba 1989. aasta sügisel. Seejuures oli taasasutajatel õnne saada väga erilised värvid – vil! Aksel Vanasööt oli alles hoidnud rulli ennesõjaaegseid värvilinte, millel oli veel küljes silt „A.-S. O. KILGAS TRIKOO-, PITSI- JA SUKAVABRIK, TALLINN“.

Vilistlastel ja nende peredel oli säilinud üht-teist muudki. Lisaks vil! Karl Konsini poolt Aarto Eiprele kingitud Tehnola värvirapiirile saadi hiljem vil! Helmar Karini abikaasalt kaks Tehnola rapiiri ja nahkvutlar kuue teraga. 1992. aasta mais lisandus veel üks rapiir – vil! Hardi Tiiduse õe Valve Märtsoni käes oli olnud must rebaste rapiir. Ka Kanadas elanud vil! Väino Aare saatis oma isikliku rapiiri kodumaale Tehnolasse. Vil! Arnold Krooni abikaasa andis üle vana lauliku ja raamatuid, samuti ennesõjaaegse lampraadio ja mikrofoni. Raadio saadi tööle ja see asub praegugi konvendis. Vil! Eino Pillikse käes oli samuti talle olnud väärtuslik vara: üks viiest nahkköitest, mis sisaldas ennesõjaaegsed Vita Nostraid. Sellesse ainsasse säilinud köitesse oli koondatud seitse numbrit aastatel 1937–1939 ilmunud Vita Nostraid.

Vil! Ülo Kannelmäe peab Tehnola taasasutamist oma elu tippajaks.

Mihkel Tagel
(keskel
värvilintidega)
sai värvid, tema
kõrval Tageli
akadeemiline
isa, vanamees
Märt Pais.
Akadeemiline
isa kannab
pojale värvide
andmisel poja
rebaseteklit.

Taasasutamise aasta üks tähtsündmusi oli korp! Tehnola lipu õnnistamine pidulikul jumalateenistusel 27. detsembril 1989 Tallinnas Pühavaimu kirikus. Tehnola tolleaegne vanamees ja lippur Mats Soomre mäletab, et reb! Guno Silla vend tegi lipule Tartu ARS-is tammepuust varre, aga tammepuit teadupärast on raske. Vil! Soomre: „Lipu õnnistamise tseremoonia kestis ootamatult kaua ja pidin lippu valvelasendis hoidma terve igaviku, ilmselt kauem kui paarkümmend minutit. Suurema osa ajast käed värisesid, kuid ametiuhkus ja tahtejõud ei lubanud kuidagi järgi anda. Kust ma selle jõu võtsin, et mitte väsida, ei tea isegi. Kindlustunnet andis see, et head kaasvõitlejad Rait Kolling ja Herki Tomberg olid selja taga lipuvalves. Hiljem mõlemad muigasid, et olid iga hetk valmis appi hüppama.“

Lipu õnnistamist meenutades ütleb vil! Ülo Kannelmäe nüüd, 32 aastat hiljem, lühidalt: „See tunne oli võimas.“ Ta lisab, et Tehnola taasasutamine oli ta elu tippaeg ja suurepärase oli näha, kuidas mõttest sai tegu. „Paar aastat hiljem läksin Tehnola koosolekule, seal oli lisaks tuttavatele nägudele ka uusi mehi – suurepärase oli näha, et minu kaasabil algatatu oli elujõuline ning on seda siiani.“

Tehnola saab hoo sisse

1990. aastate esimene pool oli korp! Tehnolas innuka tegutsemise aeg. Lisaks taasasutajatele liitus Tehnolaga

UUS ALGUS

uusi mehi, nii et 1989. aasta sügissemestril pea poolsada liiget koondanud korporatsioon kasvas kahe aastaga enam kui kuuekümnepealiseks.

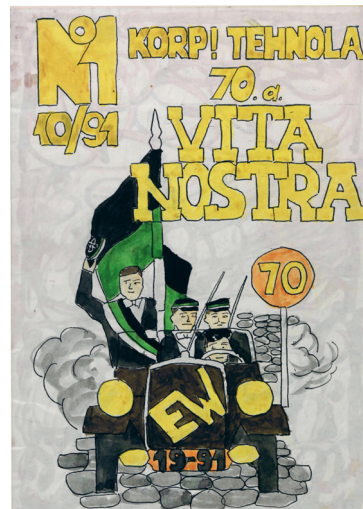
Tehnola elurütm kujunes õige pea sarnaseks sellega, mil-line see oli olnud enne Teist maailmasõda. Traditsiooniks kujunes 24. veebruaril vabariigi aastapäeva ballil ja 30. aprillil volbripidustustel osalemine. Taas hakati korraldama kevad- ja sügiskommersse: esimene neist toimus 1990. aasta kevadel, mil tehti väljasõit Lahele. Samuti loodi siled med teiste üliõpilasorganisatsioonidega nii Eestis kui ka piiri taga ja osaleti tehnikaülikooli üliõpilaselu korraldamises. 1990. aasta 30. aprillil taastati koos korporatsioonide Vironia, Fraternitas Estica, Sakala, Ugala, Rotalia, Fraternitas Liviensise, Revelia, Fraternitas Tartuensise ja Leola seenioridega Eesti Korporatsioonide Liidu tegevus Eestis.

1990. aasta alguses lasti valmistada ka uus Tehnola vapp, kuna vanast oli alles vaid foto. Vapi tammelehed meisterdati Siberi seedrist, kilp Mandžuuria pähklipuust. Tööks vajamineva raha kokkusaamiseks algatas Rootsi koondis korjanduse, milleks vil! Lembit Nugiseks saatis selgitava kirja: „Vapi kavand (identne vabariigi aegadega) ja kunstnik selle läbiviimiseks on olemas, aga... „Aga“ on nimelt finantseerimine. Rubla eest keegi midagi ei tee, ega müü, välisvaluuta eest on aga kõike saada.“ Korjanduseks avati

1940. aasta suveks oli välja antud 46 Vita Nostra numbrit, neist 43 olid koondatud viide soliidsesse köitesse. Esimene taasasutamisjärgne Vita Nostra ilmus 1991. aasta oktoobris.

Eesti Korporatsioonide Liiduga liitumise lepingut allkirjastab ksv! Aarto Eipre, seisavad ksv! Mats Soomre (vasakul) ja ksv! Arvi Mägin.

VALI TEHNOLA

Meie ühised mõtted on:

- * TTÜ-le autonoomia
- * TTÜ eestimeelseks
- * XEROX'id, CANONID JA IBM-ia üliõpilastele abiks
- * Ülikoolile korralik ajaleht
- * Kultuurseta sügikohad ülikoolis
- * N. von Glehni loss üliõpilastele

ARVI MÄGIN (ET-31)
"ÄRA OTSI EDU, LÕD SEDAI!"

SVEN KOSTER (ET-31)
"ÜHISELE MÕTTELE KASUMUST JA OLMEETENNIST OLS NENDENI NORDAAL'SEKS!"

HERKI TOMBERS (ET-31)
"MINA EI OLE VALIMISE LUBAMA EI HAKKA, PÄRAST AEGA KÜLL!"

SUHRIN DANURM (ET-31)
"ÜHISTRANSPOORT ÜLIÕPILAS- SÕBRALISE KUKS!"

MATS SOOMRE (ET-31)
"KUI KARTI TEMA LASTIKU LEE!"

ROMAN LUKAS (AG-74)
"LÜLIDILANE ON KAH NIMENE TEMA PÄRAST VOIB KA PINGUTADA!"

Korp! Tehnola kandidaadid Tallinna Tehnikaülikooli üliõpilas-esinduse valimisel detsembris 1991.

Klaveri taga istuv vanamees, ksv! Arvi Mägin oiab käes kadakast vanamehe keppi, mille ksv! Mats Soomre voolis 1990. aasta juunis Kadrioru lossi juures valves olles.

Tehnosused traditsioonilises Eesti Vabariigi aastapäeva rongkäigus.

**Teh nolused ölleõhtul Glehni lossis
27. märtsil 1990.**

**Tehnola vennastuspidu koos
traditsioonilise tekiite rapiiri
otsa torkamisega 1990. aastate
esimesel poolel. Vasakul auvil!
Eino Pillikse, öllekannust joob
ksv! Juh an Idnurm, taga seisab
ksv! Peeter Maipuu.**

Stockholmi Götabankenis arve, kaks suuremat annetajat olid Rootsi koondise liikmed vil! Herbert Leesmaa ja vil! Mart Kiiver. Vapi valmistamiseks kogutud valuuta toimetati Eestisse. Vil! Aarto Eipre: „Mul oli õhuke pakk Rootsi kroone, Soome marku ja USA dollareid, millega töö eest maksin.“

Sama aasta kevadel jõudis kätte aeg, mil teh nolused pidid proovile panema oma lipukirja põhimõtted – kindlus, ausus, vendlus. 1990. aasta maikuus korraldas venemeelne Interrinne mässukatse Tallinnas Toompeal. Katse küll

ebaõnnestus, kuid ründeoht ei kadunud. Seetõttu osales juunis umbes 15 tehnolust koos Kodukaitsega Kadrioru lossi valvamisel. Siiski Kaitseliidu ega Kodukaitse liikmeks *in corpore* ei astunud, kuna leiti, et neid organisatsioone kasutatakse poliitilistel eesmärkidel. Muide, Tehnola vanamehe (vanamees on ametimees, kes tegeleb rebaste kasvatamisega ja vastutab korra eest konvendis – toim) kadakapuust kepi voolis vil! Mats Soomre suures osas just Kadriorus valves oldud ööde jooksul.

Alates 1991. aastast hakati uuesti välja andma Tehnola siseelu kajastavat ajakirja Vita Nostra. Veel üsna hiljuti ilmus see ka paberväljaandena, hoolimata sajandivahetuse paiku sündinud e-Tehnolast ehk tehnoluste intranetist, kus Vita Nostrad samuti kättesaadavad. Olgu aga meedium milline tahes, kõige olulisem on asja mõte. Selle pani aastal 2001 ilmunud Vita Nostras kirja vil! Andres Lätt: „Vita Nostra esmaseks eesmärgiks ei ole enam mitte niivõrd info edastamine, vaid hoopis see, et ta õpetab kaastöölisi oma mõtteid lodusalt ja seotult paberile panema.“

Oma tuba, oma luba

Tehnola konvent on unikaalne paik, kus ajaloo hõngu tunnetab igal sammul.

Konvendiruumide leidmisega läks pärast taasasutamist veidi aega. Esimestel aastatel peamiselt tehnikaülikooli VI korpuse auditooriumis koos käinud tehnolused said päris enda konvendiruumi 1992. aasta alguses, kui tehnikaülikooliga sõlmiti rendileping Akadeemia tee 5 ühiselamu viienda korruse puhketoa kasutamiseks. Ning ajalugu kordus: nii nagu üle 60 aasta tagasi tuli tehnolustel vanalinnas Laial tänaval asunud konvendikorterit remonti- ma asuda, tuli seda teha ka nüüd – pahteldada, värvida, elektrijuhtmeid vedada ning kõik sellisesse korda seada, et ligi 50-ruutmeetrist tuba saaks õigusega konvendikorteri nimetada.

Järgmine asukohavahetus seisis ees vähem kui kümne aasta pärast. 21. sajandi saabudes koliti väärilisemale pinnale, kui vanalinnas Pikk tänav 29a keldriruumides tegutsenud ettevõtte pankrotistus ja Tallinna linn võimaldas Tehnolal vabanenud pinda rentida. Jälle tuli remonti teha – nii oma käte kui ka palgatud tööjõu abil. Keskaegses hoones ehitati välja paik, kus ka kuningas jala käib, ning

Tehnola sügiskommerss Glehni lossis 1990. aastate alguses. Tavakohaselt on külla tulnud teiste akadeemiliste üliõpilasorganisatsioonide esindajad, sh Saksamaalt ja Soomest.

Tehnola konvendi baar ja nn põrgutuba Tallinnas Pikk 29a. Peagi võib ees seista kolimine, sest viilistlaskogu kaalub praeguselt üüripinnalt lahkumist ja konvendikorteri ostmist.

kaevati mullast ja briketist tühjaks ruum, kus praegu asub projektori, baarikapi ja pehme mööbliga nn põrgutuba. Samuti tehti valmis baarikapid ja -lett. Hilisematel aastatel on taas jõudumööda uuendatud nii mööblit kui antud ka ruumidele värskem ilme. Nähtud vaev on end igati ära tasunud, sest Tehnola konvent on unikaalne paik, kus ajaloo hõngu tunnetab igal sammul.

Tehnolused läbi saja aasta

Aastal 1921 tosina aktiivse ja eestimeelse tehnikaüliõpilase asutatud korporatsioon Tehnola tegutses 1920. aastail jõudsalt ning kasvas kümnendi lõpuks sadakonna liikme-ga organisatsiooniks. 1930. aastate algus tõi kaasa keeru-lisemad ajad – mitu aastat kestnud diskussioon Tallinna Tehnikumi võimaliku sulgemise üle, mis 1934. aastal ka teoks sai, ning tehnikaalase kõrghariduse omandamise võimaluse Tartusse kolimine mõjutas Tehnola tegevust tugevalt. Liikmete arv enam ei kasvanud ja tegevkonvendi aktiivsuski kahanes.

Tehnola iseolemise tahe pandi proovile, kuid sellest väl-juti võitjana: 1935. aasta sügissemestril hakati tegutsema Tartus. Kümneliikmeline tegevkonvent suutis ülikooli-linnas Tehnolasse uut elujõudu süstida. Aasta hiljem koliti taas pealinna, kus korporatsioonielu hoogsalt jätkus, kuni

Enne Teist maailmasõda olid korporatsioonid populaarsemad kui tänapäeval ja uusi liikmeid lisandus kenasti. Fotol Tehnola rebased 26. veebruaril 1938.

Tallinna Tehnikumi vilistlaste kokkutulek 1970. aastate esimesel poolel. Fotol on esiplaanil kolm tehnot: keskel seisab arhitekt Villem Seidra, vasakpoolne mees julgus pähe panna Tehnola tekli.

TALLINNA TEHNIKAÜLIKOOLI MUUSEUM

Rebaseaeg tähendab kohustust osaleda iganädalastel koosolekutel ja muudel üritustel. Fotol rebaseid 2012. aasta detsembris konvendis toimunud üldkoosolekul ja semestrilõpu õllelaul.

Rebaseid köögitoimkonnas 2002. aasta kevadkommersil Tahkurannas.

Teeõhtu konvendis 2017. aastal. Teeõhtu eesmärk on meelitada konventi vilistlased, kes korporatsioonielust eemale jäänud. Vasakult: ksv! Hendrik Härmann, külaline Mauricio Sánchez Garza, reb! Margo Valk.

Tehnolaga tutvuma kutsuvaid külalisõhtuid korraldatakse tavaliselt konvendis, kuid 2018. aasta sügissemestri esimene külalisõhtu tehti TTÜ majandusteaduskonna hoone katusel. Külalisi tuli kaks, neist üks kirjutas kohe ka avalduse Tehnolaga liitumiseks.

1940. aasta suvel alanud Nõukogude okupatsioon sellele järsu lõpu tegi. Selleks ajaks oli Tehnola liikmeskond kasvanud umbes paarisajani.

Ilmasõda ja Eestis valitsenud võõras võim ei suutnud Tehnola vaimu murda: väliskoondised asusid tööle Põhja-Ameerikas, Austraalias ja Rootsis, samuti said kodumaal tavapäraseks tehnoluste koosviibimised, ehkki avalikult korporatsioonina toimimist loomulikult ei lubatud.

1989. aasta kevadel Eestis uuesti tegutsemist alustanud Tehnola liikmeskond kasvas taasasutamise entusiasmi tuules jõudsalt. Tehnola elujõulisusele rajasid toeka vundamenti vanad vilistlased, kelle vaimsust ja kogemusi on edasi kandnud taasasutajate seast esile kerkinud tudengite tuumik, praegused vilistlased. Tegevkonvent, mis on viimase 30 aasta jooksul olnud tavaliselt kuni 25-liikmeline, on aga mootor, mis hoiab Tehnola tegusana ning igapäevased koosolekud ja muud rutiinid toimimas, hoolitsedes ühtlasi nii järelkasvu värbamise kui ka vilistlaste aktiivsena hoidmise eest.

On loomulik, et rebasepõlves ja hiljem kaasvõitlejana võetakse aktiivselt osa Tehnola ja teistegi akadeemiliste organisatsioonide tegevusest, kuid edaspidi kulub lõviosa aeg ja energiat tööle ning pereelule. Nii on see olnud Tehnola esimesel kahel tegutsemise aastakümnel ja ka pärast taasasutamist 1989. aastal.

Vil! Richard Jaanus on 1937. aastal ilmunud Vita Nostras selle kohta kirjutanud niimoodi: „Vanemad meie seast, kes on töötanud kaasa kogu aeg korporatsiooni arendamisel, peavad aja jooksul jääma meie organisatsiooni siseelus aktiivsest tööst kõrvale, kuna seda nõuavad teised kohustused ühiskonna, perekonna ja paljudel ka õppetöö vastu ning need meie seast jäävad korporatsiooniga kaasa töötama vaid oma nõuannetega ning kontrolliga. Tegelikkuks korporatsiooni juhtideks ja meie sihtide elluviijaiks peavad astuma noored, keda köidame sellel viisil tugevamini organisatsiooni külge, ning kellele anname kogemusi ning kindlust organiseerimistöös. Siin peame meie jõudma nii kaugele, et meie peres puuduksid täiesti pealtvaatajad, ilma mõjuva põhjuseta ainult poolikult meiega kaasa elavad meie välistunnuseid kandvad korporatsiooni liikmed.“

Väike ja kodune

Võrreldes enamiku Eestis tegutsevate akadeemiliste organisatsioonidega, on korporatsioon Tehnola liikmeskond väike – Tehnola värve on saja aasta jooksul kandnud umbes 420 meest. Enne 1940. aastat liitus 208 inimest, väliskoondistes 60, pärast tegevuse taastamist kodumaal 140. Tosina registrites kirjas oleva mehe puhul pole liitumise aeg teada.

Eelnimetatud arve ei saa siiski puhta kullana võtta, sest täpse statistika koostamine on keeruline mitmel põhjusel. Näiteks pole kõik ennesõjaaegsed dokumendid säilinud, omajagu segadust tekitab 1930. aastatel toimunud nimede

Nii sügis- kui ka kevadsemestri alguses korraldatakse paar külalisõhtut, et kutsuda huvilisi Tehnolaga tutvuma. 9. veebruaril 2018 konvendis toimunud külalisõhtu oli ajalooteemaline.

eestistamine, ka väliskoondistes liitunud kohta pole täielikku ülevaadet. Leidub ka mehi, keda on fotode põhjal tehnoluseks peetud, kuid kes pole seda mitte. Hea näide on 1920. aastatel Tallinna Tehnikumi õppejõuna tööle asunud professor Ottomar Maddison, hilisem ehitus- ja mehaanikateaduskonna dekaan. Tema figureeris mitmetel fotodel, kandes Tehnola teklit ja värvilinti. Maddison polnud aga tegelikult tehnolus, vaid kuulus üliõpilasseltsi Põhjala ridadesse. Vil! Reinhold Tiivas selgitas 1977. aastal Eestis ilmunud Vita Nostras, miks Maddison kannab fotodel Tehnola värve: „Õppejõududest oli prof. O. Maddison sagedane külaline meie konvendis. Eriti meeldisid talle meie jõuluõhtud, kus ta viibis sageli koos abikaasaga. [...] Valler Leevald muretses ikka selle eest, et professoril oleks meie tekkel peas ja lint üle rinna.“ Maddisoni lugu on hea näide, kuidas väikestest vempudest võib tekkida ajaloo kirjapanemisel suuremat sorti segadus.

Korporatsiooni olemust plakatil lahti ei seleta, ikka ise tuleb tutvuma tulla. B!vil! Geido Kõrgesaar 9. märtsil 2018 konvendis toimunud külalisõhtul.

Arvudele otsa vaadates saame järeldada, et enne Teist maailmasõda oli Tehnola ja ilmselt ka teiste akadeemiliste organisatsioonide iga-aastane liikmete juurdekasv suurem kui tänapäeval. Siiski on taasisutamise möödunud enam kui 30 aasta jooksul olnud vaid üks aasta – 1997 – mil Tehnolasse rebaseid ei lisandunud. Järelikult kõnetab korporatsioonielu noori mehi ka tänapäeval. Vil! Andres Unga leiab põhjuse olevat järgmise: „Akadeemilised organisatsioonid kannavad endas universaalseid väärtusi – isamaalisus, haritus ja mitmekülgsed oskused ning kõrged moraalinoored. Ühiskonnas on alati üks grupp inimesi, keda need väärtused omavahel ühendavad ja sõpruskonnaks seovad. Ühisest seltskondlikust tegevusest kasvanud nõudlikkus, kohusetunne ja ootused mitte ainult iseenda, vaid ka kõigi kaasvõitlejate ning laiemalt kogu ühiskonna suhtes määravad sageli meie tegevuste viisid kogu edasiseks eluks. Ja see omakorda ehk inspireerib järgmiseid põlvkondi.“

Ometi tuleb nentida, et viimased kümmekond aastat on uute korporatsioonielust huvitatud tudengite leidmine muutunud aina keerulisemaks. 2021. aasta teise semestri

Vill Väino Aare (1962 *coetus*, fotol hoiab albumi kaant) Põhja-Ameerika koondisest käis 2005. aasta suvel Eestis. 2. augustil kohtuti konvendis vill! Ants Voogre (1938 *coetus*) ja teiste tehnojustega, vaadati vanu fotosid ja räägiti lugusid.

senior ksv! Margo Valk kinnitab, et korporatsioonid kaotavad praegu tudengite seas populaarsust. „Ma ei saa aru, miks. Sest korporatsioonis saad teha kõike, mida tahad – ole ainult mees ja tee! Äkki noored ei soovi enam vastutada?“ arutleb Valk põhjuste üle, miks korporatsiooniga tutvumiseks mõeldud külalisõhtutele tormi ei joosta.

Mure piisava järelkasvu ja seeläbi jätkusuutlikkuse tagamise üle on eriti terav just väikese liikmeskonnaga Tehnolas. Ksv! Hardo Viigipuu, kes peab alates 2020. aasta sügissemestrist vanamehe ametit, nendib, et uute liikmete värbamine on teema, mille üle Tehnolas pidevalt pead murtakse, aga head lahendust pole veel leitud. Põhjuseid on palju. Ksv! Viigipuu: „Esiteks on üliõpilaskorporatsioonid ühiskonnas veidi varjus. Teiseks on noortel tänapäeval vaba aja veetmiseks väga palju muid võimalusi. Oma rolli mängib ka see, et Tallinnas pole tudengielu nii elav kui Tartus, kus aktiivsust soosib ka logistika: eri korporatsioonide konvendikorterid on lähestikku ja ka ülikool on jalutuskäigu kaugusel.“

Tõepoolest, ülikoolikeskse Tartu akadeemilistel organisatsioonidel on järelkasvu leidmisel Tehnola ees mitu

eelist. Esiteks on nad alati olnud suured, järelikult on ka uute akadeemilisest üliõpilaselust huvitatute värbajaid puht matemaatiliselt rohkem. Teiseks on Tartu akadeemilistel organisatsioonidel erinevalt Tehnolast neile endale kuuluvad konvendihooned – stabiilne tegutsemiskoht on suur eelis. Ka asjaolu, et Tehnola on liikmeskonda teadlikult väiksenä hoidnud ja pole headel järelkasvuaastatel täiendavat reklaami teinud, ei pruugigi tagantjärele vaa- dates olla õige otsus.

Ksv! Hardo Viigipuu nendib, et korporatsiooni olemust flaiiril lahti ei seleta, rippugu see siis mõne kõrgkooli stendil või Facebookis. Ksv! Viigipuu: „Kui aga saame tudengi üle konvendi ukse sisse, siis on juba palju lihtsam teda liikmeks värvata.“

Vil! Tiit Atso leiab samuti: „Kõige suurem proovikivi on saada inimene esimest korda meie juurde. Kui ta juba kohal on, siis on teda lihtsam kõita – noored näevad meie ajalugu ja traditsioone ning see on paljude jaoks huvitav.“ Just nii juhtus ka Atso endaga. „Minu arusaama, miks tahan tehnolus olla, kinnistas üks koosviibimine 2005. aasta suvel. Toona külastas meid vil! Väino Aare Ameerikast. Vil! Raul Vibo sõidutas teda ringi ja korraldas konvendis toreda õlleõhtu, kus viibis ka Eestis elanud vil! Ants Voogre, 1938. aasta *coetus*. Tema mäletas kõiki vanu USA tehnolusi. Olin toona rebane ja kuulasin suure huviga, kuidas vil! Voogre rääkis Tehnola tegemistest enne Teist maailmasõda ja Väino Aare tutvustas elu Florida päikese all. Need lood olid väga põnevad ja innustasid mind edaspidigi väliskoondiste vilistlastega nii Kanadas kui ka Ameerikas ühendust võtma.“

Uued tuuled liikmeskonnas

Aeg-ajalt on mehed, kel ülikooliaastad seljaga ja diplom taskus, tundnud huvi Tehnolaga liitumise vastu. Praktilisest küljest oleks see siiski keeruline, sest korporandi teekonna esimene etapp on rebaseaeg, mil tuleb osa võtta iganädalastest koosolekutest ja teistest üritustest. Tudengil on see hõlbus, kuid töö- ja pereinimesel teps

Korporatsioonis saad teha kõike, mida tahad – ole ainult mees ja tee!

Ksv! Margo Valk

Vil! Jaanus Jaakma on Tehnola intraneti ehk e-Tehnola arendaja. 21. sajandi alguses vil! Raul Vibo algatusel sündinud e-Tehnola aitab omavahel operatiivselt suhelda ja infot talletada.

mitte. Seetõttu hakati Tehnolas mõtlema, kuidas ülikooli lõpetanud huvilistele pakkuda võimalust tehnoluste ridadesse astuda nii, et korporatsioonielust tulenevad kohustused liiga koormavaks ei muutuks. Mõeldigi välja ja tehti teoks – 2018. aastal täiendati Tehnola kodukorda uue mõistega: lihtvilistlane (!!v!). Lihtvilistlased on Tehnolasse pärast kõrgkooli lõpetamist vastu võetud liikmed, kel on kuni värvide saamiseni samad õigused mis rebase- tel, aga ei ole rebaste kohustusi. Ühtlasi kuuluvad lihtvilistlased kohe vilistlaskogusse – tavapäraselt eelneb vilistlaspõlvele rebase- ja tegevliikmeaeg.

Tehnola ridades on sajandaks aastapäevaks kaks lihtvilistlast: rahvusoper Estonia ooperikoori lauljad Sven Tarlap ja Tambet Kikas. Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia lõpetanud mehed nendivad, et ülikooliajal polnud nad korporatsioonidest suurt midagi kuulnud. Tee Tehnolasse sillutas nende jaoks veidi enne koroonapandeemia puhkemist kolleeg Estoniast, tehnolus Hendrik Härmann. L!v! Sven Tarlap: „Hendrik kutsus meid konventi külla. Seltskond oli suurepärase, atmosfäär samuti. Pidevalt konvendis käies saime iga kord uusi tutvusi ja peagi tehti naljaga pooleks ettepanek: viibite siin juba tihemini kui paljud me liikmed, võiksite ju ametlikult liituda.“ Mehed mõtlesid järele ja otsustasid – miks mitte. Nii ongi L!v! Sven Tarlap ja L!v! Tambet Kikas 2021. aasta kevadsemestrist Tehnola lihtvilistlased.

Lihtvilistlased kannavad kuni värvide saamiseni musta rebaseteklit, hoolimata sellest, et rebasekohustusi neil pole. L!v! Tambet Kikas: „Teistes korporatsioonides külas käies arvataksegi, et oleme rebased – ega me vastu vaidlema ei hakka, ning kui midagi teha palutakse, anname oma parima, et soovidele vastu tulla.“

Kuigi lõviosa Tehnola liikmetest on tehnikaerialadelt, ei tunne muusikud end

Eesti Vabariigi 103. aastapäeva tähistamine Zoomis. 23. veebruari õhtul tõi toidukuller tähistamisel osalenud tehnolustele toidu koju, õhtu jooksul toimusid sõnavõttud ja Jüri Kuuskemaa rääkis elust Eestis 100 aastat tagasi. Fotol vil! kuldreb! Martin Must.

Koroonapandeemia tõttu korraldati 20. märtsil 2020 Tehnola ajaloo esimene digiõllelaud. Osalejad järgisid tavapärasest õllelaua korda ja prooviti isegi koos laulda – ei õnnestunud. Suurel ekraanil vil! Arno Pardla.

teiste seas valgete varestena. L!v! Sven Tarlap: „Kui kõik oleksid muusikud ja räägiksime päevast päeva muusikast, siis oleksin nagu tööl. Mida rohkem erineva taustaga inimesi, seda põnevam. Kõigil on üksteiselt õppida.“

Kui jutt juba õppimise peale läks, siis ei saa jätta professionaalsetelt lauljatelt küsimata, mis mulje tehnoluste laul on jätnud ja kas ses vallas oleks vaja järeleaitamistunde? L!v! Tarlap ja l!v! Kikas ütlevad, et sõnad on meestel kenasti peas ja meeskoori saundi annab välja küll, kuid muusikalise poolega võiks natuke veel vaeva näha – mis samas pole lihtne ülesanne, arvestades, et suurema osa lauluraamatus leiduvate laulude juures polegi noote, kust melodiat õppida, on vaid sõnad. Kokkuvõttes arvavad ooperikoori lauljad tehnoluste musikaalsuse kohta, et võimu on palju ja ka tahet kõvasti ning see ongi tähtis.

Tehnola liikmeskonnas on saja aasta jooksul olnud ka kümme kuldrebase. Tegemist on Eesti korporatsioonides antava aunimetusega, mille pälvib üldjuhul siis, kui tegevliige on korporatsioonielus aktiivselt kaasa löönud 13 semestrit. Vil! kuldreb! Matis Talmar: „Eesti ajal pälvis esimesena kuldrebase tiitli vil! Harald Lipping. Ta oli noorliikmete suhtes väga abivalmis ja tegeles rebaste harimisega oma rõõmuks. Tänutäheks otsustasid rebased anda talle kuldrebase aunimetuse.“

Koos on alati tore, olgu aastaarv milline tahes! Tehnolused esimese vabariigi ajal jõule tähistamas, 2007. aasta sügiskommersi kaatripäeval mullivannis lõõgastumas, 2019. aasta kevadkommersi vennastuspeol salamandrit joomas. Salamander – rituaali saatel õllekannu põhjani joomine kellegi või millegi terviseks.

Pärast Tehnola taasasutamist järgiti aunimetuse omistamisel üldlevinud tava – kuldrebaseks saab 13 semestrit aktiivne olnud tegevliige, kes on vennaskonnale osutanud suuri teeneid. Pärast 2010. aastat muudeti kodukorda: lisaks tegevliikmele saab nüüd ka vilistlasele kuldrebase aunimetuse omistada ning selle, kes aunimetust väärt on, otsustavad vanamees ja teised kuldrebase. Vil! kuldreb! Matis Talmar sai aunimetuse 2014. aastal Tehnola fotoarhiivi korrastamise ja digiteerimise eest. Matis Talmar: „Tehnola vanad fotoalbumid kopitasid niiskes kapis. Mina olin see hull, kes ütles, et nüüd digiteerime ükshaaval fotod.“ Tööd alustati 2011 ja see kestis umbes 15 tegevliikme ja rebase aktiivsel osavõtul paar-kolm aastat. Tulemuseks on e-Tehnolas suurepärase süstematiseeritud fotoarhiiv, kust peegeldub Tehnola saja-aastane ajalugu.

Parim turundus on suust suhu turundus

Kui küsida tehnoluste käest, kuidas nad esimest korda Tehnolasse sattusid, vastatakse kõige sagedamini, et sõber, koolivend või tuttav kutsus. On ka neid, kes mitmendat põlvkonda musta, rohelise ja valgega tekliit ning värvilinte kannavad: näiteks vil! Mart Aare, kelle isa oli tehnolus Johannes Aare, vil! Aarto Eipre, kelle isa Arne Eipre ja vanaisa Tiit Eipre olid tehnolused, samuti vil! Kenti Kadarik, kes liitus koos venna Erkkiga tänu tehnolusest vanaisale Arnold Leesmaale. Vil! Kenti Kadarikule meenu-

TEHNOLUSED

Tehnola 2016. aastal messil Teeviit. Peale flaierite jagati küllastajatele ka rebaseasjade komplekte, kuhu kuulusid A4 paber, kirjamark, pastakas ja muu rebasele vajalik. Komplektis oli ka tühi vutlar. Selleks, et kätte saada vutlari sisu ehk õlleavaja koos kruvikeeraja, joonlaua ja muu sellisega, tuli hiljem Tehnolasse külla tulla.

vad 1980. aastatest sünnipäevapeod vanaisa juures. „Pikk laud, vanaisa istus laua otsas ja tema selja taga seinal oli omatehtud Tehnola vapp. Külalised olid igal aastal samad tehnolused. Nimesid ei mäleta, aga üks oli „kaukaasia mütsiga onu“, teised kandsid talvel läkiläkit. See üks oli Eino Pillikse. Ei mäleta, et laual olnuks õlu või vein, kindlasti olid viinapitsid ja morss,“ muljetab Kadarik.

Miks aga pärast esmaohtumist otsustatakse end edaspidi Tehnolaga siduda? Paljud tehnolused vastavad sellele küsimusele vaid ühe sõnaga: vendlus. Vil! Kenti Kadarik: „Tehnola märksõna on kindlasti vendlus. Need inimesed. Oma klassi- ja kursusekaaslastest ei mäleta ma pooltki sellest, mida tollastest Tehnola liikmetest. See ühendus oli palju tugevam. Mingi võitlusvaim. Eesti ju tol ajal iseisvus.“

**Tehnola
akadeemiline
isamaaline
üritus Männiku
lasketiirus
5. mail 2017.**

Isamaalisus ja traditsioonidest lugupidamine ongi olulised märksõnad, mis lisaks vendlusele tehnolusi kõnetavad. Vähetähtis pole ka asjaolu, et Tehnola on väike korporatsioon: praegune tegevkonvent koosneb paarikümnest inimesest, kokku on Eestis elavaid tehnolusi 140 ringis. Ksv! Hardo Viigipuu: „Meie liikmeskonnas tunnevad paljud üksteist nägupidi – me pole lihtsalt nimed nimekirjas. See, et Tehnola on väike korporatsioon, kindlasti tugevdab ühtse vennaskonna tunnet.“

Lisaks on korporatsioonielu otsekui peaproov enne tööellu astumist, mis aitab kinnistada teatud väärtusi – näiteks ausus, kohusetunne, isamaalisus –, ja annab hulga praktilisi oskusi, sh organiseerimis- ja suhtlemisoskuse. B!vil! Geido Kõrgesaar: „Kui oled konvendis ametilt näiteks *senior* või vanamees, siis vastutad reaalselt konvendi tegevuse eest, korraldad üritusi ja hoiad elu toimimas.“ Ksv! Viigipuu täiendab, et samas saab seda kõike ohutult teha, sest eksimustel tavaliselt suurt hinnalipikut küljes pole ja vead antakse andeks – see on hea võimalus enne tööellu sukeldumist harjutada.

Mitte ainult insenerid ja arhitektid

Tehnola liikmete hulgas on tänapäeval mitme valdkonna tippspetsialiste.

Tehnola liikmeskonnas on tänapäeval esindatud mitmesuguste valdkondade tippspetsialiste – näiteks insenerid, finantsistid, arstid, kõrged riigiametnikud, IT-spetsialistid. Alati pole aga liikmeskond nii laia ampluaaga olnud.

Tehnola asutasid sada aastat tagasi tehnikaüliõpilased ja toonane liikmeskond koosneski lõviosas tehnikavaldkonna inimestest. Näiteks asutajaliikmed Oskar Lubi ja August Laupa töötasid insenerina ning Anton Trumm ehitusettevõtjana, viimane oli muide 1940. aastal valminud Sydney Eesti Maja ehitaja. Niinimetatud esimese vabariigi

Vil! Hans Ruubeli konstrueeritud purilennuk Sinilind. Nii nagu 1934. aasta septembris Tallinnast Helsingisse liueldes üle vee lendamise kaugslennu maailmarekordi püstitanud Sinilinnu eluiga, pidi ka vaid 38-aastaseks elanud Ruubeli tehniline loomeiga mahtuma lühikesse aja sisse. Hukk oli mõlemal sarnane – Läänemere sügistormistes lainetes.

Tehnolused tähistavad ksv! Udo Heinmaa Tallinna Tehnikumi lõpetamist masinaehituse inseneri alal 1934. aastal.

aegsete tehnoluste seas oli ka palju arhitekte: Manivald Loite, Villem Seidra, Johannes Kudeviita, Johannes Aare ja mitmed teised. Näiteks arhitekt Raul Koolmari projekti järgi ehitati 1930. aastate lõpul ümber Oru lossina tuntud riigivanema suveresidents, samuti projekteeriti tema osavõtul Tallinna Lennujaama endine reisijateterminal (praegune lennujaama administratsioonihoone). Arhitekt Karl Lüüs oli aga paljude mälestusmärkide autor. Vanadest vilistlastest tehnoluste seas on olnud ka vesiehituse insenere (Valler Leevald, Harald Lipping), hüdrolooge (Karl Hommik, Tiit Eipre), keemiainsenere (Egon Nurmet, Herman Männik) ning mitmesuguste muude tehnikaalade esindajaid.

Ka pärast tegevuse taastamist 1989. aastal on Tehnola kõige enam liikmeid saanud Tallinna Tehnikaülikoolist ja Tallinna Tehnikakõrgkoolist, kuid leidub ka Tallinna Ülikoolist, Eesti Muusika- ja Teatriakadeemiast ning Eesti Kunstiakadeemiast liikmeks tulnud. Seetõttu on tehnoluste seas väga erinevate elualade esindajaid. Järgnevatelt lehekülgedelt leiabki hea lugeja põgusa läbilõike tänapäeva tehnoluste lugudest.

**Vill Ülo
Kannelmäe**
1989 *coetus*
Kehtna Kutse-
hariduskeskuse
tehnikavaldkonna
juht

Elan meie vapikirja põhimõtete järgi

Miks liitusid Tehnolaga?

Olen üks Tehnola taasasutajatest ja mul oli selge eesmärk taastada Tehnola täpselt selliste reeglite alusel, mis kehtisid 1940. aastal, kui Tehnola tegevus lõpetati. Meil oli õnne, et saime Tehnola taasasutamisel toetuda vanade vilistlaste mälestustele ja nende tugevale tahtele Tehnola uuesti ellu äratada.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Kõige suurem rõõm on mul Tehnola inimestest, kellega suhtlemine oli ja on privileeg. Mäletan, et vanade vilistlaste haritus avaldas muljet: näiteks vil! Tan Raamat käis mu poja katsikul ja luges peast ladina keeles Homerose „Iliast“ ette. Korporatsioon on otsekui võimas õppekursus, mille edukad läbijad saavad hästi hakkama ka tööelus. Sellest annab tunnistust meiegi liikmete karjäär – tehnolusi on nii ettevõtjate seas kui ka riigisektoris.

Palun iseloomusta Tehnolat mõne märksõnaga.

Need on kirja pandud meie vapikirjas: kindlus, ausus, vendlus. Vendlus paistis kõige rohkem välja vanade vilistlaste ja noorliikmete suhtlemisel – nad olid alati samal lainel. Kindel ja ühtne meel on meie seas olnud kõik need aastad, samuti ajame asju ausalt. Mina olen üritanud elada meie vapikirja sõnade järgi ja küllap on sama teinud ka teised tehnolused.

Sain Tehnolast väga hea juhtimiskogemuse

Miks liitusid Tehnolaga?

Õppisin Tallinna Tehnikaülikoolis tsiviilehitust. Mitu mu kursusevendadest astusid Rotaliasse, ka mu vanaisa oli rotalus, vend liitus Tartus õppides Vironiaga. Mina aga nägin koolis plakati, mis kutsus Tehnola koosolekule. Läksingi. Selgus, et tegemist oli ajaloolise sündmusega: Tehnola taasasutamise koosolekuga. Vaimsus ja elusäde, mida seal vanade vilistlaste silmis nägin, kõnetas mind ja nii otsustasin Tehnolaga liituda.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Õppisin vanadelt vilistlastelt seda, et ükskõik millistest

**Vill Herki
Tomberg**
1989 *coetus*
Akzo Nobel
Balticsi brändi-
juht

eluraskustest läbi minnes on võimalik säilitada positiivne meel ja oskus elust rõõmu tunda ning mitte kaasas kanda pettumust. Tundsin, et selliste inimestega koos olles muutun ka ise paremaks.

Korporatsioonis sain lihvida suhtlemisoskust ja seltskondlikku käitumist. Korporatsioonide üritused olid suur kontrast võrreldes tudengite muude koosviibimistega. Näiteks kehtib korporatsiooni koosviibimistel kindel lauakord, mille järgimine on kohustuslik. Mõni võib ehk arvata, et see on jäänuk ajaloost ja pidurdav tegur, kuid minu meelest mitte – korras ja traditsioonides on midagi paeluvat, mida mujal ei koge.

Mida oled Tehnolas kogetust saanud tööellu kaasa võtta?

Tudengiaeg Tehnolas andis suurepärase organiseerimise ja juhtimiskogemuse. Olin ühe semestri *senior* (esimees – *toim*) ja paar semestrit *scriba* (kirjatoimetaja – *toim*). See andis nii julgust kui ka kogemust juhtimisalal, sest selliseid asju ülikoolis ei õpetatud. Kasutan neid oskusi igapäevaelus sama palju kui tsiviilehituse eriala loengutel kuulnud.

Palun iseloomusta Tehnolat paari märksõnaga.

Esiteks tahtejõud, mida oli püsijäämiseks vaja. Pean silmas seda, et Tehnola konvent asus ja asub praegugi Tallinnas, mitte „õiges“ ülikoolilinnas Tartus, kus korporatsioonide elu on elavam. Seetõttu on Tehnolal tulnud oma eksistentsi eest rohkem pingutada. Teiseks vaimsus, mida kogesin vanade vilistlaste seas. Nende vaimsus kandus edasi meile, noorematele. Need kaks – tahtejõud ja vaimsus – ongi põhikriteeriumid, mis mind Tehnolasse töid ning tekitasid soovi tegutseda ja panustada.

Kannan kaasas Tehnola väärtusi

Miks liitusid Tehnolaga?

Korporatsioon Tehnolaga liitumisel oli mitu olulist tegurit. Esiteks ajastus. Eesti riigi taasloomine oli käeulatuses, ümberkorraldamisel oli kogu üliõpilaselu ja -omavalitsemine. Akadeemiliste organisatsioonide aktiivsust sel ajahetkel on väga raske üle hinnata, vaieldamatult taastus selle kaudu kogu Eesti üliõpilaskonna ajalugu. Ilmselt soovis igäüks meist sel ajal oma tegevuse kaudu ka Eesti

Vil Andres

Unga

1990 *coetus*

Eesti suursaadik

Hiinas

iseseisvuse taastamisse panustada. Teiseks sõpruskond. Tehnola taasasutajate seas oli nii endisi koolivendi, malevakaaslasi kui ka kursusekaaslasi, kõik väga tegusad ja aktiivsed inimesed. Kolmandaks selleaegne huvi nii Eesti üliõpilaskonna ajaloo kui ka regionaalse koostöö vastu. Arhiivid hakkasid avanema, järjest rohkem liikus infot ja see ärgitas kunagisi suhteid – just eriti naaberriikide üliõpilastega – kiiresti taastama. Liitumine akadeemilise organisatsiooniga tundus seda igati soosivat. Neljandaks – korp! Tehnola kui tehnikauliõpilaste organisatsioon.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Tehnola sõpruskond mõjutas kindlasti minu üldiste väärtuste ja töökspidamiste kujunemist ning aitas kasvatada sotsiaalsete oskuste baasi. Isamaalisuse kui keskse põhimõtte ümber loodud tegevused löid tugeva aluse edaspidiseks, seda nii omavahelise läbikäimise kui ka hilisemate karjäärivalikute suhtes. Kahjuks olen ametiülesannete tõttu pidanud aastaid Eestist eemal olema ja see on mõjutanud minu osalemist Tehnola jooksvas tegevuses. Küll kannan ma endaga kõikjal kaasas neid väärtusi, mida suhtlemine kaasvõitlejatega on mulle andnud.

Tehnola toonased koosviibimised olid haaravad ajalootunnid, seda nii üldiste teemade kui ka korporatsiooni kommete ja traditsioonide teemal. Vil! Einu Pillikse meenutused vaimustasid alati oma detailirohkusega, vil! Hardi Tiidus (minu „akadeemiline vanaisa“) liikus mängleva kergusega Vana-Rooma ja Eesti Vabariigi vahel. Kohtusime toona enamasti Glehni lossi ruumides, see lisas meie koosviibimistele ajalist ja ruumilist mõõdet.

Üks eriline emotsioon on seotud jaanuariga 1991. Leedu teletorni kaitsjatel oli 13. jaanuaril olnud kokkupõrge Nõukogude armee üksusega ja oli palju hukkunuid. Korporatsiooni koosolek oli sellest kantud – rääkisime Leedust, meie ühisest ajaloost, sellest, kuidas minna edasi ja mitte mingil juhul naasta stagnatsioonija ja pimedusse. Ühel hetkel istus vil! Hardi Tiidus klaveri taha ja mängis Leedu Vabariigi hümnit (vil! Tiidus võis ilma noodita pea-aegu kõikide maailma riikide hümnit mängida). See hetk just selles ajas, see hoolimine ja kaasaelamine, see ühtsuse ja tuleviku väljendus on mind saatnud läbi edasise elu.

Isamaaliste meeste värk

Miks liitusid Tehnolaga?

Minu koolivend Tallinna Tehnikaülikoolist, praegune Tehnola vil! Hain Dengo käis loengutes musta tekliga ning uurisin temalt, mida see tähendab. Ta ütles, et see on üks isamaaliste meeste värk. Leidsin, et väga hea, isamaalus mulle sobib, tahan kampa lüüa. Iga Tehnola üritus oli põnev ja hoopis teistmoodi, kui seni olin harjunud nägema. Vanad ja noored mehed veetsid mõnusalt koos aega – kuulasime huviga vil! Hardi Tiiduse, vil! Eino Pillikse ja teiste vanade vilistlaste lugusid ning tegime järele.

Mida oled Tehnolas õppinud?

Vanu traditsioone ja laua ääres laulu juhatamist – eks tänu korporatsioonile ongi laulupisik sisse jäänud. Samuti teistega arvestamist, sest ega seda ülikoolis ei õpetatud.

Mida oled Tehnolas kogetust saanud tööellu kaasa võtta?

Distsipliini. Näiteks Tehnola ametlik lauakord on selline, mida tsiviilelus naljalt ei kohta, aga mille reeglid tulevad kasuks. Olen pikalt teeninud Eesti Kaitseväes ja 1990. aastatel pidin nõupidamistel pidevalt meelde tuletama, et koosoleku juhataja annab sõna ja räägib üks inimene korraga.

Palun iseloomusta Tehnolat mõne märksõnaga.

Tsiteerin meie vapikirja: kindlus, ausus, vendlus – Tehnola ongi täpselt seda nägu. Mul on väga hea meel, et Tehnola on siia maani elujõuline. Eks seni, kuni leidub mehi, kellele on oluline isamaa, tegutsevadki korporatsioonid kindlalt edasi.

Tehnola vapikirja järgi elades on elu lihtne

Miks liitusid Tehnolaga?

Mu keskkooliaegne koolivend, tehnolus Erkki Kadarik kutsus. Mõlemad õppisime Tallinna Pedagoogilises Instituudis ja seal korporatsioonide kohta väga palju infot polnud. Läksingi Tehnola külalisõhtule, vilistlaste räägitud lood olid nii põnevad, et kuulasin neid, silmad suured peas. Otsustasingi seepeale liituda, hoolimata sellest, et tehnolused olid põhiliselt tehnikaülikoolist.

**Vill Roman
Lukas**
1990 *coetus*
Eesti Kaitseväe
pensionär,
mereväekapten
reservis

**Vill Urmo
Pollisinski**
1990 *coetus*
Spordiklubi
Meduus juhatuse
liige, Eesti Puue-
tega Inimeste
Ujumisliidu
juhatuse liige

Mida on Tehnola sulle andnud?

Värvika ja mitmekesise seltskonna. Mõnda inimest pole 10–15 aastat näinud, aga side kestab sellest hoolimata. Oluline on ka kontaktivõrgustik, nii mõnedki tehnolused on omade juurde tööle saanud.

Mida oled Tehnolas kogetust saanud tööellu kaasa võtta?

Olin kümnekond aastat aktiivne konvendi liige. Tehnolas peetud ametid õpetasid suhtlemist ja planeerimist – vastutasin üsna pikalt spordi eest ja mu praegune töö on samuti selle valdkonnaga seotud. Sain kaasa ka suhtumise, et kui näed, et mingi asi ei toimi või vajab muutmist, siis võta kätte ja tee korda.

Palun iseloomusta Tehnolat mõne märksõnaga.

Kindlus, ausus, vendlus. Ole enesekindel – kui ka teed valesti, siis tea, et alati saab valelt teotsalt tagasi keerata, tunnistades endale ausalt, et läks nihu. Aita vendasid. Nende põhimõtete järgi elades on elu lihtne.

Oleme alati üksteisele toeks

Vill Juhani Idnurm
1990 *coetus*
Tallinna Tehnika-
ülikooli silla-
ehituse professor

Miks liitusid Tehnolaga?

Tegelikult oli see pooljuhuslik. Olin esimese kursuse tudeng, ei teadnud akadeemilisest elust suurt midagi ja korporatsioonid olid ka alles üsna värskest taastasutatud. Kuna vahepeal oli Tehnolas tekkinud vanuseline auk vanemate vilistlaste ja tegevkonvendi vahele, siis kaasati selle augu täitmiseks TTÜ-s töötanud õppejõude, sh minu isa. Tema soovitas mulle, et mine ja vaata. Läksingi kohale ja tundus huvitav. Edaspidigi käisin paaril koosolekul, seejärel tulid sportimisvõimalused, ölleõhtud, rebaseperiood – nii see loomulikku teed pidi kulges.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Väga palju! Põneva ülikooliaja, head sõbrad kogu eluks, sh teistest korporatsioonidest, parema käitumisoskuse. Tegelikult võiks ka abikaasa sellesse loetellu lisada.

Mida oled Tehnolas kogetust saanud tööellu kaasa võtta?

Tööelu ja korporatsioonis kogetu on natuke eri asjad. Kindlasti sain tänu korporatsioonis tekkinud suhetele õpingute ajaks esimese korraliku töökoha. Hiljem on side-

mete kaudu tulnud tellimusi. Muidugi on nii suhtlemiskui ka käitumisoskus mõjutanud kogu edasist tööelu.

Palun iseloomusta Tehnolat mõne märksõnaga.

Konvent – koht, kuhu oled alati teretulnud.

Sõprus – sa võid olla õpingutes või tööalaselt edukas või edutu, rikas või vaene, aga omavahelised suhted on alati head ja võimaluse korral ollakse üksteisele toeks.

Korrektsus – käitumine ja väljanägemine peavad olema korras ning lubatud asjad tehakse ära.

Mis võib olla põhjus, et Eestis on korporatsioonid

21. sajandilgi elujõulised?

Elu võib ju muutuda, aga inimesed ikka organiseeruvad. Korporatsioonid on hea alus elus edasijõudmiseks, kui vaid omal on vähekenegi tahtmist.

Muidugi on korporatsiooni elujõulisuse üks alus korralik vilistlaskogu – erinevalt mõnest klubist ollakse korporant elu lõpuni. Noored, kes liikmeks astuvad, tajuvad, et neil on äkki tekkinud sõpru ja tutvusi väga erinevas vanuses ning mitmesuguste erialade inimeste seas. Hiljem omakorda vilistlaseks saades on tekkinud kohusetunne olla samasugune nagu need mehed, kellele sai omal ajal vajaduse korral toetatud.

Sain julgust ja edasipürgimistahet

Miks liitusid Tehnolaga?

Õppisin tehnikaülikoolis ehitust ja esimesel kursusel kutsus üks minu küla poiss, Janek Mänd, mind Tehnolasse. Ta oli aasta varem Tehnolaga liitunud ja ütles, et seal on lahe seltskond. Läksingi õlleõhtule, kus valitses mõnus melu. Lauldi, joodi õlut. Rebased, tegevliikmed ja vanad vilistlased suhtlesid omavahel vabalt – sel oli minu jaoks oma võlu. Kui vahetasin eriala ja läksin Tartu Ülikooli arstiks õppima, jätkasin korporatsioonieluga pisut rahulikumas rütmis, siiski külastasin aeg-ajalt kommersse ja käisin volbrit tähistamas, nagu korporandid ikka.

Meenub sulle Tehnolast mõni lugu?

Rebaseajast mäletan, et meile anti mitmesuguseid ülesandeid. Näiteks tegime rebaseateatrit. Meile öeldi, et tunni pärast tahetakse ühel või teisel teemal etendust näha

Vill Veiko Reigo
1992 *coetus*
Silmaarst

– panime nelja-viie rebasega pead kokku ja hakkasime etteantud teemat arendama. Seejärel kandsime oma mõttetöö vilja ette. Rambipalavikku ei jõudnud eriti tekkida, sest selleks polnud aega – oleks antud päev või kaks ettevalmistuseks, oleks olnud palju kõhedam.

Teine lugu räägib sellest, et sattusin kohalikku ajalehte värskelt pärast värvide saamist – see protseduur kestab teadupärast kolm päeva. Ajakirjanik tegi tänavaküsitlust ja uuris ka minult: kuidas te pohmakat ravite? Vastasin, et Saku Originaaliga. Olin seda hommikul just joonud ja polnud õieti magamagi saanud, nii et ajakirjanik leidis sellele küsimusele vastamiseks õige inimese.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Aeg, mil aktiivselt korporatsioonielust osa võtsin, oli minu jaoks küpsemise aeg. Kuna pärast rebasepõlve lõppemist tuleb täitma hakata mitmesuguseid korporatsiooniseseid tööülesandeid, andis see mulle julgust ja edasipürgimistahet.

Palun iseloomusta Tehnolat paari märksõnaga.

Tehnola alustala on vanad vilistlased, nad on alati kohal ja tegutsevad pidevalt. Vennaskonna- ja ühtsustunne on siia maani säilinud, hoolimata sellest, et ma pole kaua konvendielust osa võtnud. Nii et Tehnolat iseloomustavad ühtsus ja vendlus, nagu ka ajalugu ja ajalooline mälu.

Vill Kuldreb!
Taavi Kotka
 1998 *coetus*
 Ettevõtja

Korporatsioonist leiad suhtevõrgustiku

Miks liitusid Tehnolaga?

Aastal 1997 lõpetasin Hugo Treffneri gümnaasiumi ja samal sügisel asusin õppima Tallinna Tehnikaülikooli informaatika erialale. Tehnolaga liitusin aasta hiljem, sest tehnolus Kalju Saks, kes oli Treffneris minu paralleelklassis, kutsus. Kalju ütles, et sul on elaan (hoogu, indu – *toim*), nii et tule Tehnolasse.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Sain tänu Tehnolale oma esimese töökoha. Rebasena käisin saalihokit mängimas. Olin vahetusmees ja sattusin kõrvuti istuma vil! Marko Saviauguga. Hakkasime juttu ajama, rääkis, et õpin informaatikat ja mul on tööd vaja, sest isa

just suri ja ema ei suuda üksi kolme last ülal pidada. Marko lubas, et räägib oma tööandjaga. Järgmisel nädalal oli juba töövestlus ja saingi programmeerijana tööle. Ka hiljem oleme Markoga koos toimetanud ja äri teinud, sh kutsusin ta tööle Webmediasse, mille ülikooliajal asutasin.

See ongi näide, miks üks üliõpilane peaks korporatsiooni minema – korporatsioon on suhtevõrgustik, seal on inimesed, kes sind usaldavad. Seejuures pole korporatsioon tekivad suhted lineaarsed, nagu need on näiteks ühel kursusel õppijatel, kus ollakse sama vanad, sama taustaga, sarnaste huvidega.

Korporatsioonis pole su kaaslased ainult rebased, kellega koos sa tulid, vaid ka teised kaasvõitlejad ja vilistlased, kellega koos võib näiteks tekkida idee äri teha või saad vajaduse korral kellelegi toetuda. Vaatame või Eesti riigisektorit – seal on väga palju Eesti Üliõpilaste Seltsi liikmeid. Ütleksin, et EÜS-i puhul on korporatsioonile omane nn käsi-peseb-kätt-põhimõte isegi ülekäte läinud. Korporatsioon pole kindlasti see koht, kust sa ainult saad, vaid annad ka tagasi, näiteks raha või teadmisi.

Mida oled Tehnolast tööellu kaasa võtnud?

Kindlasti õppisin tundma erinevaid inimtüüpe ja neist paremini aru saama. Ettevõtte juhina töövestlusi tehes tuleb see vägagi kasuks. Mulle meeldib see ütlemine, et kui oled lapsevanemana läbi kukkunud, siis pane poeg korporatsiooni – küll seal temast inimene kasvatatakse. Korporatsioon kasvatas ka mind – eks eliitkooli lõpetanutel ole see häda, et nad muutuvad arrogantseks ja arvavad, et teavad kõike. Tehnola lihvis minus need nurgad maha.

Mis võib olla põhjus, et Eestis on korporatsioonid 21. sajandilgi elujõulised?

Kui miski toimib, siis miks seda tappa? Korporatsioonist saadakse iseseisva elu alustamise faasis täiendav võrgustik lisaks perele ja koolisõpradele. Tehnola elujõulisuse põhjus on see, et siin on kogu aeg olnud aktiivne tuumik, kes on tahtnud tegutseda. Mul on hea meel, et lisaks taastasutajatele on tekkinud veel paar põlvkonda tehnolusi, kes armastavad koos asju teha. Nii et kui tuumik on jätkuvalt tugev, siis püsib Tehnola ka edaspidi.

Palun iseloomusta Tehnolat mõne märksõnaga.

Püüame mitte valetada ja vajaduse korral läheme püüsi alla. Kindel asi, mis meid teistest eristab, on see, et me võidu ei joo. See võib kõlada banaalselt, aga väga paljudes korporatsioonides on rebaseaeg üks suur joomine. Kas see ongi korporatsiooni eksistentsi mõte? Kindlasti mitte. Meie Tehnolas naudime üksteise seltskonda ja see ongi peamine.

Vill Veljo
Konnimois
1999 *coetus*
Radius Machi-
ningu juht ja
enamusosanik

Noortele nagu kogemuste kiirtee

Miks liitusid Tehnolaga?

Mu keskkooliaegne klassivend Toomas Õigus oli Tehnola rebane ja rääkis mulle, et nad teevad Tehnolas ägedaid asju. Tundus väga põnev ja nii ma õlleõhtule läksingi. Toomase räägitu vastas tõele, sest Tehnolas on vahva ja kirju seltskond – meditsiinivaldkonna inimestest kosmoseteadusega tegelejateni välja. Elu Tehnolas on täpselt nii põnev, kui põnevaks selle ise suudad teha. Ülikooliajal pole paremat kui korporatsioonist saadud tugi – see on noortele nagu kogemuste kiirtee, mille kohta metsikud peavad raamatutest lugema.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Tehnolas alguse saanud sõprus jääb kogu eluks. Siit saan kindluse, et võin kellelegi toetuda ja kellegi peale loota, kui seda peaks vaja minema. Tahaksin, et ka minu lastel veaks sama palju kui minul – viimase tõuke ellu astumiseks sain just Tehnolast. Kui neil peaks tulevikus olema elus murdepunkt, kust edasi minek on keeruline, siis oleks hea, kui vendade või õdede – üks mu kolmest lapsest on tüdruk – seltskond aitaks õiges suunas mõtlema hakata. Just see on olnud minu jaoks kõige olulisem, mille Tehnolast saanud olen.

Palun iseloomusta Tehnolat mõne sõnaga.

Põhilised on kindlus ja ausus. Kui ka on olnud mõni probleem või keegi tahtmatult midagi halba korda saatnud, siis on see ausalt ära räägitud ja see omakorda on andnud kergema karistuse. Vendlust kasvatame igäüks endas ise. Ka järjepidevus on oluline – isegi kui tehnolus pole korporatsiooni tegemistest aastaid osa võtnud, teab ta, et on alati tagasi oodatud.

Mis võib olla põhjus, et Eestis on korporatsioonid

21. sajandilgi elujõulised?

Vanasti oli korporatsioon koht, kuhu kuuluda. Tänapäeval on kuulumine muutunud digitaalseks – LinkedIn, Facebook jne – ja suhtevõrgustikke on lihtsam üles ehitada. Kuid nii, nagu raamatupoodides on endiselt külastajaid, hoolimata sellest, et ammu on olemas e-lugered, jäävad alles ka korporatsioonid, sest näost näkku suhtlemine on väga oluline. Seda näitas ka koroonaaeg, kus ölleõhtud mitte ei jäänud ära, vaid kolisid Meetsi ja Zoomi – naeru ja emotsioone, mida omavahelistest kohtumistest saame, ei saa mitte millegagi asendada. Soov tunda neid ehtsaid emotsioone ja kuulata lugusid, mida leheveergudelt ei loeta, ongi põhjus, miks me ka 21. sajandil koos käime.

Tehnola silus mu juhiks saamise teed

Miks liitusid Tehnolaga?

Õppisin Tallinna Tehnikaülikoolis majandust ja tehnolus Martin Must kutsus mind külalisõhtule. Läksingi. Minu jaoks oli huvitav seltskonna mitmekesisus – noored ja vanad, tudengid ja tööelus juba kaugele jõudnud mehed olid koos ning ühiselt arutati maailma asju. Meeldis ka see, et kohe esimesel korral võeti mind nagu oma inimest, tehnolused olid väga külalislahked.

Mida oled Tehnolast saanud?

Usaldusväärse sõpruskonna – see on väga tähtis. Ühtlasi on Tehnola silunud teed mu juhiks kasvamisele. Sain pärast aastast rebaseaega kohe *senior*'iks ning õppisin selles ametis juhtimist ja koordineerimist. Näiteks korraldasin Tehnola 85. aastapäeva tähistamist, samuti tegelesin 90. aastapäeva ettevalmistamisega. Arvan, et meeskonna juhtimine tuli hästi välja, aga finantsjuhtimine mitte – 85. aasta juubeli ürituse eelarve läks lõhki ja mäletan siiani vilistlastelt rahalunimist.

Palun iseloomusta Tehnolat mõne märksõnaga.

Esiteks usaldusväärne vennaskond – inimesed, kellele saan alati kindel olla. Teiseks tugevad traditsioonid – need õpetavad, et elus kehtivad reeglid ja edasijõudmiseks tuleb tööd teha. Kolmandaks on Tehnola omamoodi väike ühiskond, kus saab enne tööelu õppida. Kui tuleb mõne ürituse

Vil! kuldreb!

Tiit Atso

2005 *coetus*

Harju Elektri

juhatuse esimees

korraldamisel apsakas, siis see on pigem lõbus, mitte ei tähenda kellegi ametikoha kaotust või kasumi vähenemist.

Mis võib olla põhjus, et Eestis on korporatsioonid veel 21. sajandilgi elujõulised?

Kuulumisvajadus ja isamaalisus toidavad korporatsioonide tegutsemistahet. Tõsi, Tartus on korporatsiooni kuulumine tähtsam ja lihtsam kui Tallinnas. Korporatsioonide püsimisel on tähtis roll aktiivsetel vanadel vilistlastel, samuti noortel, kes soovivad tunnetada traditsioonidega tudengielu – neid veel leidub.

Bivill Geido Kõrgesaar
2010 *coetus*
Floorini
paigaldus-
spetsialist

Sõbrad kogu eluks – see on kõige tähtsam

Miks liitusid Tehnolaga?

Sattusin Tehnolasse juhuslikult. Tulin Tallinna Tehnika-kõrgkooli ehitusinseneriks õppima, sõber õppis samal ajal Tartus. Peagi kirjutas ta mulle ja küsis, kas korporatsioonidest olen midagi kuulnud. Vastasin, et ei ole. Sõber mainis, et tema on mõnel külalisõhtul käinud – neil pakutakse tasuta õlut ja mõnusat meelelahutust, mingu ma ka. Vaatasin, et sel semestril on külalisõhtud veel ainult Sakalas ja Tehnolas, paraku ühel ja samal õhtul. Vaatasin mõlema kodulehti – Sakala oma oli ilus, Tehnola oma paar aastat sööti jäänud. Niisiis otsustasin esmalt Sakalas ja seejärel Tehnolas käia. Siis aga mainis sõber, kes oli vahepeal Ugalasse astunud, et mingu ma kindlasti Tehnolasse, sest Tehnola ja Ugala on suured sõbrad. Nii tulingi esmalt Tehnolasse. Siia ma jäingi – Sakalasse polnud enam vaja minna.

Tehnolas paelusid mind huvitavad traditsioonid, erinevatel elualadel tegutsevad targad ja intelligentsed inimesed – see oli hoopis midagi muud kui tavaline tudengite pidu. Niisiis kirjutasin külalisõhtu lõpuks liitumisavalduse ja järgmisel nädalal sain rebasetekli pähe panna.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Ma ei tundnud Tallinnasse õppima tulles kedagi, Tehnolas leidsin kiiresti sõpruskonna, kelle peale võin alati kindel olla. See ongi kõige tähtsam. Olin Tehnolasse tulles üsna introvertne ja arg – siin õppisin suhtlemist ja sain julgust avalikult esineda, näiteks seltskonna ees kõnet pidada. Sa-

muti olen konvendis eri ameteid pidades saanud organiseerimiskogemuse. Suur pluss on see, et siin saad võimaluse turvaliselt vigu teha – need antakse sulle andeks. Aga mitte lõputult, pead oskama oma vigadest õppida.

Meenub sulle Tehnolaga seoses mõni lugu?

Rebaseteatri etendused on olnud naljakad. Näiteks pidin ölleõhtul koos teise rebasega andma etenduse teemal „Õlled tantsudega“ – tantsusaade „Tantsud tähtedega“ oli toona hästi populaarne. Nii ma tantsisingi üksinda öllekastiga valssi. Ka „Twilighti“ filmi oleme ühe naisorganisatsiooni rebastega taasesitanud.

Saab hea juhtimiskogemuse

Miks liitused Tehnolaga?

Õppisin Tallinna Tehnikaülikoolis esimesel kursusel mehhatroonikat ja kohe esimese semestri alguses kutsus tehnolusest tädipoeg Margus Sass mind Tehnola külalisõhtule. Margust omakorda kutsus omal ajal tema õmeees Arno Pardla. Minagi võtsin kutse vastu ja veetsin väga toredate öhtu. Põhjuseid, miks ma kiiresti liitumisavaldusele alla kirjutasin, on mitu. Esiteks avaldas mulle muljet tehnoluste erudeeritus ja elukogemus. Teiseks töötavad paljud vilistlased tehnikavaldkonnas ja kuna ma õppisin inseneriks, siis see kõnetas mind. Kolmandaks paelusid mind siinsed traditsioonid – neis on veidi müstikat. Ka see, et sugulased olid tehnolused, andis kindlust. Tehnolas valitseb tugev vennaskonna vaim – midagi suuremat, sõnulseletamatut, ühendab meid.

Meenub sulle Tehnolaga seoses mõni lugu?

Esimesena tulevad meelde rebaseajal täidetud ülesanded. Oli volbriöö ja vil! Jaanus Vool palus mul 200 eurot lahti vahetada. Kell oli tublisti üle südaöö ja seetõttu pani ülesanne mind alguses veidi muretsema, aga taksojuhtide abil õnnestus raha üsna ruttu peenemaks vahetada.

Mida oled Tehnolas kogetust saanud tööellu kaasa võtta?

Senior'i ametit pidades sain organiseerimist ja juhtimist praktiseerida. Seejuures on väga väärtuslik inimesete kaasamise kogemus – arvestades, et oleme Tehnolas vabatahtlikult, võib olla teinekord paras proovikivi panna

Ksv! Hardo Viigipuu
2013 *coetus*
Nõrkvoolu
Paigalduse
projekteerija

üks või teine inimene parasjagu vajaminevat tegema. Kõik need kogemused tulevad praegu tööelus kasuks. Muidugi olen saanud suhtlemisoskust, julgust võõraste inimestega rääkima minna. Korporatsioonis kujunev võrgustik on ka oluline – siin liigub infot nii üürikorteritest kui ka töökohtadest.

Ksv! Margo Valk

2017 *coetus*
Tallinna Tehnika-
kõrgkooli trans-
pordi ja logistika
eriala tudeng

Olen saanud kuhjaga kogemusi

Miks liitusid Tehnolaga?

Tehnolus Hardo Viigipuu öde on mu rahvatantsupartner. Hardo kirjutas mulle ja kutsus külalisõhtule. Hoolimata sellest, et ma ei teadnud korporatsioonidest midagi, otsustasin minna. Mulle meeldis sinne õhkkond, härrasmeelikkus. Samuti kord, mis kaasneb korporatsioonieluga.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Väga mitmesuguseid kogemusi. *Senior*'i amet võtab palju energiat ja aega, aga kogemus on hindamatu. Olen teinud asju, millega muidu poleks kindlasti tegelenud. Näiteks 2020. aasta kevadkommersi korraldamine – tuli välja mõelda kontseptsioon, korraldada 30–40 inimesele majutus ja meelelahutus, lisaks pidime arvestama terviseolukorraga riigis. Tehnola 100 aasta juubeli ettevalmistamine on veel suurem üritus. Kõik see avardab väga palju silmaringi. Samuti parandab korporatsioonis olemine sotsiaalseid oskusi – olen muutunud julgemaks, sh suheldes võõraste inimestega teemadel, millest ma midagi ei tea.

Palun iseloomusta Tehnolat mõne märksõnaga.

Siin ei pea pikalt mõtlema – kindlus, ausus, vendlus. Meil valitseb kamraadlus ja toetame üksteist. Tean, et meil on ühine asi ajada.

Reb! Karl Joann Jürimaa

2018 *coetus*
Tartu Ülikooli
tudeng

Tehnola avardas mu maailmavaadet

Miks liitusid Tehnolaga?

Õppisin Tallinna Tehnikaülikooli mereakadeemias ja tahtsin ülikooliaega põnevamaks teha. Hakkasin uurima, mida ja kus pakutakse. Nägin Facebookis Tehnola üritust, läksin kohale ja meeldis. Liitusingi Tehnolaga 2018. aasta sügisel. See avas mulle ukse paljude uute ja teistsuguste inimestega tutvumiseks.

Hiljuti vahetasin eriala ja läksin Tartusse õppima. Siin on üliõpilaselu palju elavam kui Tallinnas, sest on rohkem korporatsioone, samuti on linn väiksem ja kõik käe-jala juures. Tartus on tore see, et kuna Tehnola on üsna väike korporatsioon, ei näe siin tehnolusi, eriti rebaseid, kuigi tihti. Nii et kui mainin seltskonnas, et olen Tehnola rebase, siis kutsutakse kohe laua taha. On ka pilti tehtud – ikkagi Tehnola rebanel!

Rebasena saab üritustel täita mitmeid ülesandeid ja alati on nende seas ka midagi huvitavat: näiteks kõne pidada või kell 21.50 mõnele kindlale õllele poodi järele minna. Üks rebase põhikohustusi ongi õllepudelite avamine. Rebasel on umbes seitse asja, mida tarvis läheb, ning pudelivajajat on kogu aeg vaja. Seevastu peenraha või ümbriku pole siiani keegi minult küsinud.

Tuleb sulle Tehnolaga seoses meelde mõni lugu?

Korporandina tuleb olla valmis kiiresti reageerima. Kord kutsuti mind Riiga ühe Läti korporatsiooni kommertsile. Eelmisel öhtul oli aga Tartus rebaste üritus, mis kestis väga kaua. Jõudsin ühikasse pool tundi enne seda, kui Riia buss pidi väljuma – olin söidu täiesti unustanud. Umbes kümme minutit enne väljumist helistas mulle inimene, kellega koos pidime Riiga sõitma, ja uuris, kus ma olen. Jooksin siis väga kiiresti kaks kilomeetrit ja jõudsingi bussile. Tasus joosta küll, sest kohtusin Riias väga huvitavate inimestega ja sain praktiseerida vene keeles rääkimist.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Olen enesekindlamaks saanud. Kui ma pean näiteks mõnel peol pidama kõne inimeste ees, kes igapäevaelus juhiavad ettevõtteid, siis see arendab. Ka võõraste inimestega suhtlema hakkamine on minu jaoks nüüd lihtsam. Maailmavaade on kindlasti avaramaks muutunud.

Mis võib olla põhjus, et Eestis on korporatsioonid

21. sajandilgi elujõulised?

Peamine põhjus on inimesed, sest korporatsioon annab hea võimaluse väga erinevate inimestega suhtlemiseks. Võib-olla oli sada aastat tagasi olulisi põhjusi veel – näiteks Eesti Vabariik oli just loodud, isamaalisus oli ehk tugevam kui praegu.

Reb! Sven-Sever Piiskop
2020 *coetus*
Tallinna
Tehnikakõrgkooli
transpordi ja
logistika eriala
tudeng

Vendlus on see, mis liidab

Miks liitusid Tehnolaga?

Puutusin Tehnolaga esimest korda kokku 2020. aasta alguses, kui käisin külalisõhtul. Tundsin seal vendlust, samuti tõmbasid ligi Tehnola traditsioonid ja ajalugu. Liitusin Tehnolaga 2020. aasta kevadel, nii et naljaga pooleks kutsutakse mind ja teisi samal ajal liitunuid koroonarebasteks. Eks igäühel ole oma põhjus korporatsiooni liikmeks olemisel, aga minu jaoks on oluline vendlus. Just vendlus ja ausus on need, mis minu meelest Tehnolat ise loomustavad.

Mida on Tehnola sulle andnud?

Kindlasti olen saanud kontakte, mis tulevikus võivad kasuks tulla. Hea meel on selle üle, et mul on Tehnolas rühm sõpru, saan olla nendega mina ise ja nende pealt õppida. Meil on mõnus vaba õhkkond ning huvitav on omavahel elust ja kogemustest rääkida. Saan öelda, et leidsin Tehnolast esimest korda elus inimesed, kellega on väga mõnus koos olla. Rebasena on minu kohustus tõestada, et sobin täisliikmeks.

Tuleb sulle Tehnolaga seoses meelde mõni lugu?

Suur imestus oli see, kui mu akadeemiline isa Margo Valk ostis mulle ülikonna – sellist kingitust pole mulle keegi kunagi varem teinud. Mul endal ülikonda polnud, aga koosolekutel ja kommerssidel soliidne välja nägemiseks on seda vaja, seega leppis Margo minuga ülikonnapoes kohtumise kokku ja ostis täisülikonna, koos vesti ja lipuga. Sain seda ülikonda esimest korda kanda 2020. aasta sügiskommersil.

Traditsioonid liidavad ja arendavad

Eestis alates 19. sajandi teisest poolest asutatud eestlaste üliõpilasorganisatsioonid järgisid peamiselt baltisaksa korporatsioonide traditsioone. Neis on sajandeid käibinud kindlatel reeglitel põhinev sisekord, vanuseline ja staatuseline hierarhia (rebased *versus* tegevliikmed ja vilistlased) ning väliste sümbolite, nagu lipu, vapi, värvilintide, tekli jmt kasutamine. Koosviibimistel kuulub üsna palju ladina- ja saksakeelset sõnavara ning nii õlleõhtute, kommersside kui ka muude koosviibimiste kulg on allutatud kindlale korrale.

Traditsioonide vajalikkust põhjendas korporatsioon Tehnola vil! Aleksander Merilaid Üliõpilaslehe 1936. aasta sügisel ilmunud Tehnola erinumbris nii: „Toodagu mistahes väiteid vanade traditsioonide vastu, kuid neil on siiski võrratult sügav mõju inimhingele. Ega asjata nii külmad ja kaaluvad inglased oma esiisadeaegseist traditsioonidest nii kramplikult kinni ei pea. Arvatavasti nende vanaaegsete protseduuride täitmine nii dekoratiivselt, kui ka žestilt soojendab nende külma verd.“

Ka Tehnolas on korporatsioonile omastest traditsioonidest kinni pidamine alati au sees olnud, kuid väikese erisusega – eesmärk oli arendada oma liikmetes eestimeelsust ja kohandada korporatsiooni traditsioone vastavalt sellele. Vil! Aleksander Merilaid: „Tehnola asutajad liikmed,

Tehnola värvirapiir. Seda kasutab *senior* koosolekute, kommersside ja õllelaua juhatamisel, samuti on värvirapiirid kasutusel auvalves lipu saatmisel.

Tehnola õlleõhtu Glehni lossis 27. märtsil 1990. Esireas poseerivatel rebastel on ülikonna juures jalas valged spordisokid. Hiljem selgitasid vilistlased noortele, et valgeid sokke ülikonnaga ei kanta.

Tantsuoskus on korporandile alati vajalik olnud. Fotol Tehnola 1926. aasta tantsukursustel osalejad.

ehkki säilitasid akadeemiliselt korporatiivse välisvormi (värvid, korp! sisemine kord selle üldjoontes), siiski algusest peale võtsid endale sihiks istutada liikmeisse ja arendada neis rahvuslikku vaimu, rahvapäraseid kombeid. Seejuures pannes erilist rõhku korp! traditsioonide kohaldamisele eesti oma rahvusvaimule.“

Traditsioonide kohandamine eesti oma rahvusvaimule tähendab, et Tehnolas ei kasutata saksakeelset terminoloogiat ning rohkem lauldakse eesti- kui saksakeelseid laule. Korporatsioonides tavapärase rapiiriga laulu dirigeerimise asemel juhatatakse Tehnolas lauljaid õiget tempot hoidma hoopis tekliga. Komme rüübata vennastuspeol karikast veini reformiti aga kannust õlle joomiseks.

Värsked värvikandjad: ksv! Marek Must (vasakul) ja ksv! Rando Anni koos vanamehe, ksv! Veljo Konnimoisaga.

Kommersi olulisim osa on vennastuspidu. Tseremooniast võtavad osa kõik kohal viibivad tehnolused ja külalised teistest akadeemilistest organisatsioonidest. Osalejad istuvad oma vandevennaga paarikaupa vastamisi üle laua. Tseremoonia käigus ja vennastuslaulu „Vaigistage kõne kõmu“ saatel torgatakse teklid rapiiride otsa ja sõpruse kinnitamiseks töötatakse, sõrm ristatud rapiiriteradel, omavahel igaveseks vendadeks jääda. Tseremoonia teises osas võtavad vandevennad taas paarikaupa rapiiri otsast teklid ja paariline asetab vennale ta tekli pähe tagasi. Järgnevad kõned isamaale, *alma mater*'ile ja Tehnolale.

Üdini eestipärane on ka Tehnola vanamehe ehk noorliikmete kasvataja-suunaja ametitunnus – kadakast voolitud massiivne kepp.

Tehnola traditsioone, rituaale, sisekorda, laule ja ajalugu õpetatakse rebastele rebasetundides. Muu hulgas saadakse selgeks Tehnola ühe sümboli – sirkli – joonistamine ühe joonega, sulge paberilt tõstmata. Sirkel on moodustatud lause „*Vivat, crescat, floreat korp! Tehnola!*“ sõnade esitähedest. Sama põhimõtte järgi on tehtud ka kõikide teiste korporatsioonide sirkliid.

Veel juhendatakse rebaseid seltskonnas suhtlema ja käituma – alates sellest, kuidas ja kui palju on viisakas veini

Tehnola sirkliit joonistatakse ühe joonega, sulge paberilt tõstmata.

Tavaliselt juhatatakse korporatsioonides lauljaid rapiiriga, Tehnolas aga tekliga. Fotol juhatab laulu vil! Roman Lukas.

klaasi valada, lõpetades viisakusreeglitega õrnema sooga suhtlemisel. Vil! Ülo Kannelmäe meenutab, et Tehnola taasasutamisejärgsetel aastatel juhtus teinekord, et mõni tudeng rääkis perekonnaõhtul daamiga juttu, ise samal ajal kätt taskus hoides. „Talle tehti kohe märkus. Nii et meil kujunes üsna kiiresti seltskond, kes tundis viisakusreegleid ja pidas neist ka kinni.“

Kannelmäe mainitud perioodist mäletab vil! Mats Soomre, toleaeagne vanamees, samuti üht õppetundi: „Meil on Glehni lossi juures tehtud ühisfoto, kus noored kannavad musta ülikonda ja valgeid sokke. Need olid igavesti ägedad Soomest saadud valged sokid, aga pärast vilistlased selgitasid meile, et valgeid sokke kannavad sportlased ja ülikonna juurde need ei sobi. Järgmisel grupifotol on näha, et vilistlasi võeti kuulda – meestel on ülikonna juures musta värvi sokid.“

Vanemad tegevliikmed ongi need, kelle õlul lasub vastutus nooremate tegev- ja noorliikmete seltskondliku kasvatus- ning käitumise eest. Iga Tehnolasse astunud noorlii-

Tehnola tähtpäevi peeti meeles ka väliskoondistes. Floridas tõstsid 23. oktoobril 1991 Tehnola 70. aastapäeva auks klaase vill Egon Nurmet ja vill Väino Aare.

ge peab valima endale akadeemilise isa, kelleks võib olla tegevliige või vilistlane. Akadeemiline isa aitab pojal kohaneda korporatsiooni korra ja kommetega ning hoolitseb tema akadeemilise ja muugi kasvatus eest. Vil! Veljo Konnimois meenutab, et enne 1999. aastal Tehnolaga liitumist oli ta üsna krutskeid täis ja ega õppiminegi kuulunud pahatihti kõige olulisemate tegevuste sekka. Tehnolas see muutus, sest Konnimoisi akadeemilise isa Aarto Eipre delikaatne tähelepanujuhtimine vajakajäämistele mõjus.

Veljo Konnimois: „Mul on meeles Aarto laused, mis algasid sõnadega „Kui sa...“. Tänu sellele pingutasin koolis rohkem ja hilisem tööelugi on kantud nii mõnegi vilistlase, sh Aarto eeskujust.“ Veel sai Konnimois oma akadeemiliselt isalt finantsõpetust. Nimelt oli noormehel plaan auto osta, et Mustamäele TTÜ-sse loengutele sõites ühistranspordis loksumise arvelt aega kokku hoida ja oleks võimalik ka töö käia. „Kiirlaene minu ülikooliajal veel polnud,

Tehnola esimene kevadkommerss toimus 1990. aastal Lahe talus. Ülemisel fotol joovad Žiguli õlut ksv! Aarto Eipre, ksv! Arvi Mägin ja vill! Karl Lüüs.

Teh nolused traditsioonilises sissilaagris septembris 2017. Sissilaagris veedetakse ööpäev metsas, et harjutada orienteerumist ja metsas hakkamasaamist.

nii et palusin Aartolt laenu. Tagasimaksmisega oli tükk tegu – see läks üle kivide ja kändude. Aarto siis selgitas, et kuigi temal ei juhtuks sellest suurt midagi, kui laen jääkski tagasi maksmata, tuleks mul oma tulevikule mõeldes siiski võlg ära õiendada. Aarto põhjendus oli lihtne – kui tahad edaspidi suuri asju teha, siis tuleb sõna pidada. See-ga sain Aartolt nii finants- kui ka väärtusõpetust.“ Muret valmistanud laen sai lõpuks tagasi makstud ja Konnimois võis südamerahuga roolida Saksamaalt toodud rohelist Audi 80 – masinat, mis oli lisaks sõiduvahendi funktsioonile olnud ka omamoodi õppevahend.

Korporatsioonis käibki noorte juhendamine ja kasvamine eeskuju andmise kaudu ning tähelepanu juhtimisega tehtud vigadele. Omal kohal on ka karistamine kui kasvatusmeetod. Kindlasti peab kõik toimuma viisakalt ega tohi olla alandav. Vil! Aarto Eipre: „Vilistlased selgitasid omal ajal, et kui õpid ülikoolis näiteks inseneriks, võid tulevikus jõuda ametikohale, kus sul on alluvaid. Kui oled olnud korporatsioonis rebaseajal alluv, siis saad aru, mis tunne on alluval korraldusi saades, ja sa õpid korraldusi jagama viisakalt, mitte üleolevalt.“ Vil! Mats Soomre: „Mee-nub aeg, kui rebased ja mõned nooremad kaasvõitlejad hakkasid kurtma, et rebaste käsutamine ei ole ikka hea ja selline teenindamine pole kohane. Selle peale panime koos kaasvilistlastega kõik rebased lauda istuma ja teenindasi-

me terve õhtu kõiki rebaseid ja kaasvõitlejaid täie naudingu-guga ja suurima heameelega. Pärast seda pole ükski rebane enam kurtnud. Eks eeskuju on nakkav.“

Rebastele antavate ülesannete mõte pole asja eest, teist taga kedagi käsutada või nalja teha, vaid panna proovile võimaliku tulevase värvikandja nutikus. Kiiret mõtlemist ja nutikust vajab näiteks ülesanne teha rebaseteatrit: hoovõtuks on tavaliselt aega mõnikümmend minutit ja seejärel tulebki rebastel etteantud teemal teatritükk ette kanda. Palve seltskonnale õlut tuua on samuti tavapärane ning siingi saavad rebased rakendada loovust: näiteks on külma õlle soovijatele toodud pooleldi külmunud kesvamärjukesid sügavkülmikust, samuti on serveeritud õlut teeserviisist või mikrolaineahjus soojendatult. Samas peab rebane suutma talle ülesande andnud inimese olemusest aru saada, et ülesande täitmisel mitte vinti üle keerata.

Kui rebaseaeg ümber saab, ei tähenda see õppimise lõppu. Korporatsioon on elukestva arengu ja õppe ammendamatu allikas, kus omandatakse ning lihvitakse juhtimise ja organiseerimisoskusi ning arutus- ja esinemiskunsti. Näiteks eksprompt sisuka kõne pidamine – olgu kommersil, sünnipäevalauas või tööüritusel – ei ole kaelamurdev ülesanne ühelegi tehnolusele, sest kõnepidamist on külalisõhtutel, õlleõhtutel ja teistelgi koosviibimistel palju harjutatud.

Kogemus, mille korporatsioonist kaasa saab, on hilisemas tööelus väga väärtuslik.

Korp! Tehnola ja korp! Amicitia on ühiselt jõule tähistanud üle 30 aasta. 2010. aasta peo teema oli Casino Royale.

Vil! Arvi Mägin toob välja, et kogemus, mille korporatsioonist kaasa saab, on hilisemas tööelus väga väärtuslik. „See, kuidas korporatsiooni kui organisatsiooni juhitakse, õpetab sotsiaalseid kompetentse. Ühtlasi on korporatsioonis hea võimalus luua just selline elukeskkond, kus olemist sa naudid – see on otsekui kultuuri arendamine, milles saad ise kaasa lüüa.“

Sõprus, vendlus ja traditsioonid

Korporatsioonielu pärisosa on tihedad sidemed liikmete vahel, mis sageli kujunevad sõpruseks. Need jäävad kestma kogu eluks. Pole ka imestada, et just sõprus, vendlus ja traditsioonid ongi kolm kõige sagedamini esinevat märksõna, mida tehnolustega vesteldes Tehnola iseloomustamiseks kuuleb.

Olen oma vendades kindel nii laval, publikus kui ka kätel kantuna.
vil! Raul Vibo

Vahel tunneb „selle õige“ ära juba esmakohtumisel. Just nii juhtus vil! Raul Viboga, kes otsustas tehnoluste ritta astuda pärast külalisõhtul viibimist. Raul Vibo: „Glehni lossi paeseinte vaheline kõmin võttis hingetuks ja pani mõtlema aatelistele väärtustele, mis niisama kursusekaaslastega aega viites mind ei leidnud. Korporatsioon kui elukool täiendab rutiinset ja teoreetilist ülikoolielu praktiliste oskustega kõige paremal moel, sidudes töö ja lõbu. Tehnoluseks olemist võrdleksin *crowd-surfing*'uga (inimest kantakse rahvamassis pea kohale tõstetud kätel ühest saali otsast teise – *toim*) – olen oma vendades kindel nii laval, publikus kui ka kätel kantuna.“

Teinekord aga võib juhtuda, et kaaslaste osutatud tähelepanu võtab peaaegu silma märjaks. Aleksander Merilaid kirjutab 1936. aasta Üliõpilaslehes: „Lihtliikme ajast meenub hetk, mis lõikava selguse jäänud mälusse. See oli hetk, mil kaasvõitlejad mind minu sünnipäeval esmakordselt üliõpilaslauluga äratasid. Ärgates tardusin sügavas haridumuses.“

Tähistamist jagub pea igasse kuusse

Korporatsioonielu tähtsaim sündmus on kommerss–pidulik koosviibimine, millest võtab osa kogu korporatsiooni pere: vilistlased, lihtvilistlased, tegevliikmed ja rebased.

TRADITSIOONID

Tehnola 2015. aasta kevadkommerss Raplamaal Võerahansu puhketalus.

Oo ajad, oo kombed. 2021. aasta kevadkommerss, kus vil! Arvi Mägin kandis moodsat aksessuaari - maski.

Vil! Arno Pardla ja vil! Alvar Sass
2017. aasta kevadkommerssil
Venevere puhkekülas.

Ksv! Roman Lukas, ksv! Raul Vibo ja ksv! Tiit Libe
kevadkommerssil Lahe talus 1990. aastatel.

**Tehnolused
2014. aastal
akadeemiliste
organisat-
sioonide
volbrirong-
käigul Tartus
Raekoja platsil.**

Tehnola korraldab kommersse kaks korda aastas: kevadel ja sügisel. Sügiskommerssidele on kutsutud ka külalised teistest akadeemilistest organisatsioonidest. Sügiskommerss kestab kolm päeva, esimesel päeval on ball või tagasihoidlikum peoõhtu abikaasadega, teisel vennastupidu ja kolmandal kaatripäev ehk saunaõhtu tervise pa-
randamiseks.

Sügiskommersid toimusid esimese Eesti Vabariigi ajal tihti konvendikorteris, pärast taasasutamist peamiselt Tallinna Tehnikaülikoolile kuuluvas Glehni lossis, hiljem mujalgi pealinna peopaikades. Mais või juunis toimuvaid kevadkommersse on alati korraldatud meeleolukate väljasõitudena, millele järgneb pidu – ennesõjaaegseil aastail käidi näiteks Sakus, Rannamõisas, Kakumäel ja Naissaarel, tänapäeval on kevadkommersse peetud ka pealinnast kaugemal asuvates Eesti paikades ja korra Põhja-Lätiski. Ühe korra on kevadkommerss toimunud ebatraditsioonilisel ajal, augustis: see oli aastal 2020, kui maailma ootamatult tabanud koroonaviirus pani inimestevahelised lähikontaktid mõneks ajaks pausile.

Oluliste sündmuste nimistusse kuuluvad ka volbriöö pidustused Tartus, mil tavapäraselt vaid oma liikmetele avatud konvendihoonete uksed on valla teistegi organiseerunud üliõpilaste jaoks, samuti jõulude tähistamine. Nii volbrit kui ka jõule tähistatakse traditsiooniliselt koos naiskorporatsiooniga Amicitia. Nii mõnigi kord on jõulu-

pidudel esinenud nimekad Eesti artistid, näiteks Väikeste Lõõtspillide Ühing, Los Desperados, L'Dorado ja Uno Loop. Viimase kohta mäletab vil! Urmo Pollisinski, et 1990. aastate lõpupoole korraldati jõulupidu Pirita jahtklubis. Sealne majaperenaine oli juba üsna õhtu alguses meeste peomeeleolust häiritud ja käis manitsemas, et peaks ikka vaikselt võtma. „Kuniks saabus Uno Loop ja küsis, kus ta saaks hääle lahti laulda. Selle peale majaperenaine sulas ning ülejäänud õhtu jooksul ei kuulnud me kordagi nurinat,“ muigab Pollisinski. Uno Loop esines tol jõulupeol mitmes rollis: alguses jõuluvanana ja pärast punase rüü heitmist said tehnolused pool tunnikest vanameistri aegumatuid laule kuulata.

Nii nagu teistes korporatsioonides, peetakse ka Tehnolas korralisi õlleõhtuid. Neid sisustavad lisaks õllele tehnoluste sisukad ettekanded, mida on peetud väga mitmesugustel teemadel. Näiteks on tehnika- ja teadusehuvilised tehnolused saanud teadmisi nii fraktalitest kui ka arhitektuurist. Ajaloo- ja reisihuvilistele on räägitud nii ümbermaailmareisist kui ka iidsest maajade kultuurist.

Pidulik sündmus on rebastele värvide andmine ehk päev, mil rebasest saab tegevliige. Värvide väljateenimiseks tuleb rebasel tublisti pingutada – ta peab tundma kodukorda, olema koostanud referaadi ja peale selle kaks kaastööd Vita Nostrasse, korraldanud ühe ürituse ning loomulikult valinud endale akadeemilise isa, kelle toetuseta oleks kõike eelnevat keeruline toimetada.

Õlleõhtuid sisustavad tehnoluste ettekanded kõikvõimalikel teemadel.

Värvide saamine on alati pidulik sündmus. 2018. aasta sügiskommersil sai värvil vil! Hardo Viigipuu akadeemiline poeg Henri Pehk.

Tehnulused 2019. aastal saalihokit mängimas.

Tehnola golfi meistri-võistluste karika võitis 2017. aastal vill! Tiit Atso (vasakul), tema kõrval vill! Alvar Sass.

Jäädvustus Tehnola 8. fotomatkalt „Aegnale tiir peale“.

Pärast säärast, tavaliselt kaks-kolm semestrit kestvate pingutust on värvide saamine tööpoolest ülev sündmus. Vil! Aleksander Merilaid on ühte sellist meenutanud 1936. aasta Üliõpilaslehes: „Meelestub, kuidas ühe Tehnola esimese noorliikme tegevliikmeks ülendamise protseduur tõi temale sellise „vaimu“ peale, et ta sellele järgnenud koosviibimisel pidas surmtõsisel näol kõne üheaegselt neljal keelel: sõna eesti, teine soome, kolmas inglise ja neljas sõna saksa keeles. Ja nii terve poole tunniline kõne. Muide, ta on nüüd auväärne koolijuht provintsi pealinnas.“

Värvilindi kandmise kord on üks neist vähestest traditsioonidest, mida Tehnolas on muudetud. Enne sõda kanti värvilinti ainult koos ülikonna ja vestiga. Seda kommet jätkati ka Tehnola taasasutamisel, kuigi ajad olid majanduslikult rasked ja vesti olemasolu meesrahva garderoobis polnud sugugi enesestmõistetav. Aastal 1998 tehti kodukorda siiski muudatus, mille kohaselt ei pea värvilindi kandmiseks ülikonna juures enam vesti olema.

Aastakümnetega välja kujunenud tavade sekka lisandub aeg-ajalt uusi: toovad ju uued liitujad Tehnolasse kaasa oma huvialad ja tutvustavad neid kaasvõitlejatele. Nii juhtubki, et mõnest esialgu vaid ühekordsena mõeldud üritusest saab traditsioon. Näiteks hakati 21. sajandi saabudes vil! Veljo Konnimoisa eestvedamisel korraldama fotomatu ja porteriõhtuid. Viimane sai alguse puhtast juhusest. Veljo Konnimois: „Tartu Õlletehas pakkus odavat porteriit ja sellega tuli midagi peale hakata. Nii saigi esimene porteriõhtu korraldatud tänu Tarmo Noobile, kes seisma jäänud ölle maha parseldas. Järgmistel aastatel pidime õlut juba hinnakirja alusel ostma.“

Fotomatkade korraldamise idee tuli Konnimoisal pärast üht kevadkommerssi. „Teise päeva hommik pärast kommerssi oli mittemidagitegemise aeg. Siis mõtlesingi, et võiks pildistama hakata. Edaspidi korraldasime fotomatu kaks korda aastas. Need olid toredad retked, käisime Eesti saartel ja muudes kenades kodumaa paikades,“ meenutab Konnimois aastaid toimunud fotomatu.

Sport õpetab ausalt võitlema

Kirjanik Ernest Hemingway on kuulnud tabavate ütlemiste poolest. Üks neist iseloomustab sporti: „Sport õpetab ausalt võitlema. Sport õpetab väarikalt kaotama. Niisiis õpetab sport kõike, ta õpetab elu.“

Tehnola vapikirjaga „Kindlus. Ausus. Vendlus“ passib Hemingway mõte kenasti kokku ja tehnolused ongi pidevalt sporti au sees hoidnud. Esimese Eesti Vabariigi ajal harrastati pallimänge ja võeti osa tehnikaülikooli kergejõustiku- ja käsipallivõistlustest. Tänapäeval on mängitud jalgpalli, korvpalli, saalihokit, bridži ja golfi ning on osaletud korporatsioon Leola korraldatud igasügisel laskmisvõistlusel, kus on võidetud nii individuaalseid kui ka meeskondlikke auhindu. Sportlikus võtmes on möödunud üsna paljud Tehnola üritused, sealhulgas üks jõulupidu 1990. aastate keskel. Vil! Urmo Pollisinski meenutab, et jõulude tähistamine algas Tallinna vanalinnas orienteerumisülesannetega ja jätkus järgmised tund-paar basseini- ja saunamõnused nautides Kalevi ujulas, mis saadi pärast selle ametliku tööaja lõppu täielikult oma valdusse.

Tehnolused on mänginud jalgpalli, korvpalli, saalihokit, bridži ja golfi.

Saksa korporatsiooni Baltica-Borussia Danzig liikmed käisid 1991. aasta oktoobris Tallinnas Tehnola kommersil ja demonstreerisid paukimiskunsti.

Nimelt töötas Pollisinski Kalevi ujulas ja küsis toonaselt direktorilt võimalust selle kasutamiseks ning saigi. „Tänapäeval poleks see ilmselt enam võimalik,“ nendib Pollisinski veerandsaja aasta tagust aega meenutades.

Spordiala, millest korporatsioonide puhul ei saa üle ega ümber, on paukimine ehk vehklemine. See pole epee-, espadron- ega florettvehklemine, mida oleme näinud olümpiamängudel, vaid akadeemilistes organisatsioonides viljeletav spetsiifiliste reeglitega vehklemiskunst. Paukimise eesmärk on õpetada korporant end kontrollima ja enesevalitsust mitte kaotama ka keerulises olukorras ehk rünnaku all. Eesti korporatsioonides pole paukimine levinud, küll aga on see komme elujõuline Saksamaa omades.

Oma silmaga nägid Saksamaal paukimiskombeid vil! Herki Tomberg ja vil! Aarto Eipre, kes said 1991. aastal külalaktse Saksa korporatsioonilt Baltica-Borussia Danzig. Mehed sõitsidki Lääne-Saksamaale Bielefeldi linna. Herki Tomberg: „Vaatasime suu ammuli sealset korporatsiooni-elu – neil oli oma konvendihooned, kus toimusid kõik korporatsiooni üritused, oli ka spordisaal ning kolmandal korrusel toad ööbimiseks. Kõik oli meie jaoks nagu unistus – just selline peabki üks korporatsiooni tegutsemismudel olema.“

Kuid tagasi paukimise juurde. See spordiala oli Baltica-Borussia Danzigis – nagu mitmes teiseski Saksamaa korporatsioonis – kohustuslik. Rebased pidid semestri jooksul

osalema kahel ja värvikandjad neljal mensuuril (kahevõitlus rapiiridega – *toim*). Tehnolusedki said olla ühe mensuuri tunnistajateks.

Selleks, et mensuur oleks võimalikult ohutu, kasutati kaitseriietust: rõngassärki, mille all kanti paksu ülikonda, rapiiri hoidvat kätt kattis nahast kaitse, silmade tarvis olid prillid, mille küljes olev lai nahkpael ulatus üle kõrvade. Ninagi olid kaetud metallist kaitsega. Riskide maandamiseks kasutati lisaks kaitsevarustusele veel abinõusid. Esmalt muidugi treening: harjutamine teeb ju meistriks. Teiseks pandi alati vastamisi sama tasemega mehed. Samuti pidid osalejad olema ühepikkused: lühema mehe jalge alla pandi vajalikus koguses vineerplaate.

Herki Tomberg: „Mensurandid seisid näoga teineteise poole, üks käsi selja taga, teine rapiiri hoidmas. Rapiiriga, mille ots on nüri, aga servad vahedad, võis lüüa vaid pähe, vastase silmadest ülespoole. Seda põhjendasid nad väitega, et selles pea piirkonnas polevat närve ja seetõttu on terviserisk väiksem. Mensurandid tegid kordamööda neljast löögist koosnevaid seeriaid, kokku oli seeriaid 30. Kui võistleja mensuuri jooksul pead ega keha ei liigutanud, sai ta punkti kirja. Paukimine oli nagu mehisuse proov – hoolimata ohuolukorrast pead suutma ohule silma vaadata.“

Paukimine on nagu mehisuse proov – hoolimata ohuolukorrast pead suutma ohule silma vaadata.

Tomberg mäletab, et vastavalt reeglitele pidi alati kohal viibima arst – tema ja Eipre külastatud mensuuril osutas meditsiinilist abi veterinaar, kes õmbles haavad kinni, seejuures tuimestust kasutamata. „Pead seoti kenasti sidemesse ning mensurandid käisid pärast uhkelt linnas ringi. Pärast vaatasime konvendi seinal korporantide fotosid – ei leidnud ühtegi, kel poleks näos armi olnud,“ muigab Tomberg.

1990. aastate esimesel poolel tegelesid paukimisega ka Tehnola värvikandjad. Aasta-paari jooksul käidi rapiiri käsitlemist ja kaitseasendeid harjutamas Eesti ühes kõige esinduslikumas, Mustamäel asunud Kännu Kuke vehklemissaalis. „Nikolai Novosjolov oli majavalvur, kes pärast meie treeningute lõppu ukseid lukku pani,“ mäletab vil! Urmo Pollisinski. Paukimisel aga pikka iga polnud – sellega tegeleti aasta-paar ning seejärel vajas vehklemiskunst vaikselt unustusse.

Tekkel. Samade värvidega tekleid kandsid nõukogude ajal Tallinna Ehitus- ja Mehaanika-tehnikumi (TEMT) õppurid. Pärast Tehnola taasasutamist pöördus juhatus TEMT-i poole palvega värve muuta ja seda tehtigi.

Tikitud padjapüür. 1930. aastate eksemplare on säilinud mitu, ilmselt tikkisid neid neiid ja kinkisid korporantidest sõpradele.

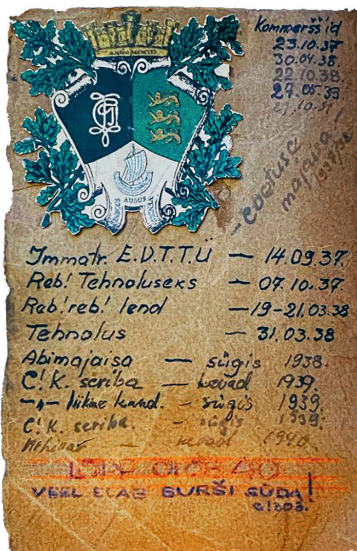
Õllekapp. Hõbedast kapa kinkisid Tehnolale 1926. aastal kaheksa asutajaliiget, nimed on graveeritud kaanele.

Sarv. Metallosal on graveering: vanamehe R. Veski poolt. Richard Veski liitus Tehnolaga 1921 ja oli 1926 vanamehe ametis.

Uuriripats. Ennesõjaaegse uuriripatsi taga on initsiaalid A.J., praegu kuulub vii! Mats Soomrele. Mitmed teisedki vanad eksemplarid on säilinud, soovijatele valmistatakse tänapäeval ka uusi.

Serviis. 1930. aastate lõpus tegutsenud Tehnola naisklubi pidas baari ja ostis kasumi eest serviisi. Osa sellest on osta.ee ja antiigipoodide kaudu tagasi Tehnolasse jõudnud.

Laulik. Kuulus 1937. aastal Tehnolaga liitunud Hendrik Raatmale. Sisekaanel kirjutas nii peetud ametid kui ka kommersside toimumisajad, samuti tekst: lõpp 01.08.40.

Rebased lennus!

Kuigi rebaste elu on täidetud usina õppimise ja kohustuste täitmisega, võivad nad aeg-ajalt ka vemppe visata. Üks sellistest vempudest on rebaste lend. See tähendab, et kõik rebased lahkuvad mõne ürituse ajal konvendi ruumidest niimoodi, et värvikandjad seda ei märka, ja kaovad jäljetult. Vembu täiuslikuks lõpuleviimiseks on tarvis vähemalt ühel rebasel kolme ööpäeva

jooksul konvendi tagasi pääseda – samuti sel moel, et keegi ta naasmist ei märkaks. Kui rebastel see korda läheb, peavad värvikandjad nende lennusoldud aja jooksul aset leidnud lõbustuste eest maksma, kui aga lend ebaõnnestub, tuleb rebastel leppida n-ö sissesaaamisega. See tähendab kohustust juua mingit jooki, näiteks õlut või vett, seni kuni kann tühi või „sisse andja“ teatab: „*Ad libitum.*“

Tehnolas on rebased lendu läinud kolm korda.

Esimene lend – kinofilmilikult põnev

Tõe huvides peab mainima, et Tehnola rebased on ilmselt lendu minna üritanud rohkemgi, kui on jäädvustada jõutud kirjalikes protokollides ja mälestustes. Üht-teist on aga õnneks kirja pandud. Näiteks saame 1977. aastal Eestis ilmunud Vita Nostra vahendusel teada, et rebased üritasid lendu minna 1929. aasta kevadel, kuid seda plaani

Kui rebaste lend õnnestub, peavad värvikandjad nende lennuaja lõbustused ise kinni maksma, samuti saavad rebased värvid.

Tosin korp! Tehnola rebast 1938. aasta märtsi lõpus lennus Klooga järve ääres. Poisid on ülemeelikus tujus, sest sõjaplaan värvikandjatest valvatava konvendi piiramiseks on neil valmis.

Rebased Kloogal: Tan Raamat pikutab maakamaral, lauluraamat kaisus. Klooga mõisahoone juurest marsiti mere äärde, kust leiti paat.

erinevatel põhjustel ei teoks ei tehtud. Seetõttu tuleb esimeseks rebaste lennuks lugeda 1938. aasta 19. märtsil toimunud, mida kajastati tänu selle edukusele ka mitmes ajalehes. 16. aprillil 1938 ilmunud Rahvalehes kirjutati: „Kinofilmilikult põnev oli paar nädalat tagasi Tallinnas toimunud üliõpilaskonvendi „Korp. Tehnola“ rebaste lend, mis hiilgavalt õnnestus.“

Vilistlaskogu korraldusel toimus 19. märtsil Laia tänava konvendis perekonnaõhtu, kus oli kohal ka kogu rebastepere. Oli kombeks, et rebased esinesid mitmesuguste ettekannetega. Seepärast lubas vanamees lahkelt rebastel saalist lahkuda, et nood saaksid esikus järgmist numbrit ette valmistada. Jõudnud esikusse ja ukse vahelt sulgenud, kadus rebasekari vaikselt ja nii kiiresti, kui jalad võtsid, trepist alla tänavale, kus autod juba ootasid. Sõideti linnast välja, et võtta värvikandjatelt igasugune tabamise võimalus.

Peagi saadi konvendis aru, et rebaseid enam majas pole. 1938. aastal ilmunud Vita Nostras kirjutatakse: „Olukord konvendis oli huvitav. Vaatamata sellele, et õhtul viibisid ka daamid, kihas konvent kui maadluspublik pärast Kotka võitu. Pillikse jooksis otseteed Tiiduse koju, lootes sealt midagi teada saada. Senior Kaarile tekkisid pisikesed punased plekid põskedele, subsenior Pebre jooksis mööda konventi ringi, otsides rotilõkse ja rebaseraudu ning muretsetes, kust saaks osta gaasimaske, sest ta kartis, et rebased oma Tartu naiskolleegide eeskujul katsuvad sisse tungida pisargaasi abil. Selleks kartuseks oli tal ka pisut alust, kuna kõigil oli veel värskelt meeles reb! Voogi tekitatud pisargaasilaine ühel referaatohtul.“

Jõudnud esikusse ja ukse vahelt sulgenud, kadus rebasekari vaikselt ja nii kiiresti, kui jalad võtsid, trepist alla tänavale, kus autod juba ootasid.

Daamid saadeti koju ja konvendis kuulutati välja kaitseisukord. Vahid asusid postidele, et naasevad rebased iga hinna eest tabada. Rebased olid aga vahepeal jõudnud Tallinna vanalinnast umbes 40 kilomeetri kaugusele Klooga mõisa. Seal veedeti kolm päeva lõbusalt aega, kusjuures kolmandal päeval olevat mõne mehe aeg kulunud peamiselt punaste kuradikeste tagaajamisele. Kolmanda päeva õhtul tuli pealinna naasta, et konvendihoonesse siseneda – seda plaaniti teha kasutuseta korstna kaudu. Täpsemalt vahendas rebaste lennus osalenud vil! Viktor Toom 1966.

Korstnalööri kaudu konvendi-korterisse sisenenud reb! Helmar Karini teekonda kajastati 1938. aastal Vita Nostras ilmunud karikatuuril.

Helmar Karin pimeduse kätte all mööda naabermajade katuseid konvendihoone kõrgele kivikatusele ja sealt kaminakorstna otsa. Kaasas olnud tugeva nõöri ühe otsa korstna külge kinnitanud, laskus ta korstnalööris mööda nõöri all kuni kaminaluugini. Viktor Toom: „Hüpe sellele ja tugeva mürina saatel ilmus kaminast majakaitsjate keskele üleni tahmane mees, kelles aga ta peas oleva tekli järgi otsustades kahtlemata tegemist oli Tehnola rebasega! Tekkinud lärm oli rebastepoolseile luurajaile kindlaks tunnuseks, et asi õnnestunud ja peajõud võisid konventi võidukalt sisse marssida.“

Kordaläinud lend tõi kaheteistkümnenele lennusele enne tähtaega värvid, aga tegevkonvendile kenakese arve: 240 krooni. See oli tööinimese mitme kuu teenistus: näiteks tööstustöölise kuupalk oli 1938. aastal ligi 90 krooni ja Prantsuse Lütseumi õpetaja teenis 125 krooni. Nii et summa eest, mis oli tööinimese mitme kuu palk ja mille eest talumees oleks saanud 1930. aastate teisel poolel osta korraliku hobuse, lõbutsesid rebased kolm päeva Kloogal. Tasakaalu huvides olgu öeldud, et ega ka konvendis nende kolme päeva jooksul askeetlikku elu ei elatud...

aastal Põhja-Ameerikas ilmunud Vita Nostras: „Sellest kaminast ülesse viiv korstnalööör oli suletud paksu raudplaadiga, mis hingedel allapoole lahti käis. See luuk oli suletud ja suure tabalukuga seestpoolt lukustatud. Seda lukku hoidva aasa olid rebased pealtpoolt plaati suure saladuskatte all nii ära meisterdanud, et plaadile ülevalt surudes see koos lukuga ära kukkus ja plaat alla langes. Pealtnäha oli kõik endises korras ja korstna-ava kindlasti suletud.“

Vanalinna jõudes ronis lennu eestvedaja rebane

Teine lend – laeaugust paistab rebase peramine pool

Õnnestunud rebaste lennust innustust saades hakkas 1938. aasta rebaste *coetus* järgmist lenduminekut planeerima. Kavandatu tehti teoks 1939. aasta kevadsemestril. Selleks, et pärast lenduminekut märkamatult Laia tänava maja teisel korrusel asuvasse konventi tagasi pääseda, kaasati ettevalmistusse ka kolmandal korrusel elanud majaperemees. Nimelt taheti konventi saabuda läbi lae ja maabuda konvendi kööki. See aga nõudis kolmanda korruse köögipõranda läbisaagimist, millise teo vajalikkuses õnnestus rebastel majaomanikku veenda. Vil! Viktor Toom vahendab: „Aega ja ettevaatust nõudva töö tagajärjel, mis sündis peamiselt öösiti, saeti põrandasse neljakandiline auk nii, et lagi alt puutumata jäi. Viimane lae kiht pidi läbi murduma kui rebane sellele oma keha raskusega peale hüppab.“

Ettevalmistused tehtud, läksidki rebased lendu ja veetsid paar meeoleukat kevadpäeva Aegviidu kandis. Kolmandal päeval naasti pealinna ja kaks Tehnola rebast riietus naiseks, et kahtlust äratamata siseneda konvendi kõrvalmajja. Sealselt põõningult pääses konvendihoonde põõningule ja sealt omakorda peremehe korterisse.

Viktor Toom: „Konvendi korterit valvati kogu lennu kestel nii ööd kui päevad. Mõned agaramad burshid peaaegu elasid seal, et põnevatest hetkedest mitte ilma jääda. Sündmuste haripunkt saabus, kui tugev ragin läbi konvendi kajas. See oli rebase otsustav hüpe läbisaetud laeaugule. Kõik jooksid kööki, eesotsas kaitsjate avangardiga, kellel ehtburshilikult käes rapiirid. Laest nähti alla rippumas kahte mehejalga, kuna avausest paistis rebase peramine pool. Vastu sirutati talle rapiirid. Peab mainima, et nende seas leidus ka selliseid, mida kasutatakse kommerssidel ja mille otsad just nürid ei ole. Ilmnes, et läbisaetud lae alumine krohvikihit polnud nii kerge murduma kui arvati. Ühisel jõul saadi rebane lõpuks siiski august läbi ja konvendiruumi.“

Kui 1938. aasta rebaste lennu puhul polnud õnnestumises kahtlust, siis seekord oli peamurdmist rohkem: kas

Sündmuste haripunkt saabus, kui tugev ragin läbi konvendi kajas. See oli rebase otsustav hüpe läbisaetud laeaugule.

laeaugust paistvad rebase jalad ja „peramine pool“ tähendavad seda, et rebane on märkamatuult konvendihoonesse naasnud? Konvent otsustas, et nii see siiski pole ja seega loeti 1939. aasta rebaste lend ebaõnnestunuks.

Kolmas lend – kinnipüütud rebane polegi päris õige rebane

Tehnola rebaste kolmas lennukatse toimus 20. veebruaril 2003, mil Pika tänava konvendis korraldati külalisõhtu, kus viibis tavapärasest natukene rohkem rahvast. Rebaseid läksid etenduseks ümberriietumise ettekäändel konvendikorteri eesruumi, kust joosti kibekiiresti uksest välja autodesse. Läänud nad olidki!

Külalisõhtu sai rebaste lahkumisega ootamatu lõpu ning konventi seati üles valve, juhuks kui mõni rebane peaks tagasi üritama hiilida. Algasid rebaseotsingud ja järgmisel hommikul saadigi üks rebane kätte. Asi oli selgemast selgem – rebaselend ebaõnnestus. Sellega polnud aga lend tegelikult sugugi lõppenud, sest noored põgenikud ei lasknud ühe rebase löksukukkumisest end heidutada ja pidutsesid kolm ööd-päeva Otepääl.

Konvendikorterrisse tagasi hiiliv rebane lukku muukimas.

Tagatipuks hiilis kaks rebast kolmandal päeval tagasi konvendikorterrisse. Hiljem selgus, et rebane, kes kinni püüti, oli teistele noorliikmetele kaugeks jäänud, kuna ta viibis pikemat aega Tallinnast eemal. Päevakorda kerkis uuesti küsimus, kas rebase lend lugeda siiski õnnestunuks. Pärast pikki vaidlusi jõuti järeldusele, et lend siiski ebaõnnestus. Rebaseid ometi karistada ei saanud, vaid pigem kiita hea ürituse eest. Lisaks kõigele katsid vilistlased rebaste lennukulud 4178 krooni.

Tehnola sõbrad

„Kui oled korporant, muutub kogu akadeemiliste üliõpilasorganisatsioonide maailm su pereks – oled igal pool omainimene,“ ütleb b!vil! Geido Kõrgesaar. Tõsi ta on: Tehnola on saja aasta jooksul olnud soojades suhetes Eesti ning ka mitme Läti, Leedu, Poola, Saksamaa ja Soome akadeemilise üliõpilasorganisatsiooniga.

Tehnola kodumaiste sõprade nimekiri on pikem, kui jõuab siinkohal üles lugeda: korp! Rotalia, korp! Sakala, korp! Leola, korp! Fraternitas Livienis, üliõpilasselts Põhjala, Eesti Üliõpilaste Selts, korp! Lembela, Eesti Naisüliõpilaste Selts jpt. Siiski paistab Tehnola sõpruskonnas välja kaks korporatsiooni, kellega on suhted eriti soojad ja tihedad – need on Amicitia ja Ugala.

Kauaaegne sõprus amicadega

Tehnola ja 1924. aastal asutatud Amicitia suhted seati sisse õige kärmesti. Nimelt tegutses Tartus asutatud Amicitia lühikest aega ka pealinnas ja esimene kutse kohviõhtule saadi just korporatsioon Tehnolalt. Ilmasõjaeelsest suhtlusest pole paraku palju rohkem infot, küll aga on teada, et 1989. aasta kevadel kuuajase vahega taasasutatud Amicitia ja Tehnola sõprussidemed sõlmiti juba vähem kui poole aasta pärast. Nimelt korraldasid nn metsikud üliõpilased (ei kuulu akadeemilistesse organisatsioonidesse – *toim*) Läänemaal Haeska mõisas 1989. aasta sügisel korporan-

Tehnola on saja aasta jooksul olnud soojades suhetes peale Eesti ka Soome, Läti, Leedu, Poola ja Saksamaa üliõpilaskorporatsioonidega.

Teh nolused ja amicad 1990. aasta volbrivastuvõtul Eesti Põllumajanduse Akadeemia klubis: vasakult kaasvõitlejad Külli Keskküla, Mats Soomre, Aarto Eipre, Terje Tari.

Amicad on piduüritustel alati valgetes rõivastes. Fotol volbri tähistamine koos teh nolustega 2012. aastal.

tide ja metsikute konverentsi. Amicitiaast saabusid kahepäevasele üritusele esinaine Terje Tari (hiljem Eipre) ja Eva Raud, teh nolat esindasid *subsenior* Aarto Eipre ja reb! Guno Sild. Vil! Terje Eipre: „Haeska mõisas toimunud üritusel saime lähemalt tuttavaks. Sellele järgnes meie külaskäik Teh nolasse nende aastapäeva puhul ja Amicitia esitas omakorda vastukutse volbri tähistamiseks 1990. aasta kevadel. See oli nii Teh nola kui ka Amicitia esimene volber ja selle koos veetmise traditsioon kestab siiani.“

Nii ongi teh nolused ja amicad (*amica* – ladina keeles ’sõbratar’) viimased 31 aastat veetnud volbriõhtu Tartus Amicitia konvendikorteris või mujal. Teh nolustel on privileeg amicadega koos viibida keskööni, seejärel avatakse ukсед ka teistele. Lisaks ühisele volbripeole on traditsiooniks kujunenud koos Teh nolas jõulude tähistamine. Amicitia on omakorda teh nolused vastuvisiidile kutsunud küünlapäeva (2. veebruar – *toim*) paiku, kui rahvakalendri järgi murtakse talve selgroog. Samuti kohtutakse tavaliselt 24. veebruaril – esmalt sammutakse koos akadeemiliste üliõpilasorganisatsioonide rongkäigus ja pärast tähistatakse Eesti Vabariigi sünnipäeva Teh nola konvendis.

Loomulikult ei möödu ükski korporantide koosviibimine ilma laulmiseta: Amicitia ja Teh nola kohtumistel ei taha lauluhoog kuidagi raugeda – ikka üks laul Teh nola mees-telt ja teine omakorda Amicitia naistelt. Kindlasti on iga kord repertuaaris „On kevad Tartu peal“.

1990. aastal Amicitiaga liitunud vil! Ester Eomois: „Kogu

minu korporatsioonis veedetud aja jooksul on Tehnola alati pildil olnud. Suhtleme perekonniti ja oleme leidnud sõpru kogu eluks. Mitmed tehnolused ja amicad on omavahel abiellunudki.“ Muide, Amicitia ridadesse on uusi liikmeid lisandunud ka tehnoluste tütarde seast. Vil! Eomois kinnitab, et tehnolused on äärmiselt galantsed ja viisakad ning nendega on alati lõbus koos aega veeta.

Lõbusatest juhtumitest meenub vil! Terje Eiprele ammu- ne volbripidu. „Volbri ajal on traditsioon külastada teiste akadeemiliste organisatsioonide konvente. Olin toona lapseotel ning seetõttu tehnoluste ja amicade kaine auto- juht. Sõitsin Chevy Vani väikebussiga mööda öist Tartut ringi ja iga kord, kui pidime hakkama järjekordse konven- di juurest edasi sõitma ning enamik seltskonnast oli juba bussis, tuli mul minna paari kadumaläinut otsima. Nen- dega naastes olid aga ülejäänud jälle kadunud.“

Sõprus, mis kinnitati kartellileppega

Tehnola ja vahetult enne Esimest maailmasõda asuta- tud Ugala suhted polnud esimese vabariigi ajal kiita. Tänapäeval on vastupidi – suhted on väga soojad ja jõudsid 19. augustil 2021 uue teetähiseni: tõendina omavahelisest sõprusest kirjutati alla Tehnola ja Ugala kartellilepe. Mõte vormistada pärast mõlema korporatsiooni taasasutamist aina tihedamaks muutunud suhtlus ka ametlikult hakkas idanema pärast 2020. aasta suvel toimunud Ugala kom- merssi. Ugala vilistlane Rait Teder: „Suhtume tehnolus- tesse kui oma liikmetesse – nemad võivad meie konventi

Tehnolat ja Amici- tiat seovad ka pere- kondlikud sidemed – mitmed liikmed on omavahel abiellunud.

Tehnola ja Ugala sõlmisid 19. augustil 2021 kartellilepingu. Vasakult tehnolused Margo Valk, Geido Kõrgesaar ja Sander Laanemaa ning ugalensised Joonas Peegel, Raimo Armus ja Joosep Poom.

Ugalensis
Rait Teder
Ugala ja
Tehnola
semestrilõpu
õllepäeval
4. detsembril
2015.

igal ajal külla tulla ja vastupidi, meie nende juures käia. Tavaliselt kutsuvad Ugala ametlikult korporatsioonid külla iga viie aasta tagant, Tehnola on aga saanud küllakutse igale aastapäevale ja on Ugala majas alati oodatud, kui neil Tartusse asja on olnud.“

Tehnola ja Ugala läbikäimisele tahavaatepeeglist pilku heites saab öelda, et eriti soojaks muutusid suhted 2008. aastal, mil Ugala sai Eesti Korporatsioonide Liidult (EKL) karistada. Vil! Rait Teder: „Kuna teade selle kohta ei jõudnud ametlikke teid pidi Tehnolasse, siis ütlesid tehnolused, et pole rukkist (karistusest, mis keelab tea-

tud aja jooksul teiste akadeemiliste tudengiorganisatsioonidega suhelda – *toim*) midagi kuulnud ja seetõttu tehti võimas õllelaud Tehnola konvendis. Niipalju ugalensiseid pole varem Tehnola konvendis olnud! Seepeale sai ka Tehnola EKL-ilt karistada ja nüüd kutsusime neid omakorda meile õllelauale. Need juhtumid andsid tõuke organisatsiooni tasemel omavahel rohkem suhelda.“

Nii käiaksegi lisaks üksteise konventide küllastamisele ka aastapäevade tähistamisel ja kommerssidel ning ugalensised on tehnolusi kaasa võtnud külaskäikudele oma Läti sõprusorganisatsiooni Tervetia juurde, samuti Patria või Fraternitas Arctica üritustele ja aastapäevadele.

Ugala ja Tehnola läbikäimises leiab ka ühe tähelepanuväärse asjaolu – mõlema korporatsiooni liikmed väisavad üksteise külalisõhtuid. Viimane pole kombeks, sest on ju külalisõhtu mõeldud uute liikmete värbamiseks ja konkurentide sinna ei oodata. Tehnolal ja Ugalal on aga välja kujunenud tava, et kui tallinlasest tudeng satub Tartus Ugala külalisõhtule, soovitatakse tal Tallinnas Tehnolaga tutvuma minna, Tehnolasse jõudnud Tartu üliõpilane aga suunatakse sõbralikult Ugalasse. Oma rolli mängib Ugala ja Tehnola suhete tihenemisel ka proosaline asjaolu, et Ugalal pole pärast Teist maailmasõda Tallinnas konventi olnud, kuid pealinnas elab palju Ugala vilistlasi, kes hakkasid tihemini just tehnolustega läbi käima. Vil! Rait Teder sõnastab põhjuse: „Tehnolustega on alati tore, seal

on lõbus ja sõbralik seltskond. Väikese korporatsioonina ei ole Tehnolas tekkinud ka eri leere nagu suurtes korporatsioonides, kogu seltskond on ühtne.“

Teh noluste sõbralikkust ja kannatlikkust iseloomustab ka järgmine lugu. Kord tähistati üht Tehnola aastapäeva Tallinna Tehnikaülikoolis. Enne aktuse algust saadi info, et sõbrad Ugala jäävad hiljaks. Suisa pool tundi. Kuna Ugala oli toona ka EKL-i juhataja ja liidu kingituse üleandja, lükati aktuse algus edasi. Samal ajal aga monteeris ugalaensis Rait Teder kümme kilomeetrit eemal Kristiine keskuse juures kokku tehnoluste kingitust – nelja eritellimisel tehtud ja viimasel hetkel saabunud tooli, mille seljatoele oli graveeritud Tehnola sirkel. Lõpuks jõudis ugalaensiste esindus TTÜ-sse ja aktus võis alata, kuid sellega veel sekeldused ei lõppenud. Vil! Rait Teder: „Ugalalt oli Tehnolale kingituseks suur paekivitükk. Meie esindaja, vil! Joosep Poom oli juba laval, et kilekotti pakitud paekivi üle anda, kui vahele lipsas üks naiskorporatsiooni esindaja oma kingitust üle andma. Nii seisiski vil! Poom rasket kivi kotis hoides ja kõigi saalisviibijate pilgud olid ootusärevalt tema peal – huvitav, mis seal kotis küll on.“ Kivi sai lõpuks üle antud ja seisab tänaseni Tehnola konvendi välisukse juures, olles kasutusel tuhatsoosi alusena.

Tehnola ja Ugala liikmed väisavad ka üksteise külalisõhtuid.

Sild Soome ja Eesti vahel

Teh nolused on nii enne Teist maailmasõda kui ka pärast tegevuse taastamist 1989. aastal meeeldi suhelnud piiritaguste üliõpilaste ja nende organisatsioonidega. Kõige püsivam sõprus ja ühine keel on leitud soomlastega.

Aastal 1926 seati sisse suhted Helsingi Tehnikaülikooli üliõpilastega, mis päädis 11 aastat hiljem sõpruslepingu sõlmimisega Tehnola ja Helsingi Tehnikaülikooli umbes 700-liikmelise tudengiorganisatsiooni Teknikaan Ylioppilaat vahel. 1920. aastate keskel hakati Soomes regulaarselt korraldama Soome-Eesti üliõpilaspäevi, millest tehnolusedki tavaliselt osa võtsid. 1930. aasta oktoobris toimusid üliõpilaspäevad Turus ja sealt sai alguse aastaid kestnud, kuigi vahepeal sõja ja Eesti okupeerimise tõttu

Teh nolused ja Soome sõbrad Tallinnas 28. oktoobril 1930.

1930. aastail tehnolustega tutvunud Toini Vuonneaho ja vill! Ülo Kannelmäe pered suhtlesid pärast esmatutvust 1989. aastal järjepidevalt ja Vuonneaho kinkis Kannelmäe tütrele oma portree.

katkestatud sõprus. Noor naine Toini Särkilahti (hiljem Vuonneaho) oli toona teist aastat Turu Ülikoolis õppimas. Juhus – või saatus? – viis ta üliõpilaspäevadel kokku just tehnolustega, kuigi Eesti üliõpilasi oli Soome saabunud sadakond. Toona kogetust kirjutas soomlanna 59 aastat hiljem Eestisse vil! Ülo Kannelmäele. Talle teadis Vuonneaho kirjutada seetõttu, et Kannelmäe sulest ilmus Tehnola taasasutamise kohta artikkel väliseesti ajalehes Kodumaa, kus muu hulgas esitati endis-tele tehnolustele üleskutse võtta Kannelmäega ühendust.

Toini Vuonneaho, kes oli 1930. aastatel tutvunud paljude tehnolustega, kirjutaski 1989. aastal Ülo Kannelmäele: „Lugu algas 6. oktoobril 1930, kui Soomes Turu raudteejaamas ootas jaamatäis üliõpilasi Turu Ülikooli üliõpilaseltsi lipu ja sõjaväeorkestriga külalisi Eestist, kes saabusid Soome-Eesti üliõpilaspäevadele. Ligi sada Eesti üliõpilast majutati peredesse. Ja minu vanemate koju tulid tehnika-üliõpilased Theophil Einberg (hiljem Tiit Eipre) ja Oskar Kimask ning päev hiljem kolmaski, Voldemar Tiisfeldt (hiljem Valdo Telmet), kõik korp! Tehnola liikmed. [...]“

Kui rõõmsad ja tegusad olid need kolm oktoobrikuu päeva! Oli ametlik programm: aktus Turu teatris, kus istusid reas kõik professorid alates rektorist. Seejärel õhtusöök ja tants restoranis Itämeri, käidi Turu linnuses ja toomkirikus ning linnast väljas põllumajandustaludes. Teisel õhtul oli tantsupidu kuulsa restorani Hamburger Börs peosaalis. Oli ka mitteametlikumaid koosolemisi. Ülikooli hoones oli kohvik Phoenix, meie teine kodu, kus orkester mängis sel hetkel kõige populaarsemaid muusikapalu. Istusime seal tundide kaupa koos söögisaali suure ovaalse laua ümber, jutlesime ja laulsime. Soomes oli siis keeluseadus, mingit alkoholi neil üliõpilaspäevadel üldse ei olnud.

Selline koosistumine laua ümber aitas meil üksteist avastada ja tundma õppida. Eesti üliõpilaselu – siis üsnagi saksaalike joontega – oli meie, soomlaste jaoks üsna eksootiline nähtus: värvikad korporatsioonireeglid, meile võõrad rituaalid, kurameerimine ja mitmesugused salongikombed lausa pimestasid, kui võrdlesime neid oma seltsieluga. Järgnevate aastate kontaktide kaudu õppisime meigi

seltsilaulude kasutamist (*magister cantandi* jms), eestlaste korporatsioonidel oli aga palju saksapäraseid jooni, mida me veidi võõrastasime.“

Toini Vuonneaho kirjast selgub, et 1930. aasta oktoobrikuus Turus alguse saanud tutvus seitsme tehnolusega arenes järgnevatel aastatel edasi kirjavahetuseks ja külaskäikudekski – kuni 1940. aasta sündmused Soome ja Eesti vahele ehitatud sõprussilla lukku panid. Õnneks ajutiselt.

Sitsimiehet Espoost

Tehnola taasutamisel alustati uuesti suhtlemist ka välismaiste akadeemiliste üliõpilasorganisatsioonidega. Praeguseks on kõige soojem sõprus kujunenud Aalto Ülikooli juures tegutseva Sitsimiesliitto ehk SiMiLi-ga. Läbikäimine sai alguse 2006.–2007. aasta paiku. *Sitsimies* Olli Hanhirona meenutab, et neile pakkus huvi leida Eestist sõprusorganisatsioon, soovitatavalt selline, mille liikmed oleksid seotud tehnikavaldkonnaga ja mis asuks Tallinnas. Soovituste peale leidsidki – Tehnola.

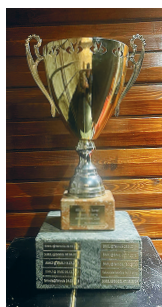
Esimesed tehnolused, kes SiMiLi-ga suhteid arendama hakkasid, olid toonased kaasvõitlejad Tiit Atso ja Tanel Kuuda. Esimest korda külastati soomlasi Espoos nende salongis 2007. aastal. Olli Hanhirona: „Eestlased olid esimesel koosviibimisel veidi kohmetud, sest meil ei ole ranget lauakorda ja muud taolist, mis Eesti korporatsioonides on tavaline. Samuti ei ole meil rebaste süsteemi, kuid mulle meeldib Tehnola põhimõte, et vanemad olid

Eesti
üliõpilaselu
oli meie,
soomlaste
jaoks üsna
eksootiline
nähtus.

Toini
Vuonneaho

Pidulikel üritustel näevad SiMiLi liikmed imposantsed välja, sest kannavad frakki ja pikka punase voodriga keepi ning *siivaja* (otsetõlkes koristaja – toim) ehk SiMiLi *senior*'i käes on jalajälje kujuline pörandahari, SiMiLi sümbol. Fotol soomlased Tehnola sügiskommersil 26. oktoobril 2016.

SiMiLi kinkis Tehnolale 2011. aastal noolemängu, millest sai alguse noolemänguvõistluse traditsioon. Mängitakse igal kohtumisel ja võitja saab rändkarika.

annavad noortele oma teadmisi ja kogemusi edasi.“ *Sitsimies* Joonas Tarpila lisab, et hilisemate koosviibimiste käigus kohmetus hajus. „Tehnolas on lihtne ja mõnus olla. Tunnen, et austatakse nii meid kui ka teisi tehnolusi. Ja mis peamine – alati on lõbus. Hoolimata rangetest kodukorrareeglitest oskavad tehnolused lõbutseda ja minu meelest on ka rebastele reeglite järgimine lõbusaks tehtud.“

Aastaid on SiMiLi ja Tehnola vahel käinud ka võistlus, kes suudab teisele parema kingituse teha.

SiMiLi ja Tehnola erinevused ei piirdu ainult traditsioonide ja kodukorraga. 1950. aastate alguses asutatud SiMiLi on olnud meesteorganisatsioon, kuid viimastel aastatel on hakatud liikmeks võtma ka õrnema soo esindajaid. Üle aasta antakse välja kümme tuhat eurot maksvat huumorilehte *Äpy*, mis on soomlaste seas populaarne ja mida ostetakse kümneid tuhandeid eksemplare. Ka lauluhimu tundub soomlastel olevat suurem kui eestlastel. Vil! Alvar Sass vahendab *Vita Nostras* muljeid 2008. aasta sügisel toimunud SiMiLi vähipeost: „Arvan, et ei olnudki pikemat rääkimise pausi, kui neli-viis minutit. Vahet pidamata tehti laule, nii SiMiLi liikmete kui ka nende naiste poolt. Kui ei lauldud, peeti kõnet. Soomlased olid pidevalt nii õhinas – kui Eestis on pigem „peaasi, et mina laulma ei pea“-mõtlemine, siis soomlastel on see põhimõte, et millal küll nemad saaksid laulda!“

Alkoholiga on soomlaste ja eestlaste suhted sarnased – soojad. SiMiLi puhul tasub märkida, et lisaks õllele või muudele jookidele tarvitavad nad igal üritusel ka kolme kindlat marki ja just sellises järjekorras: Jaloviina, Koskenkorva ja Fernet Branca. Viimati nimetatud on kange Itaalia bitterliköör, mis veab näo krimpsu. Kuid nagu krimpsutama paneb ka olukord, kus eesti sõpradele külakostiks toodud Fernet Branca ununeb õhtul üle anda, aga järgmisel

hommikul on vaja Tallinna-Helsingi laeva peale jõuda. *Sit-simies* Olli Hanhirona meenutab, kuidas ta sõber Ahti Korpineniga olukorra lahendas: „Avastasime, et Tehnola konvendikorteri keldribaari aken oli paakil. Sidusime nööri pudeli külge ja libistasime selle ettevaatlikult aknast sisse. Pudeli külge panime sildi „*Thank you for the evening*“. Tehnolused leidsid me saadetise alles nädala pärast üles.“

Aastaid on SiMiLi ja Tehnola vahel käinud ka võistlus, kes suudab teisele parema kingituse teha. 2011. aastal kinkisid soomlased eestlastele noolemängu, mille puituksed on Tehnola vapi kujuga ja neil ilutseb Tehnola sirkel. Kindlasti pretendeerib see kingitus parima tiitlile, sest sellest sai alguse noolemänguvõistluse traditsioon. Võidukarikas pendeldab muudkui edasi-tagasi üle Soome lahe, kuid selleks, et soomlastel poleks karikat võidu korral kerge kaasa viia, monteerisid tehnolused ükskord selle alla raske kivi. Tõsi, soomlaste järgmisi võite ja karika kodumaale transportimist see siiski ei takistanud.

Tehnolus Alvar Sass oli mitu aastat SiMiLi-s sage külaline. Tihe suhtlus päädis 2010. aastal ettepanekuga, mille sarnase on saanud vähesed Aalto Ülikoolis mitteõppinud inimesed. Nimelt anti Sassile teada, et ta tuleks kindlal kuupäeval ja kellaajal kuulsasse Helsingi restorani Torni, et suunduda sealt põnevate katsumuste rajale Helsingi linnas ja saarestikus. Pilt oli selge – Sassile oli tehtud ettepanek SiMiLi liikmeks astuda. Vil! Alvar Sass: „Kui Tehnolas saavad kõik soovijad tulla meile külla ja kahe soovitaja olemasolul liitumisavalduse esitada, siis SiMiLi-sse kututakse personaalselt ja uus liige peab kõigile vastuvõetav olema. Mina tegin tuleproovi Helsingis edukalt ära ja õhtul kuulutati mind SiMiLi salongis liikmeks number 801.“

Kraaps ja kummardus Sulle, hea lugeja ...

... et Sa raamatu lõpuni lugesid. Raamatukaas sulgub, aga korp! Tehnola lugu on jätkuvalt kirjutamisel. Me ei tea, mida elu võib tuua ja kuhu võiksime jõuda järgmise saja aastaga. Küll aga teame, et iga tehnolus kannab oma teel alati südames kolme sõna: kindlus, ausus, vendlus.

**Raamatu-
kaas sulgub,
aga korp!
Tehnola lugu
on jätkuvalt
kirjutamisel.**

Vivat, crescat, floreat korp! Tehnola in aeternum!

Kasutatud allikad

Arro, Karl. „Eesti Korporatsioonide Liit“. Peatükk: korporatsioon Tehnola. Autorid Harald Lipping, Viktor Toom, Karl Jõgise, lk 140–146. Toronto, 1960.

Järviste, Dagmar; Must, Kadri jt. „Korporatsioon Amicitia album.“ Peatükk: Korp! Amicitia ajalugu, lk 10–22. Tartu, 1997.

Merilaid, Aleksander. Mälestusi meie juubelpäeval. Üliõpilasleht, Eesti üliõpilaskonna häälekandja: korp! Tehnola erinumber. Oktoober 1936.

Korp. „Tehnola“ registreeriti. Postimees, 25. mai 1935.

Korporatsioon Tehnola ajakirja Vita Nostra numbrid aastatest 1937–1939, 1954–1986, 1991–2020.

Korporatsioon Tehnola dokumentide arhiiv.

Korporatsioon Tehnola veebileht www.tehnola.ee.

Liiv, Uno. „Tallinna Tehnikum 70“. Peatükk: Eesti kõrgema tehnikahariduse algus. Autor Tiit Metusala, lk 11–16. Tallinn, 2005.

Lubi, Oskar. Korp! Tehnola 1921–1936. Üliõpilasleht, Eesti üliõpilaskonna häälekandja: korp! Tehnola erinumber. Oktoober 1936.

Seidra, Villem. Ülevaade vilistlaspere lõputöödest. Üliõpilasleht, Eesti üliõpilaskonna häälekandja: korp! Tehnola erinumber. Oktoober 1936.

Sõprusleping korp. Tehnola ja Soome tehnika ülikooli osakonna „Tehniikan Ylioppilaat“ vahel. Postimees, 12. november 1937.

Taru, Marti; Pilve, Eli; Kaasik, Peeter. „Noorsootöö Eestis“. Peatükk: Üliõpilasorganisatsioonid, lk 65–67. Tallinn, 2015

Tomberg, Herki; Eipre, Aarto. Mensuur Saksa moodi. Tallinna Tehnikaülikooli ajalehe korp! Tehnola erinumber. 23. oktoober 1991.

Toom, Viktor. Röömsast rebasepõlvest. Tallinna Tehnikaülikooli ajalehe korp! Tehnola erinumber. 23. oktoober 1991.